

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะคิดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา
การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้ กับการใฝ่รู้ของนักศึกษายาบาล
วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

นางสาวยุคลธร แจ่มฤทธิ

สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการพยาบาลศึกษา

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2544

ISBN 974-17-0201-9

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

RELATIONSHIPS BETWEEN PERSONAL FACTORS, PROFESSIONAL ATTITUDES,
NURSING STUDENTS' LIFE STYLES, INSTRUCTORS' CARING BEHAVIOR, AND
LEARNING CLIMATES, WITH INQUIRY OF NURSING STUDENTS, NURSING COLLEGES
UNDER THE JURISDICTION OF THE MINISTRY OF PUBLIC HEALTH

Miss Yukonton Jamrit

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Nursing Science in Nursing Education

Faculty of Nursing

Chulalongkorn University

Academic Year 2001

ISBN 974-17-0201-9

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะคิดต่อวิชาชีพ
รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และ
บรรยากาศการเรียนรู้อีกกับการใฝ่รู้ของนักศึกษายาบาล
วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข
โดย นางสาวยุคลธร แจ่มฤทธิ
สาขาวิชา การพยาบาลศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาดา รัชชกุล

คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. จินตนา ยูนิพันธุ์)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมคิด รักษาสัตย์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาดา รัชชกุล)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไพฑูรย์ โพธิ์สาร)

สถาบันนวัตกรรมการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4377586636: MAJOR NURSING EDUCATION

KEYWORD: PERSONAL FACTORS/ PROFESSIONAL ATTITUDES/ LIFE STYLES/ INSTRUCTORS' CARING BEHAVIOR/ LEARNING CLIMATES/ INQUIRY

YUKONTON JAMRIT: RELATIONSHIPS BETWEEN PERSONAL FACTORS, PROFESSIONAL ATTITUDES, NURSING STUDENTS' LIFE STYLES, INSTRUCTORS' CARING BEHAVIOR, AND LEARNING CLIMATES, WITH INQUIRY OF NURSING STUDENTS, NURSING COLLEGES UNDER THE JURISDICTION OF THE MINISTRY OF PUBLIC HEALTH. THESIS ADVISOR: ASSIST. PROF. SUCHADA RATCHUKUL, Ed. D. 165 pp. ISBN 974-17-0201-9

The purposes of this study were to examine the relationships between personal factors, professional attitudes, nursing students' life styles, instructors' caring behavior, learning climates and inquiry of nursing students and factors predicting inquiry of nursing students. The subjects were 390 nursing students and were selected by stratified random sampling. The instruments consisted of the demographic data form and the questionnaires on professional attitudes, nursing students' life styles, caring behavior of nursing instructors, learning climates and inquiry of nursing students. The instruments were tested for content validity and reliability of Cronbach' s alpha coefficient were .85, .82, .92, 93 and .91 respectively. Data were analyzed by percentage, mean, standard deviation, chi-square, pearson - product moment correlation coefficient and stepwise multiple regression analysis.

The major finding were as follows :

1. Year of study , professional attitudes, nursing students' life styles, instructors' caring behavior and learning climates were significantly correlated with inquiry of nursing students at a level of .05.

2. Factors that significantly predicted the inquiry of nursing students at the level of .05 included eight predictors variables and were able to account for 58.8 percent ($R^2 = .588$). There were vocational life styles, classroom learning climates, colleges disciplinary learning climates, instructors' caring behavior regarding professional commitment, non - conformist life styles, academic life styles, instructors' caring behavior regarding professional competence, professional attitudes regarding professional characteristic. The predictor equation in standard score form can be stated as follows :

Inquiry of nursing students = .255(vocational life styles) + .203(classroom learning climates) + .195(colleges disciplinary learning climates)+ .184(instructors' caring behavior regarding professional commitment) + .127(non - conformist life styles) +1.49(academic life styles) -.117(instructors' caring behavior regarding professional competence) + .083(professional attitudes regarding professional characteristic)

Field of study.....Nursing Education.....

Student 's signature.....

Academic year.....2001.....

Advisor 's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาดา รัชชกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ข้อคิดเห็นอันมีคุณค่า ตลอดจนเอาใจใส่ด้วยดีตลอดมา จนการศึกษาในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร. สมคิด รักษาสัตย์ ประธานสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพฑูรย์ โพธิ์สาร ที่กรุณาให้ข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ และให้คำแนะนำเกี่ยวกับสถิติที่ใช้ในการวิจัย รวมทั้งผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาตรวจสอบ และให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ในการปรับปรุงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุขทั้ง 6 แห่งและนักศึกษาที่ให้ความร่วมมือในการทดลองใช้เครื่องมือวิจัย และการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี และขอขอบคุณบัณฑิตวิทยาลัยที่สนับสนุนทุนอุดหนุนการวิจัยบางส่วนในการวิจัยครั้งนี้

ท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณคุณพ่อประยูร คุณแม่วินัย แจ่มฤทธิ์ ร้อยตรีหญิง อนิทัย แจ่มฤทธิ์ และคุณธัญญรัตน์ แจ่มฤทธิ์ ที่ได้ช่วยเหลือสนับสนุนและให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดี ขอขอบคุณพี่ๆนักวิชาการวิทยาศาสตร์และกุมารเวชศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้าจังหวัดเพชรบุรีทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจเสมอมา ขอขอบคุณคุณชุติมา อัมพันธ์ ที่เป็นเพื่อนคู่คิดที่ดีตลอดมา ขอขอบคุณคุณพิมพ์ใจ ลังการพันธ์ คุณจิราพร ทิวแพ คุณพรรณพิไล สุทชนะ คุณศิริพจน์ มะโนดี คุณวิสิฐศรี เฟื่องนุ่ม และเรือโทหญิงหฤทัย อาจปรุ ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล และขอบคุณกัลยาณมิตรทุกท่านที่ให้การช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจที่ดีตลอดมา ตั้งแต่เริ่มศึกษาจนสำเร็จการศึกษา

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
นางสาวยุคลธร แจ่มฤทธิ์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ.....	ฎ

บทที่

1	บทนำ.....	1
	1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
	1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
	1.3 คำถามการวิจัย.....	6
	1.4 แนวคิดและสมมติฐานของการวิจัย.....	6
	1.5 ขอบเขตการวิจัย.....	9
	1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น.....	9
	1.7 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	9
	1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	13
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	14
	2.1 การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา.....	15
	2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้.....	19
	2.3 การใฝ่รู้.....	25
	2.4 ปัจจัยที่ศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล.....	35
	2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	61
3	วิธีการดำเนินการวิจัย.....	70
	3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	70
	3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	72
	3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	82
	3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	83

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....84
5	สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....130
5.1	สรุปผลการวิจัย.....130
5.2	อภิปรายผลการศึกษา.....132
5.3	ข้อเสนอแนะ.....139
รายการอ้างอิง.....	140
ภาคผนวก.....	149
ภาคผนวก ก	รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....150
ภาคผนวก ข	สถิติที่ใช้ในการวิจัย.....152
ภาคผนวก ค	เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....157
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	165

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	โครงสร้างการดูแลของอาจารย์ต่อนักศึกษาพยาบาลตามการรับรู้ของนักศึกษา.....52
2	จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข.....71
3	ค่าของความเที่ยงของเครื่องมือ เมื่อนำไปทดลองใช้และเมื่อใช้จริง.....81
4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการใฝ่รู้ของนักศึกษา นักศึกษาพยาบาล จำแนกเป็นรายด้าน.....85
5	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้ จำแนกเป็นรายข้อ.....86
6	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล ด้านทักษะการแสวงหาความรู้ จำแนกเป็นรายข้อ.....88
7	จำนวนและร้อยละของนักศึกษาพยาบาล จำแนกตามระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....90
8	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของทัศนคติต่อวิชาชีพ จำแนกเป็นรายด้าน.....91
9	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของทัศนคติต่อวิชาชีพ ด้านลักษณะวิชาชีพ จำแนกเป็นรายข้อ.....92
10	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของทัศนคติต่อวิชาชีพ ด้านการปฏิบัติงาน จำแนกเป็นรายข้อ.....93
11	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของทัศนคติต่อวิชาชีพ ด้านความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ จำแนกเป็นรายข้อ.....94
12	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของทัศนคติต่อวิชาชีพ ด้านค่านิยมของสังคม จำแนกเป็นรายข้อ.....95
13	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข.....96
14	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา กลุ่มก้าวหน้า จำแนกเป็นรายข้อ.....97

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา กลุ่มวิชาชีพ จำแนกเป็นรายชื่อ.....	98
16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา กลุ่มวิชาการ จำแนกเป็นรายชื่อ.....	99
17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา กลุ่มกิจกรรม จำแนกเป็นรายชื่อ.....	100
18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ จำแนกเป็นรายด้าน.....	101
19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ จำแนกเป็นรายชื่อ.....	102
20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ จำแนกเป็นรายชื่อ.....	103
21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ ด้านการให้การสนับสนุน จำแนกเป็นรายชื่อ.....	104
22 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ ด้านการให้อิสระ จำแนกเป็นรายชื่อ.....	105
23 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ จำแนกเป็นรายชื่อ.....	106
24 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา จำแนกเป็นรายชื่อ.....	107
25 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้ จำแนกเป็นรายด้าน.....	108
26 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านกลุ่มเพื่อน จำแนกเป็นรายชื่อ.....	109
27 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน จำแนกเป็นรายชื่อ.....	110

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
28	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน จำแนกเป็นรายชื่อ.....111
29	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านอาคารสถานที่ จำแนกเป็นรายชื่อ.....112
30	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านการบริการวิชาการ จำแนกเป็นรายชื่อ.....113
31	ความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปี กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล.....114
32	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้ กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล จำแนกเป็นรายด้าน.....115
33	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวพยากรณ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล...117
34	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการถดถอยกับ การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล ค่าอำนาจการพยากรณ์ และค่าอำนาจการพยากรณ์ ที่เพิ่มขึ้น.....125
35	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน.....128

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพที่	หน้า
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	69

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 การศึกษา หมายถึง กระบวนการเรียนรู้ เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึกอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์ จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมการเรียนรู้ และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การจัดการกระบวนการเรียนรู้ต้องดำเนินการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกปฏิบัติ ให้คิดเป็นทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ :2542)

ปัจจุบันสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา เป็นยุคสมัยที่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและข้อมูลข่าวสาร บุคคลในสังคมต้องก้าวตามให้ทันกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีเป้าหมายในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพตามความต้องการของสังคม สถาบันอุดมศึกษาจะต้องพัฒนาจิตใจแห่งการใฝ่รู้ให้แก่นักศึกษาและพัฒนาให้เป็นคนที่สมบูรณ์ (ผดุงชาติ สุวรรณวงศ์และไพฑูรย์ สีนลาร์ตัน, 2542) ในยุคการปฏิรูปการศึกษา การจัดการเรียนการสอนเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง จะช่วยพัฒนาให้นักศึกษาเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ คือเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงของตนเอง ซึ่งเป็นการได้มาซึ่งองค์ความรู้ จริยธรรม และการพัฒนาบุคลิกภาพไปพร้อมกัน เพื่อนำไปสู่เป้าหมายของการเป็นคนเก่ง ดี มีความสุข มีเสรีในการคิด เป็นบุคคลที่มีความเข้มแข็งเชิงจริยธรรม และบุคลิกภาพประชาธิปไตยในที่สุด (สุภรณ์ สุภาพงศ์, 2543)

การจัดการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์เป็นการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มุ่งผลิตบัณฑิตทางพยาบาลศาสตร์ที่มีคุณภาพ เป็นบุคลากรทางวิชาชีพที่ให้บริการทางสุขภาพอนามัยแก่บุคคลในสังคม จากการศึกษาของ พนารัตน์ วิศวเทพนิมิตร (2539) พบว่าสมรรถนะที่พึงประสงค์ของบัณฑิตพยาบาลศาสตร์ในพ.ศ. 2544-2549 ในด้านวิชาการจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ในหลักการพยาบาล ทฤษฎีการพยาบาลและศาสตร์อื่นที่เกี่ยวข้องอย่างแม่นยำ มีทักษะในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีความใฝ่รู้ และมีการเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดชีวิต ซึ่งคุณลักษณะของนักศึกษา

พยาบาลที่มีการใฝ่รู้ เป็นสิ่งที่วิทยาลัยพยาบาลต้องพัฒนาให้นักศึกษาเกิดทักษะและเจตคติที่ดี ทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้ สามารถศึกษาค้นคว้าหาความรู้ได้ด้วยตนเอง การเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์ในปัจจุบันมีการพัฒนาวิธีการเรียนการสอนที่หลากหลายมากขึ้น เพื่อปลูกฝังให้นักศึกษามีการศึกษาค้นคว้าและเรียนรู้ด้วยตนเองมากขึ้น เช่น การเรียนการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นหลัก การใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน การเรียนการสอนแบบเน้นวิจัยทางการศึกษาพยาบาล เป็นต้น ซึ่งจากรายงานการศึกษาพบว่ารูปแบบการเรียนการสอนแบบเน้นวิจัยทางการศึกษาพยาบาล สามารถพัฒนาการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ (เสาวนีย์ กานต์เดชารักษ์, 2540 ; มาสรีน จันทงาม, 2543) และนอกจากนี้ชิตสุภาวงศ์ ทิพย์เที่ยงแท้และคณะ (2543) พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นหลักช่วยพัฒนาให้นักศึกษาพยาบาลมีการใฝ่รู้ที่สูงขึ้น การใฝ่รู้ของนักศึกษาแต่ละคนมีความแตกต่างกันขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้านที่เกี่ยวข้อง เป็นสิ่งที่ควรศึกษาและทำความเข้าใจ เพื่อนำใช้มาเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาการใฝ่รู้ของนักศึกษาในการจัดการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์ต่อไป

การใฝ่รู้เป็นคุณลักษณะของผู้เรียนที่อยากรู้ อยากเห็น และมีแรงจูงใจภายในตนเองที่จะเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอัตโนมัติ ความอยากรู้อยากเห็นจะนำไปสู่กิจกรรมการเรียนรู้ที่มุ่งหวังที่จะประสบความสำเร็จ (Harmin and Gregory, 1974 : 62 อ้างถึงใน Samit, 1985:13) การใฝ่รู้เกิดจาก จิตสำนึกในการศึกษาหาความรู้ และถือว่าการศึกษเป็นสิ่งสำคัญ เมื่อพบเห็นสิ่งใดเผชิญกับ สถานการณ์ใดก็มองว่าเป็นการเรียนรู้ไปทุกอย่าง มีความกระตือรือร้น ขวนขวายค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ การใฝ่รู้เป็นคุณลักษณะที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ด้วยการปลูกฝังและกระตุ้นให้รู้จักคิด รู้จักแสวงหาความรู้ และรู้สึกสนุกกับการค้นคว้าเพื่อหาคำตอบในประเด็นต่างๆจนเป็นนิสัยใฝ่รู้ การที่บุคคลมีการใฝ่รู้ทำให้มีการพัฒนาความรู้ ความคิดในด้านต่างๆที่เท่าทันต่อสถานการณ์ในปัจจุบันนำไปสู่การพัฒนาวิชาชีพและสังคม รวมทั้งสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมี คุณภาพ ดังนั้นสำหรับนักศึกษาพยาบาลการปลูกฝังให้มีนิสัยใฝ่รู้เป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก เนื่องจากวิชาชีพการพยาบาลเป็นวิชาชีพที่ต้องปฏิบัติงานเป็นผู้ดูแลสุขภาพของบุคคลในสังคม ถ้านักศึกษาไม่มีการใฝ่รู้เมื่อจบการศึกษาแล้วไม่สนใจศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ทำให้ปฏิบัติงานอย่างไม่มี คุณภาพ ในทางตรงกันข้ามถ้านักศึกษามีการใฝ่รู้เมื่อจบการศึกษาสนใจศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมและพัฒนาการปฏิบัติงานของตนเองอยู่เสมอ ทำให้ปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพและส่งเสริมให้วิชาชีพพยาบาลมีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น สำหรับปัจจัยที่มีผลต่อการใฝ่รู้นั้นมีปัจจัยต่างๆ มากมายแต่สามารถสรุปเป็นด้านใหญ่ๆ ได้แก่ ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางบ้าน และปัจจัยด้านสถานศึกษา

ปัจจัยส่วนบุคคล มีผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา เช่น อายุ เพศ ระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งพบว่าระดับชั้นปีของนักศึกษาพยาบาลเมื่ออยู่ในระดับชั้นปีที่สูงขึ้นจะมีการเรียนรู้ประสบการณ์ที่มากขึ้นสามารถปรับตัวต่อการเรียนรู้ได้ดีขึ้น นอกจากนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นตัวบ่งชี้ถึงระดับความรู้ความสามารถของนักศึกษาอันเกิดจากการเรียนการสอน ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ (มณี ดีประสิทธิ์, 2540) ผลการศึกษาของ ยุวดี วัฒนานนท์ (2522) พบว่านักศึกษาพยาบาลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความพร้อมในการเรียนรู้มากกว่านักศึกษาพยาบาลที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ สามารถแก้ไขปัญหาหรือเผชิญปัญหาต่างๆ ได้ดีกว่า และนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงยังสามารถปฏิบัติงานได้ดีอีกด้วย (Koerner, 1980:46) ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาพยาบาลด้านระดับชั้นปีที่สูงขึ้นของศึกษาน่าจะส่งผลให้นักศึกษามีการใฝ่รู้มากขึ้น และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงน่าจะมีการใฝ่รู้ที่สูงด้วย

ทัศนคติต่อวิชาชีพ มีความสำคัญอย่างยิ่งในการเรียนสาขาพยาบาลศาสตร์ เนื่องจากเป็นวิชาชีพที่ต้องเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ต้องมีความรับผิดชอบและมีความอดทนสูง นักศึกษาที่เข้าศึกษาในวิชาชีพการพยาบาลแต่ละคนมีทัศนคติต่อวิชาชีพที่แตกต่างกัน เช่น บางคนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาชีพ เนื่องจากเข้ามาศึกษาเพราะถูกบังคับจากพ่อแม่ผู้ปกครอง บางคนเข้ามาศึกษาเนื่องจากคิดว่าเมื่อสำเร็จการศึกษาจะมีงานทำ หรือชอบเครื่องแบบสีขาวของพยาบาล มีรายงานการศึกษาพบว่าสาเหตุสำคัญของกรลาออกกลางคันของนักศึกษาพยาบาลนั้นเนื่องมาจากทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาชีพ คือการไม่ชอบลักษณะงานการพยาบาล ไม่ชอบการอยู่เวรและเห็นเป็นอาชีพที่ด้อย (กุลยา ตันติผลาชีวะและคณะ, 2536) ดังนั้นการมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพการพยาบาล จะทำให้นักศึกษามีความสนใจ อยากเรียนรู้และศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ในทางตรงกันข้ามถ้า นักศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาชีพก็จะทำให้นักศึกษาไม่สนใจที่เรียนรู้ไม่อดทนต่อความยากลำบากในการศึกษาหาความรู้ทำให้นักศึกษาลาออกในที่สุด นั่นคือการจะประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานในวิชาชีพการพยาบาลนั้นต้องมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ ซึ่งส่งผลให้นักศึกษาหรือพยาบาลวิชาชีพมีความรัก มีความสนใจ ใฝ่ที่จะเรียนรู้ และมุ่งหวังที่จะพัฒนาตนเอง อยู่เสมอ เพื่อให้ประสบความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานในวิชาชีพการพยาบาล

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา เป็นการปฏิบัติตนในชีวิตประจำวันของนักศึกษาที่เกิดจากความรู้อีกข้อต่อแบบแผนการปฏิบัติจนเป็นนิสัย (ประนอม รอดคำดี, 2532) นักศึกษาในระดับอุดมศึกษาอยู่ในช่วงวัยรุ่นที่จะก้าวสู่วัยผู้ใหญ่ มีอารมณ์อ่อนไหว มีความกระตือรือร้น มีความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลองสิ่งแปลกใหม่ และพร้อมที่จะยอมรับอุดมการณ์ที่ตนเชื่อถือ การเข้า

ศึกษาในวิทยาลัยพยาบาลซึ่งนับได้ว่าเป็นการศึกษาในช่วงวัยรุ่นเช่นเดียวกัน นักศึกษาต้องมีการปรับตัวในหลายด้าน ทั้งด้านการเรียน และการใช้ชีวิตอยู่ในวิทยาลัยพยาบาล การเข้าใจรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา เป็นการศึกษาเข้าใจถึงธรรมชาติ ความสนใจ และพฤติกรรมของนักศึกษาที่จะช่วยให้ผู้บริหารและอาจารย์สามารถดำเนินการและจัดกิจกรรมให้เหมาะสมกับนักศึกษามากที่สุด ทำให้นักศึกษาสามารถปรับปรุงตนเองให้เรียนรู้ได้ดีขึ้น จากการศึกษาพบว่าลักษณะการใช้ชีวิตของนักศึกษาที่แตกต่างกันจะมีผลให้ความสนใจในการเรียนรู้และการแสวงหาความรู้ที่แตกต่างกัน นักศึกษาแต่ละชั้นปีจะมีรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน โดยนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีรูปแบบการใช้ชีวิตในทางวิชาการสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (ไพฑูริย์ สนิลวรัตน์, 2530) และจากรายงานการศึกษาของวาสนา เจือทอง (2531) พบว่ารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลบางกลุ่มมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา ซึ่งแสดงว่ารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลมีผลต่อความสนใจใฝ่รู้และมีความตั้งใจเรียนอย่างจริงจังและส่งผลให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงด้วย ดังนั้นรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลน่าจะสะท้อนให้เห็นความเป็นคนสนใจใฝ่รู้และการให้ความสำคัญต่อการเรียนตลอดจนมีจิตใจแสวงหาความรู้และพัฒนาตนเองให้ประสบความสำเร็จในการเรียนในวิชาชีพพยาบาล

ปัจจัยด้านอาจารย์ อาจารย์พยาบาลเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญ ในการปลูกฝังจิตสำนึกการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล เพราะอาจารย์พยาบาลเป็นแบบอย่างที่สำคัญของนักศึกษาพยาบาล เป็นผู้ทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ สอน ชี้แนะ และเป็นผู้ฝึกทักษะการปฏิบัติการพยาบาลให้แก่ นักศึกษา และเป็นผู้ที่มีปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษาอย่างต่อเนื่อง สัมพันธภาพที่ดีระหว่างอาจารย์และ นักศึกษา จะช่วยส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา การเรียนรู้ของนักศึกษาจะเกิดขึ้นได้ดี เมื่อมีความไว้วางใจ ความเชื่อถือ และได้รับการดูแลจากอาจารย์พยาบาล (Rielly and Oerman, 1992:147) มีรายงานการศึกษาของศรีสุดา งามขำ (2539) พบว่าพฤติกรรมดูแลของ อาจารย์พยาบาลในการสอนทางคลินิกมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของ นักศึกษาพยาบาล นอกจากนี้ยังลักษณะ ศรีแสงและคณะ (2542) ยังพบว่าพฤติกรรมดูแลของ อาจารย์พยาบาลมีความสัมพันธ์กับความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลอีกด้วย ดังนั้นการดูแลนักศึกษาของอาจารย์พยาบาล จึงเป็นการสนับสนุนและส่งเสริมให้นักศึกษามีความสนใจใฝ่รู้และต้องการเรียนรู้ในวิชาชีพพยาบาล ซึ่งเมื่อจบการศึกษาแล้วการใฝ่รู้นั้นยังคงอยู่ใน จิตใจต่อไป กล่าวได้ว่าอาจารย์เป็นแบบอย่างที่สำคัญในการเรียนรู้ และการใฝ่รู้ที่กระตุ้นให้ นักศึกษามีจิตใจศึกษาหาความรู้เพื่อพัฒนาวิชาชีพอยู่เสมอ

นอกจากปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษา ทศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา และการดูแลนักศึกษาของอาจารย์แล้ว บรรยากาศการเรียนรู้อีกมีความสำคัญต่อการเรียนรู้อย่างมาก บรรยากาศการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักศึกษาได้เกิดการเรียนรู้และประสบความสำเร็จในการศึกษา เป็นบัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถและมีคุณธรรมสูง (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2522) บรรยากาศการเรียนรู้อาจเป็นแรงจูงใจที่จะกระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเอง เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ บรรเทา กิตติศักดิ์ (2538) กล่าวถึงบรรยากาศการเรียนว่า อาจารย์สามารถสร้างบรรยากาศการเรียน โดยสร้างจริยธรรมการเรียน วิธีการเรียน วัฒนธรรมการเรียน และความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ผลการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้นอกจากช่วยให้นักศึกษารักการเรียนแล้ว ยังเป็นการสนับสนุนให้นักศึกษามีแนวทางการเรียนและการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสูงขึ้นอีกด้วย สำหรับในวิทยาลัยพยาบาลก็เช่นเดียวกัน ต้องให้ความสำคัญกับบรรยากาศการเรียนรู้อันเอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้และการศึกษาค้นคว้าของนักศึกษาพยาบาล มีการจัดบรรยากาศการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้นักศึกษามีศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง และจัดบริการแหล่งข้อมูลความรู้และเทคโนโลยีต่างๆ ให้นักศึกษาศึกษาค้นคว้าได้อย่างอิสระ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าสภาพแวดล้อมและบรรยากาศการเรียนรู้อันดีของวิทยาลัยพยาบาลจะช่วยส่งเสริมและกระตุ้นให้นักศึกษาพยาบาลเกิดความสนใจที่จะเรียนรู้ มีการใฝ่รู้ และมีการเรียนรู้ได้ตลอดเวลา เพื่อพัฒนาการเรียนของตนเองให้ดีขึ้น

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการใฝ่รู้เป็นคุณลักษณะที่สำคัญที่ต้องปลูกฝังแก่นักศึกษาพยาบาล ตั้งแต่แรกเริ่มของการเข้าศึกษาในวิชาชีพการพยาบาล เพื่อพัฒนาให้นักศึกษาพยาบาลเป็นผู้ที่มีนิสัยใฝ่รู้และมีการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องตลอดชีวิต มีการพัฒนาตนเองและวิชาชีพอยู่ตลอดเวลา การศึกษาว่ามีปัจจัยใดที่มีผลต่อการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคล ทศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้อาจเป็นประโยชน์ต่อวิทยาลัยพยาบาลที่จะใช้เป็นข้อมูลสำหรับการพัฒนานักศึกษาพยาบาล ให้เป็นผู้ที่มีจิตใจใฝ่รู้ และพร้อมที่จะเป็นพยาบาลวิชาชีพที่มีคุณภาพในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข
2. ศึกษาปัจจัยส่วนบุคคล ทศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้อันดีของวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้อีกกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข
4. ศึกษาตัวแปรที่สามารถร่วมกันพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

คำถามการวิจัย

1. การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุขเป็นอย่างไร
2. ปัจจัยส่วนบุคคล ทศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้อีก มีความสัมพันธ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุขหรือไม่
3. ปัจจัยส่วนบุคคล ทศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้อีก สามารถร่วมกันทำนายการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุขได้หรือไม่

แนวคิดและสมมุติฐานการวิจัย

การใฝ่รู้เป็นคุณลักษณะพื้นฐานของมนุษย์ ผู้ที่ใฝ่รู้จึงเป็นผู้ที่มีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอ ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล การปลูกฝังให้บุคคลกลายเป็นผู้ที่มีจิตใจใฝ่รู้นั้น ควรเริ่มตั้งแต่ในวัยเด็กที่มีความพร้อมที่จะเรียนรู้ โดยพ่อแม่และบุคคลแวดล้อมให้การอบรมเลี้ยงดูและปฏิบัติตนเป็นแบบอย่าง และเมื่อเข้าสู่สถานศึกษาเป็นหน้าที่ของผู้สอนในการปลูกฝังและเป็นแบบอย่างของการเป็นผู้ที่มีการใฝ่รู้ที่จะพัฒนาตนเอง ทำให้บุคคลตระหนักถึงความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนรู้และใฝ่หาความรู้ จนเกิดการเลียนแบบพฤติกรรมกรใฝ่รู้และปฏิบัติจนเป็นนิสัย (บุญชิต มณีโชติ, 2540) การปลูกฝังนิสัยใฝ่รู้ให้ผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญของการจัดการเรียนการสอนทุกระดับ สำหรับการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์ก็เช่นกัน การปลูกฝังให้นักศึกษาพยาบาลมีการใฝ่รู้ ศึกษาค้นคว้าหาความรู้อยู่เสมอ จะช่วยพัฒนาให้วิชาชีพให้เจริญก้าวหน้า การใฝ่รู้มีผลมาจากปัจจัยหลายด้านมีทั้งปัจจัยด้านนักศึกษา ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางบ้าน และปัจจัยด้านสถานศึกษา (นิรันดร ตั้งธีระบัณฑิตกุลและคณะ, 2542) ซึ่งสิ่งที่สามารถพัฒนาและปรับเปลี่ยนเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาพยาบาลมีนิสัยใฝ่รู้ ในการจัดการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์ก็คือปัจจัยด้านนักศึกษา และด้านสถานศึกษา

ระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นปัจจัยส่วนบุคคลของนักศึกษาที่มีผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา ซึ่งพบว่าระดับชั้นปีของนักศึกษาพยาบาลเมื่ออยู่ในระดับชั้นปีที่สูงขึ้นสามารถปรับตัวต่อการเรียนรู้ได้ดีขึ้น เนื่องจากนักศึกษาที่อยู่ระดับชั้นปีที่สูงขึ้นจะผ่านประสบการณ์การเรียนรู้ต่างๆมากกว่า ทำให้สามารถศึกษาค้นคว้าและเรียนรู้ได้ดี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาเป็นการประเมินผลการเรียน ที่สามารถบอกถึงประสิทธิภาพของการเรียนของนักศึกษาแต่ละคน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความรู้สึกทางบวกกับความสามารถของตนเอง และรู้สึกถึงคุณค่าของตนเอง (Purkey, 1970) นอกจากนี้ยังมีความพร้อมในการเรียนรู้มากกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและสามารถแก้ไขปัญหาหรือเผชิญปัญหาต่างๆได้ดีอีกด้วย (ยุวดี วัฒนานนท์, 2522) ดังนั้นระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนน่าจะมีผลต่อการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

ทัศนคติต่อวิชาชีพเป็นตัวกระตุ้นให้นักศึกษาพยาบาลมีความสนใจการเรียนรู้ในวิชาชีพ และการแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง การมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพการพยาบาลทำให้นักศึกษามีความสนใจ กระตือรือร้นที่เรียนรู้ มีความรับผิดชอบในหน้าที่ มีความพอใจในชีวิตการเรียน มีความสุขในการเรียน (พัฒน์วดี เสรินทวัฒน์และจริยาวัตร คมพยัคฆ์, 2531) จากรายงานการศึกษาของภรณ์ เชาวกุล (2542) พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลมีความสัมพันธ์กับสมรรถนะเชิงวิชาชีพของนักศึกษา กล่าวได้ว่าการมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพการพยาบาลจะทำให้นักศึกษาเป็นคนที่สนใจใฝ่รู้ มีการแสวงหาความรู้ในด้านต่างๆ ที่จะนำไปสู่พัฒนาตนเองและพัฒนางานวิชาชีพให้ดีขึ้น แต่ถ้านักศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาชีพจะทำให้นักศึกษาไม่สนใจการเรียน ไม่ศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ดังนั้นทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลน่าจะมีผลต่อการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา เป็นปัจจัยหนึ่งที่บ่งบอกความสนใจและพฤติกรรมที่แสดงออกของนักศึกษา รูปแบบการใช้ชีวิตจะเป็นแรงจูงใจในการรู้สึกพอใจ รักในการเรียน สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าหาความรู้ หรือการร่วมในกิจกรรมต่างๆ ซึ่งเป็นธรรมชาติสำคัญของนักศึกษาที่อาจารย์ต้องเข้าใจ เพื่อนำมาเป็นข้อมูลสำหรับการพัฒนานักศึกษาให้บรรลุตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา จากการศึกษาของไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2530) พบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีรูปแบบการใช้ชีวิตในทางวิชาการสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนักศึกษาในแต่ละชั้นปีจะมีรูปแบบการใช้ชีวิตที่แตกต่างกัน สำหรับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลนั้นก็เช่นเดียวกันจากการศึกษาของวาสนา เจือทอง (2531) พบว่า มีรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลกลุ่มวิชาการและกลุ่มกิจกรรมมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งจะเห็นได้ว่ารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษามีผลต่อการเรียนของนักศึกษา ที่ประเมินผลออกมาเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ถ้านักศึกษาให้ความสำคัญและให้ความสนใจใน ทางใด ก็จะมีพฤติกรรมที่มุ่งศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในด้านนั้นๆ ดังนั้นรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลน่าจะมีผลต่อการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

การดูแลนักศึกษาของอาจารย์มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา ที่จะเป็นแบบอย่างของการใฝ่รู้และกระตุ้นการคิดให้นักศึกษาเกิดความคิดที่จะเรียนรู้ จากการศึกษาของศรีสุดา งามขำ (2539) พบว่า พฤติกรรมการดูแลนักศึกษาของอาจารย์พยาบาลในการสอนทางคลินิกมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล พฤติกรรมการดูแลของอาจารย์เป็นมากกว่าการสอนแบบปกติโดยรวมถึงเป็นแบบอย่างที่ดีของการเป็นผู้ที่มีการแสวงหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองและวิชาชีพด้วย การมีสัมพันธภาพที่ดีระหว่างอาจารย์และนักศึกษา ความเข้าใจ การช่วยเหลือสนับสนุนและตอบสนองของความต้องการของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาเกิดความสนใจและใฝ่ที่จะเรียนรู้ ดังนั้นการดูแลนักศึกษาของอาจารย์พยาบาลน่าจะมีผลต่อการใฝ่รู้ของนักศึกษา

นอกจากปัจจัยบุคคล ทัศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา และการดูแลนักศึกษาของอาจารย์แล้ว บรรยากาศการเรียนรู้อาจเป็นแรงจูงใจที่จะกระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้และพัฒนาตนเอง เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ บรรยากาศการเรียนรู้อาจมีประสิทธิผลสามารถทำให้มั่นใจได้ว่า กระบวนการสอนและการเรียนรู้ประสบความสำเร็จ (Sisco, 1991:48) พฤติกรรมของนักศึกษามีส่วนสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมของสถาบันอุดมศึกษามาก พฤติกรรมที่ไม่ดีของนักศึกษาอาจเกิดจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีของสถาบัน (สำเนาวิ ขจรศิลป์, 2538) บรรยากาศการเรียนรู้อาจดีเยี่ยมทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้เป็นบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถและคุณธรรมสูง (สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, 2522) ดังนั้นบรรยากาศการเรียนรู้อาจเหมาะสมของวิทยาลัยพยาบาล น่าจะมีผลต่อการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

จากแนวคิดเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงตั้งสมมุติฐานการวิจัยดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล
2. ทัศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้อาจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล
3. ปัจจัยส่วนบุคคล ทัศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้อาจสามารถร่วมกันทำนายการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้

ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเฉพาะนักศึกษาพยาบาลที่กำลังศึกษาในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ปีการศึกษา 2544 ชั้นปีที่ 2,3,4 วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ยกเว้นชั้นปีที่ 1 เนื่องจากนักศึกษายังไม่มีประสบการณ์การเรียนในภาคปฏิบัติที่เป็น การเรียนรู้ถึงการปฏิบัติบทบาทพยาบาลวิชาชีพ และผ่านประสบการณ์การดูแลจากอาจารย์ใน การเรียนภาคปฏิบัติ

ข้อตกลงเบื้องต้น

การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลในการศึกษาครั้งนี้ วัดหรือประเมินได้จากการรายงานตนเองของนักศึกษาพยาบาล โดยสะท้อนจากความคิดเห็น การกระทำกิจกรรมหรือการปฏิบัติของ นักศึกษาพยาบาล

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การใฝ่รู้ หมายถึง การคิดหรือการปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาลที่รู้สึกหรือคิดว่าตนเองมีความต้องการเรียนรู้ อยากรู้ อยากเห็น กระตือรือร้น สนใจและพอใจในการแสวงหาความรู้ ด้วยวิธีการต่างๆ จากการสอบถามจากผู้รู้ สืบเสาะ ค้นคว้า หรือรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ อยู่เสมอ ซึ่งสามารถประเมินได้โดยใช้แบบสอบถามการใฝ่รู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยใช้แนวคิดของ วิโรจน์ วัฒนานิมิตกุล (2540) ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบคือ ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้และด้านทักษะการแสวงหาความรู้

1. **ด้านเจตคติในการแสวงหาความรู้** หมายถึง ความเชื่อหรือความรู้สึกของนักศึกษาพยาบาล ที่มีต่อความรู้ความเข้าใจในคุณค่าของการแสวงหาความรู้ การคล้อยตามความคิดที่มีต่อการแสวงหาความรู้ และพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมแสวงหาความรู้ โดยแสดงออกถึงการยอมรับหรือปฏิเสธในการแสวงหาความรู้ โดยมีการกำหนดประเด็นค้นคว้า การเลือกวิธีในการค้นคว้าและดำเนินการได้อย่างเหมาะสม รวมถึงการวิเคราะห์และสรุปผลการค้นคว้า

2. **ด้านทักษะการแสวงหาความรู้** หมายถึง ความคิดหรือการปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาลในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ด้วยการกำหนดประเด็นการค้นคว้า การคาดเดาผล การเลือกวิธีในการค้นคว้า โดยการสอบถามจากผู้รู้ สืบเสาะ ค้นคว้า รวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ และดำเนินการได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งการวิเคราะห์และสรุปผลการค้นคว้าหาความรู้

ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชั้นปี หมายถึง ระดับการศึกษาของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2,3,4

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมรวม (GPA) ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2,3,4 ในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2544

ทัศนคติต่อวิชาชีพ หมายถึง ความเชื่อหรือความรู้สึกของนักศึกษาพยาบาลที่มีต่อวิชาชีพการพยาบาล จากประสบการณ์การเรียนรู้ของตนเองในขณะที่ศึกษาในสถาบันการศึกษายพยาบาล ซึ่งสามารถประเมินได้จากแบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของพัฒน์วดี เสรีนวัฒน์ และจริยาวัตร คมพาศค์ (2531) ประกอบด้วย 4 ด้านดังนี้

1. **ด้านค่านิยมของสังคม** หมายถึง ความเชื่อหรือความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อวิชาชีพพยาบาลในเรื่องความมีเกียรติ ฐานะของวิชาชีพ ความยกย่องจากสังคม และประโยชน์ของวิชาชีพพยาบาลต่อสังคม

2. **ด้านลักษณะวิชาชีพ** หมายถึง ความเชื่อหรือความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อวิชาชีพพยาบาลในเรื่องความมีเอกลักษณ์ของวิชาชีพ ความรับผิดชอบของวิชาชีพ ความมั่นคงในวิชาชีพ ความเสียสละต่อสังคม ความมีคุณค่าต่อตนเอง ครอบคลุม และสังคม และโอกาสในการทำงาน

3. **ด้านการปฏิบัติงาน** หมายถึง ความเชื่อหรือความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อวิชาชีพพยาบาลในเรื่องลักษณะการปฏิบัติงาน ผลกระทบภาวะสุขภาพด้านร่างกายและจิตใจ ความรู้ที่นำมาใช้ในการปฏิบัติงาน และความภาคภูมิใจในงาน

4. **ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ผู้ป่วย และญาติ** หมายถึง ความเชื่อหรือความรู้สึกของนักศึกษาที่มีต่อวิชาชีพพยาบาลในเรื่องลักษณะความสัมพันธ์ และมนุษยสัมพันธ์ต่อผู้ร่วมงาน ผู้ป่วย และญาติ ความร่วมมือและยกย่องจากผู้ร่วมงาน ผู้ป่วย และญาติ และการเคารพสิทธิของผู้ป่วย

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา หมายถึง ลักษณะการดำเนินชีวิตของนักศึกษาพยาบาลที่คิดว่าตนเองปฏิบัติหรือได้ปฏิบัติในขณะที่เป็นนักศึกษา และมีความรู้สึกพอใจต่อสิ่งที่ตนเองกระทำจนเป็นนิสัย ซึ่งสามารถประเมินได้จากแบบสอบถามรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากแนวคิดของ Clark (1962) ซึ่งได้แบ่งรูปแบบนักศึกษาตามบทบาททางวิชาการเป็น 4 กลุ่มดังนี้

1. **กลุ่มวิชาการ** หมายถึง นักศึกษาพยาบาลที่ให้ความสำคัญต่อการเรียน มีความสนใจในวิชาการและการเรียนรู้อย่างจริงจัง ต้องการมีผลการเรียนที่ดี ต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น มักใช้เวลาไปกับการศึกษาค้นคว้าเพื่อหาความรู้เพิ่มเติมอย่างสม่ำเสมอ และสนทนากับเพื่อนในเรื่องที่เกี่ยวกับการเรียน

2. **กลุ่มก้าวหน้า** หมายถึง นักศึกษาพยาบาลที่ให้ความสำคัญและสนใจกับปัญหาต่างๆ นอกเหนือจากวิชาชีพของตน มีแนวคิด วิธีการหรือแนวทางใหม่ๆ อยู่เสมอ มักมีความสงสัยและไม่เชื่อในค่านิยมและแบบแผนพฤติกรรมที่เป็นอยู่ สนใจศึกษาปัญหาและข้อเสนอเกี่ยวกับสังคม การเมืองและเศรษฐกิจ

3. **กลุ่มกิจกรรม** หมายถึง นักศึกษาพยาบาลที่ให้ความสำคัญในการเข้าร่วมกิจกรรมของวิทยาลัย สนใจกิจกรรมเสริมหลักสูตร เพื่อพัฒนาความสามารถในการทำงาน สร้างเสริมประสบการณ์ด้านต่างๆ มีความสามารถในการเป็นผู้นำ ชอบการเป็นผู้นำหรือเป็นกรรมการในกิจกรรมต่างๆ มีความสนใจการเข้าร่วมกิจกรรมของชมรมมากกว่ากิจกรรมการเรียน

4. **กลุ่มวิชาชีพ** หมายถึง นักศึกษาพยาบาลที่ให้ความสำคัญและความสำคัญในวิชาเรียนที่เกี่ยวกับวิชาชีพ สนใจเรียนเพื่อให้ตนเองจบไปประกอบอาชีพ และฝึกทักษะทางวิชาชีพมากกว่าทางวิชาการ ใช้เวลาและให้ความสนใจกับวิชาหรือกิจกรรมที่สอดคล้องกับวิชาชีพ ไม่สนใจการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร

การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาต่อการปฏิบัติของอาจารย์พยาบาลโดยภาพรวมที่มีต่อนักศึกษา ในการช่วยสร้างความรู้ ความเชื่อมั่น และเป็นแบบอย่างของพยาบาลวิชาชีพที่ดีและให้เกิดความสนใจในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสามารถประเมินได้โดยใช้แบบสอบถามพฤติกรรมการดูแลของอาจารย์พยาบาลของ ปรีชญานันท์ เทียงจรรยา (2539) ซึ่งสร้างมาจากแนวคิดการดูแลของ Halldorsdottir (1990) และ Brown (1986) ประกอบด้วย 6 ด้านดังนี้

1. **ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ** หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาต่อการปฏิบัติของอาจารย์พยาบาลที่แสดงถึงการใช้ความรู้ ความสามารถ ทักษะและประสบการณ์ทางวิชาชีพ การจัดการเรียนการสอนและการให้คำปรึกษาและแนะนำแก่นักศึกษาพยาบาล อีกทั้งเป็นตัวอย่งที่ดีในการแสดงบทบาทวิชาชีพ

2. **ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ** หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาต่อการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงถึงการยอมรับและรักในวิชาชีพ ทำงานในหน้าที่รับผิดชอบอย่างเต็มความรู้ความสามารถ พัฒนาตนเองให้เป็นเลิศอยู่เสมอ เต็มใจที่จะทำงานเพื่อความก้าวหน้าและประโยชน์ของวิชาชีพและปรารถนาที่จะอยู่ในวิชาชีพตลอดไป

3. **ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา** หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาต่อการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงถึงการยอมรับในความเป็นบุคคลของนักศึกษาพยาบาล ให้ความสำคัญกับนักศึกษาตามความแตกต่างของบุคคล ให้ข้อมูลย้อนกลับในทางบวกและให้ความสนใจกับอนาคตกับนักศึกษา

4. **ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ** หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาต่อการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงถึงการส่งเสริมสัมพันธภาพที่ดีระหว่างอาจารย์พยาบาลและนักศึกษาพยาบาล แสดงออกถึงความจริงใจและความไว้วางใจนักศึกษว่าเป็นบุคคลที่เชื่อถือได้

5. **ด้านการให้อิสระ** หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาต่อการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงถึงการให้โอกาสนักศึกษาพยาบาลได้เรียนรู้อย่างเต็มที่ตามข้อกำหนดของหลักสูตร และนอกเหนือจากหลักสูตร

6. **ด้านการให้การสนับสนุน** หมายถึง การรับรู้ของนักศึกษาต่อการปฏิบัติของอาจารย์ที่แสดงถึงการเป็นผู้ให้การสนับสนุนนักศึกษาพยาบาลในทุกด้าน และพร้อมที่จะสนับสนุนนักศึกษาให้เรียนรู้อย่างเต็มที่

บรรยากาศการเรียนรู้ หมายถึง สภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลประกอบด้วย กลุ่มเพื่อน บรรยากาศในชั้นเรียน การบริการวิชาการ ภาวะเปียบของสถาบันและอาคารสถานที่ สามารถประเมินได้จากแบบสอบถามบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย

1. **กลุ่มเพื่อน** หมายถึง นักศึกษาพยาบาลที่อยู่ในชั้นปีเดียวกันและมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน มีบทบาทในการช่วยเหลือและให้ความร่วมมือทั้งด้านการเรียนและด้านอื่นๆ

2. **บรรยากาศในชั้นเรียน** หมายถึง สภาพการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน กิจกรรมการเรียนการสอน การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาพยาบาลด้วยกัน และระหว่างนักศึกษาพยาบาลกับอาจารย์พยาบาลในชั้นเรียน

3. **การบริการวิชาการ** หมายถึง วิธีการ กิจกรรม แหล่งประโยชน์ที่วิทยาลัยพยาบาล จัดให้นักศึกษาพยาบาลได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ได้แก่ ระบบการให้บริการของห้องสมุด ห้องคอมพิวเตอร์ ศูนย์สารสนเทศที่ศูนย์ฯ รวมทั้งกิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีการพบปะพูดคุยและได้รับความรู้จากอาจารย์ นักวิชาการสาขาต่างๆหรือนักศึกษาในเชิงวิชาการ

4. **ภาวะเปียบของสถาบัน** หมายถึง ข้อกำหนดหรือระเบียบปฏิบัติของวิทยาลัยพยาบาล ที่มีต่อนักศึกษาพยาบาลในการกระทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติระหว่างศึกษา อยู่ในวิทยาลัยพยาบาล

5. **อาคารสถานที่** หมายถึง การจัดสภาพของอาคารสถานที่ ซึ่งได้แก่ ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ห้องสมุด หอพัก สนามกีฬา สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ และบรรยากาศบริเวณ ภายในวิทยาลัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบปัจจัยแวดล้อมที่มีต่อการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาและส่งเสริมให้นักศึกษามีการใฝ่รู้มากขึ้น
2. เพื่อให้ผู้บริหารและอาจารย์พยาบาลตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของพยาบาลวิชาชีพในการพัฒนาตนเองและวิชาชีพให้เจริญก้าวหน้าในอนาคต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล รวมทั้งศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะคิดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้ กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา
 - 1.1 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542
 - 1.2 แนวคิดในการจัดการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์
2. ทฤษฎีการเรียนรู้
 - 2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้
 - 2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการใฝ่รู้
3. การใฝ่รู้
 - 3.1 ความหมายและแนวคิดของการใฝ่รู้
 - 3.2 องค์ประกอบของการใฝ่รู้
 - 3.3 คุณลักษณะของการใฝ่รู้
 - 3.4 ประเภทของการใฝ่รู้
 - 3.5 การพัฒนาการใฝ่รู้
4. ปัจจัยที่ศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล
 - 4.1 ทักษะคิดต่อวิชาชีพ
 - 4.2 รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา
 - 4.3 การดูแลนักศึกษาของอาจารย์
 - 4.4 บรรยากาศการเรียนรู้
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การจัดการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษา

อุดมศึกษาเป็นสถาบันในการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพเป็นผู้ที่มีความรู้คู่คุณธรรม ซึ่งแต่ละสถาบันจะต้องมีการกำหนดวิสัยทัศน์และวางแผนการศึกษา โดยมีการจัดทำและพัฒนาหลักสูตรที่มีความเหมาะสม การจัดกระบวนการเรียนการสอนที่มีรูปแบบการสอนหลากหลาย ตลอดจนการวัดผลการศึกษาที่มีประสิทธิภาพ ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในทุกด้าน สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการปรับเปลี่ยนให้ทันกับความเปลี่ยนแปลง ผลิตบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่สังคมต้องการ โดยเป็นผู้ที่มีวิสัยทัศน์ วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลข่าวสารได้ ติดต่อสื่อสารและสร้างสัมพันธภาพกับบุคคลอื่นได้ดี รวมทั้งเป็นบุคคลที่ใฝ่รู้ สามารถเรียนรู้ได้ตลอดเวลา มีสมรรถภาพในการคิดวิเคราะห์ที่เป็นระบบ (วิชัย วงษ์ใหญ่, 2543) ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนนอกจากสอนให้มีความรู้แล้ว ยังต้องสอนให้บัณฑิตมีความสามารถหลักในการหาความรู้เพิ่มเติม เพื่อปลูกฝังให้บัณฑิตมีคุณลักษณะเป็นนักวิชาการที่รอบรู้และเป็นผู้ที่ใฝ่รู้ เนื่องจากความรู้ไม่มีที่สิ้นสุด การศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นเพียงการปูพื้นฐานที่แข็งแรง เพื่อที่จะพัฒนาความรู้ของบุคคลต่อไปไม่ใช่สิ้นสุดการศึกษาในชีวิต บุคคลยังต้องมีการศึกษาอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

1.1 พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

จากการปฏิรูปการศึกษาในปัจจุบัน ทำให้สถาบันการศึกษาทุกแห่งใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาทุกระดับ โดยมีจุดมุ่งหมายและหลักการการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ สำหรับแนวการจัดการศึกษารัฐต้องส่งเสริมการดำเนินงานและจัดตั้งแหล่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตทุกรูปแบบ ได้แก่ ห้างสมุดประชาชน พิพิธภัณฑ์ หอศิลป์ สวนสัตว์ สวนสาธารณะ สวนพฤกษศาสตร์ อุทยานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ศูนย์การกีฬาและนันทนาการ แหล่งข้อมูลและแหล่งการเรียนรู้อื่นอย่างเพียงพอและมีประสิทธิภาพ

การจัดการศึกษายึดหลักผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ มีการจัดการศึกษาทั้งการศึกษาในระบบ การศึกษานอกระบบ และการศึกษาตามอัธยาศัย ที่เน้นความสำคัญทั้งความรู้ คุณธรรม กระบวนการเรียนรู้ และบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ ต้องมีการดำเนินการดังต่อไปนี้ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542)

1.1.1 จัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

1.1.2 ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา

1.1.3 จัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติ ให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น รักการอ่านและเกิดการใฝ่รู้อย่างต่อเนื่อง

1.1.4 จัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆอย่างสมดุลได้สัดส่วนกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกวิชา

1.1.5 ส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้สอนสามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียน และอำนวยความสะดวกเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ ทั้งนี้ผู้สอนและผู้เรียนอาจเรียนรู้ไปพร้อมกันจากสื่อการเรียนการสอนและแหล่งวิทยาการประเภทต่างๆ

1.1.6 จัดการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นได้ทุกเวลาทุกสถานที่ มีการประสานความร่วมมือกับบิดามารดา ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชนทุกฝ่าย เพื่อร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ

จากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่กล่าวมาข้างต้นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการศึกษาจะเห็นได้ว่า มีแนวการจัดการศึกษาที่เน้นให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษามากขึ้นและยึดหลักผู้เรียนสำคัญที่สุด โดยคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน การจัดการศึกษาเน้นกระบวนการที่พัฒนาให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ใฝ่หาความรู้อย่างต่อเนื่อง รวมทั้งมีความสามารถในการวิเคราะห์ข้อมูลต่างๆเพื่อนำมาใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม เนื่องจากในปัจจุบันโลกมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีอยู่ตลอดเวลา ดังนั้นสถานการศึกษาจะต้องมีการวางแผนการจัดการเรียนการสอนและจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้บรรลุตามเป้าหมาย

1.2 การจัดการศึกษาทางพยาบาลศาสตร์

การจัดการศึกษาทางพยาบาลศาสตร์เป็นการจัดเตรียมบุคลากรทางการพยาบาลที่มีความรู้ความสามารถทางวิชาชีพ มีคุณธรรมจริยธรรม และมีจรรยาบรรณทางวิชาชีพ ทำหน้าที่ให้บริการด้านสุขภาพอนามัยแก่ประชาชน เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพอนามัยที่สมบูรณ์สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.2.1 ปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรพยาบาลศาสตร์

ในการจัดการศึกษาพยาบาลในประเทศไทยมีการกำหนดปรัชญาและหลักสูตรที่สอดคล้องกับแผนการพัฒนาระดับอุดมศึกษาของชาติ และสอดคล้องกับปรัชญาของสถาบันอุดมศึกษาที่มุ่งผลิตบัณฑิตที่มีความรอบรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้เหมาะสม

1) ปรัชญาของหลักสูตรพยาบาลศาสตร์

การกำหนดปรัชญาของหลักสูตรพยาบาลศาสตร์ของสถาบันการศึกษายาบาลแต่ละแห่งจะมีการกำหนดปรัชญาที่มีลักษณะเฉพาะของแต่ละสถาบัน แต่จะมีลักษณะที่คล้ายกันคือมีความเชื่อว่าพยาบาลเป็นผู้ที่มีหน้าที่ในการดูแลสุขภาพอนามัยของประชาชนโดยปฏิบัติการด้านการส่งเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การรักษาพยาบาลและการฟื้นฟูสุขภาพอนามัยของประชาชนโดยครอบคลุมทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม พยาบาลวิชาชีพจะต้องมีคุณสมบัติดังนี้ (อรพรรณ ลือบุญวัชรชัย, 2543: 61)

- 1.1) มีความรู้ในศาสตร์ทางการพยาบาลและศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง
- 1.2) มีความสามารถในการปฏิบัติการในการดูแลส่งเสริมสุขภาพ การป้องกันโรค การรักษาพยาบาล และการฟื้นฟูสุขภาพอนามัยของประชาชน โดยการปฏิบัติการศาสตร์ทางการพยาบาลและศาสตร์อื่นที่เกี่ยวข้อง
- 1.3) มีคุณธรรมและจริยธรรมในวิชาชีพมีจิตสำนึกและปฏิบัติตนในฐานะพลเมืองที่ดีของสังคมและประเทศชาติ
- 1.4) มีความคิด สติปัญญา พิจารณาตัดสินใจแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าและปัญหาวิชาชีพ
- 1.5) มีเจตคติที่ดีต่อวิชาชีพ

2) วัตถุประสงค์ของหลักสูตรพยาบาลศาสตร์

การผลิตพยาบาลวิชาชีพในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต(2540) ได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาที่กล่าวว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาผู้สำเร็จการศึกษาจะมีความสามารถดังนี้

- 2.1) ให้การพยาบาลในการส่งเสริมสุขภาพ ป้องกันโรค ฟื้นฟูสุขภาพ และดูแลรักษาแก่ประชาชน โดยใช้ศาสตร์ของการพยาบาลและศาสตร์ที่เกี่ยวข้องและชุมชน
- 2.2) ใช้ทฤษฎีและกระบวนการพยาบาลในการพยาบาลแก่บุคคล ครอบครัว และชุมชน
- 2.3) มีทักษะในการบริหารจัดการในระบบการบริการพยาบาล และระบบบริการสาธารณสุข
- 2.4) ร่วมมือกับผู้ร่วมงาน ประชาชน และบุคลากรในสาขาวิชาชีพอื่น ในการส่งเสริมสุขภาพและสวัสดิการแก่ผู้รับบริการ
- 2.5) เป็นที่ปรึกษาด้านสุขภาพอนามัย และเป็นแบบอย่างด้านสุขภาพแก่ประชาชน

- 2.6) จัดการและใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในระบบบริการสาธารณสุข
 สุข
 และใช้เทคโนโลยีเพื่อแสวงหาความรู้ได้
- 2.7) ร่วมมือในการวิจัย นำผลการวิจัยมาใช้ในการพยาบาล
- 2.8) ดำรงชีวิตอย่างมีคุณธรรมและเป็นสุข รักษาจริยธรรมแห่ง
 วิชาชีพ
- 2.9) แสดงความสำนึกรับผิดชอบอย่างเต็มที่ต่อผู้รับบริการและ
 สังคม
- 2.10) ใฝ่รู้ พัฒนาตนเองให้เรียนรู้ตลอดชีวิต ปรับตัวได้เหมาะสม
- 2.11) สนับสนุนสังคมประชาธิปไตย เป็นพลเมืองและพลโลกที่
 รู้คิด

จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาทางพยาบาลศาสตร์มีปรัชญาและวัตถุประสงค์ที่มุ่งเน้นการผลิตพยาบาลวิชาชีพที่มีความรู้ความสามารถ ความคิด ทักษะการปฏิบัติการพยาบาล มีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีต่างๆ รวมทั้งเป็นผู้ที่มีคุณธรรมจริยธรรมและเป็นคนดีของสังคม ปฏิบัติงานในการดูแลสุขภาพอนามัยของประชาชนที่มีคุณภาพ

1.2.2 การจัดการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์

ในการจัดการสอนทางพยาบาลศาสตร์เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่จัดขึ้นเพื่อพัฒนานักศึกษาพยาบาลให้มีคุณสมบัติตามปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร โดยสถาบันการศึกษาพยาบาลจะต้องมีการกำหนดหลักสูตรที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของสังคม โดยทั่วไปการจัดการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์แบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ (อรพรรณ ลือบุญวัชชัย, 2543)

1) ภาคทฤษฎี มีการเน้นความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาสาระ หลักการ เจตคติที่ดีต่อวิชาชีพการพยาบาลควบคู่กับความรู้เชิงวิชาการ โดยใช้วิธีการสอนที่หลากหลาย เช่น การบรรยาย การอภิปราย บทบาทสมมุติ สถานการณ์จำลอง หรือการศึกษาด้วยตนเอง มีการพัฒนาเนื้อหาและวิชาการให้ทันสมัยทันเหตุการณ์ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการจัดการเรียนการสอนและ
 ผู้เรียน

มีความรู้ความสามารถ รู้จักคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็น

2) ภาคปฏิบัติ เป็นการมุ่งเน้นให้ผู้เรียนความรู้ภาคทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ในการให้บริการแก่บุคคล ครอบครัว ชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ ได้ลงมือปฏิบัติในสถานการณ์จำลอง ห้องสาธิตทางการพยาบาลและฝึกปฏิบัติในสถานการณ์จริงกับผู้ป่วยในโรงพยาบาล

สถานื่อนามัย สถานบริการด้านการพยาบาลและชุมชน เพื่อเกิดทักษะและประสบการณ์ในการให้บริการด้านสุขภาพอนามัยแก่สังคมอย่างมีประสิทธิภาพ

3) ภาคทดลอง เป็นการเรียนการสอนในห้องปฏิบัติการโดยใช้วิธีการสาธิต และการทดลองปฏิบัติ ตลอดจนการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเพื่อวิเคราะห์ผลการทดลองซึ่งมีผลต่อการพัฒนาความคิด ความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาของผู้เรียน

จะเห็นได้ว่า การจัดการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์ที่ดีมีคุณภาพ ต้องมุ่งเน้นการพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีความหลากหลาย ที่จะนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษาโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น ได้ฝึกทักษะจากการปฏิบัติจริง ปลูกฝังให้นักศึกษามีการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง และเป็นผู้ใฝ่รู้ พัฒนาตนเองให้เรียนรู้ตลอดชีวิต เมื่อสำเร็จการศึกษาสามารถปฏิบัติงานในบทบาทของพยาบาลวิชาชีพที่ให้บริการดูแลสุขภาพของบุคคลในสังคมได้อย่างมีคุณภาพ และมีการศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพื่อพัฒนา ตนเอง และพัฒนาวิชาชีพอยู่เสมอ

1. ทฤษฎีการเรียนรู้

สถาบันการศึกษาในทุกระดับมีหน้าที่ในการพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้หรือมีความรู้ และทักษะตามที่หลักสูตรกำหนด ดังนั้นความรู้เกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้จะเป็นรากฐานสำคัญที่ช่วยให้อาจารย์จัดการศึกษามีคุณภาพ

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้

มนุษย์ทุกคนมีการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลาและมีพัฒนาการการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นตามวัย นักจิตวิทยาหลายท่านได้อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้สรุปพอสังเขปดังนี้

อารี พันธมณี (2540) อธิบายว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเดิมไปสู่พฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวร และพฤติกรรมใหม่นี้เป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการฝึกฝน ซึ่งการที่บุคคลจะเรียนรู้ได้ดีมากน้อยเพียงใดต้องขึ้นอยู่กับปัจจัยต่างๆ ได้แก่ สมรรถนะและประสาทระดับสติปัญญา ความสามารถของแต่ละบุคคล การจำการลืม แรงจูงใจในการเรียนรู้ ความเหนื่อยล้ากับการเรียนรู้ ความตั้งใจและความสนใจที่จะเรียนรู้

สุรวงศ์ ไคว้ตระกูล (2541) ให้ความหมายของการเรียนรู้ว่า หมายถึงการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมซึ่งเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่คนเรามีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมหรือการฝึกหัด รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงปริมาณความรู้ของผู้เรียน

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการได้รับประสบการณ์หรือการฝึก จะเป็นพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร การเปลี่ยนแปลงใดๆที่เป็นผลจากยาหรือสิ่งเสพติดหรืออุบัติเหตุไม่ถือว่าเป็นการเรียนรู้

Garry and Kingsley (อ้างถึงใน อารี พันธุ์มณี, 2540: 85) กล่าวถึงการเรียนรู้ว่ามีลักษณะดังนี้คือ การเรียนรู้เกิดขึ้นได้เพราะมีแรงจูงใจ การเรียนรู้เกิดจากการพยายามตอบสนองในหลายรูปแบบ เพื่อบรรลุเป้าหมายของการแก้ปัญหา และสุดท้ายการตอบสนองจะต้องกระทำจนเป็นนิสัย

Cronbach (อ้างถึงใน อารี พันธุ์มณี, 2540: 85) กล่าวว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการชนิดหนึ่งที่มี 7 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) สถานการณ์ (Situation) หมายถึง สิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้าต่างๆที่มากระทำต่อผู้เรียน
 - 2) ความพร้อมของผู้เรียน (Readiness) หมายถึง เป็นลักษณะของผู้เรียนที่ช่วยให้การเรียนรู้เกิดได้เร็วขึ้นอาจทำได้โดยการสร้างแรงจูงใจ
 - 3) จุดมุ่งหมายของผู้เรียน (Goal) หมายถึง สิ่งที่คุณเรียนคาดหวังว่าจะได้รับจากการเรียนรู้นั้นๆ
 - 4) การแปลความหมาย (Interpretation) หมายถึง การวางแผนการกระทำเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย
 - 5) การปฏิบัติ (Action) หมายถึง การลงมือปฏิบัติเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้
 - 6) ผลที่ตามมา (Consequence) หมายถึง สิ่งที่เกิดขึ้นตามมาจากการกระทำถ้าผลของการกระทำเป็นที่น่าพอใจและบรรลุจุดมุ่งหมาย ผู้เรียนจะนำพฤติกรรมนั้นไปใช้ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน
 - 7) ปฏิกริยาต่อความล้มเหลว (Contradict) มี 2 ลักษณะคือการปรับปรุงการกระทำของตนใหม่เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมาย หรืออาจทำกิจกรรมนั้นซ้ำๆอย่างเดิมโดยไม่เกิดผลใดๆ
- กล่าวโดยสรุป การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อม หรือการฝึก ที่ทำให้เกิดเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร ที่ขึ้นอยู่กับลักษณะความสามารถของผู้เรียน แรงจูงใจในการเรียนรู้ ความเหนียวแน่นกับการเรียนรู้ ความตั้งใจและความสนใจที่จะเรียนรู้ ซึ่งมีความแตกต่างกันในแต่ละคน

2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวกับการใฝ่รู้

ทฤษฎีการเรียนรู้นั้นมีหลายทฤษฎี สำหรับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องและช่วยอธิบายการใฝ่รู้ของผู้เรียนสรุปพอสังเขปดังนี้

2.2.1 ทฤษฎีการจูงใจ

การจูงใจ เป็นกระบวนการเกิดพลังแก่บุคคลในการแสดงพฤติกรรมอย่างมีทิศทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย โดยมีแรงจูงใจเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรม ในการเรียนรู้ ผู้เรียนต้องมีแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการความสำเร็จด้านการเรียน ซึ่งอาจเป็นแรงจูงใจภายในตัวบุคคล ซึ่งเป็นความอยากที่จะมีสมรรถภาพ อยากรู้ อยากเห็น ความกระตือรือร้น ความต้องการพัฒนาตนเอง

ทฤษฎีการจูงใจ เป็นแนวคิดว่าด้วยการจูงใจในบุคคล ซึ่งมีหลายทฤษฎีที่อธิบายถึงแรงจูงใจ ซึ่งสรุปได้ดังนี้ (ปราณี รามสูต, 2542)

1) ทฤษฎีการจูงใจจากสิ่งเร้า อธิบายถึงสิ่งเร้าเป็นบ่อเกิดที่สำคัญของการจูงใจ ซึ่งมีนักจิตวิทยาในกลุ่มพฤติกรรมนิยม เชื่อว่าสิ่งเร้าเป็นตัวควบคุมพฤติกรรม และตัวเสริมแรงทำให้พฤติกรรมมีความคงทน ซึ่งนักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ ได้แก่ Skinner และคนอื่นๆ ในกลุ่มทฤษฎีการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับปฏิกิริยาตอบสนอง กล่าวคือต้องใช้สิ่งเร้าภายนอกที่เหมาะสมเพื่อทำให้เกิดพฤติกรรมนั้นๆ และเกิดต่อไปและสม่ำเสมอ ซึ่งอาจเป็นคำชม การยอมรับ การให้เกียรติ การให้รางวัล

2) ทฤษฎีการจูงใจจากความต้องการ กล่าวถึงความต้องการเป็นสิ่งผลักดันบุคคลให้แสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้มาซึ่งความต้องการ ซึ่งนักจิตวิทยาที่สำคัญในกลุ่มนี้ ได้แก่ Maslow ซึ่งกล่าวถึงทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ ซึ่งเน้นความสำคัญของแรงจูงใจภายในมากกว่าภายนอก ได้แบ่งความต้องการของบุคคลเป็น 7 ขั้น โดยเริ่มจากความต้องการทางกาย ความต้องการความปลอดภัย ความต้องการความเป็นเจ้าของและความรัก ความต้องการเป็นที่ยอมรับยกย่องและเกียรติยศชื่อเสียง ความต้องการใฝ่รู้ใฝ่เรียน ความต้องการทางสุนทรีย์ และความต้องการที่จะใช้ศักยภาพสูงสุดของตน ตามลำดับ ความต้องการของมนุษย์จะมีการพัฒนาไปตามลำดับขั้นจากระดับที่ต่ำไปสู่ระดับที่สูงขึ้น

3) ทฤษฎีการจูงใจจากการใช้ความคิดและปัญญา อธิบายว่าพฤติกรรมที่ถูกจูงใจให้กระทำในปัจจุบัน หรือตั้งใจว่าจะทำในอนาคตขึ้นอยู่กับการใช้ความคิดและปัญญา ในการรับรู้และประเมินผลพฤติกรรมที่ผ่านมา รวมทั้งการแสวงหาความรู้เพื่อความสมดุลทางความคิดที่อยากรู้ อยากเห็น อยากลอง ซึ่งนักจิตวิทยาในกลุ่มทฤษฎีความคิดความเข้าใจ (Cognitive Theory) หรือกลุ่มพุทธินิยมได้อธิบายว่า ความคิดและสติปัญญาของบุคคลที่รับรู้และประเมินผลพฤติกรรม มีอิทธิพลต่อการจูงใจให้เกิดพฤติกรรมในเวลาต่อไป เช่น การศึกษาเกี่ยวกับการตั้งระดับ

ความคาดหวัง พบว่าความสำเร็จที่ได้รับทั้งอดีตและปัจจุบัน อิทธิพลต่อการตั้งระดับความคาดหวังของผู้นั้นว่าต่อไปเขาจะเรียนอะไรหรือทำอะไร

กล่าวได้ว่า ทฤษฎีแรงจูงใจชี้ให้เห็นว่าแรงจูงใจอันเป็นผลมาจากสิ่งเร้าทั้งภายในและภายนอกนั้น มีส่วนในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคล ให้มีความกระตือรือร้น อยากรู้ อยากเห็น อยากลงมือกระทำ อยากที่เรียนรู้ เพื่อตอบสนองของความต้องการของตนเอง ซึ่งในนักศึกษายาบาล ปัจจัยในด้านตัวนักศึกษาที่มีความต้องการความสำเร็จในการเรียน ด้านอาจารย์ที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือ และด้านสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยจะเป็นแรงจูงใจสำคัญ ที่ทำให้นักศึกษาอยากเรียนรู้ และมีการใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ

2.2.2 ทฤษฎีปัญญานิยม

เป็นทฤษฎีการเรียนรู้ที่เน้นการรับรู้โดยส่วนรวม โดยเฉพาะนักจิตวิทยา กลุ่ม Gestalt ที่เชื่อว่าผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้จะต้องเป็นผู้ที่ลงมือกระทำหรือเป็นผู้ที่ริเริ่มและกระตือรือร้น การเรียนรู้เป็นผลของการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมยอมรับว่าสิ่งเร้าที่สำคัญในการเรียนรู้คือ สิ่งเร้าที่ผู้เรียนรับรู้ และการรับรู้เป็นปัจจัยสำคัญของการเรียนรู้ (สุรางค์ ใคว์ตระกูล, 2541)

Piaget (อ้างถึงในสุรางค์ ใคว์ตระกูล, 2541) เชื่อว่าการเรียนรู้เกิดจากการที่ผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่ม เป็นผู้กระทำที่มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งเร้า หรือสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ ผู้เรียนต้องเป็นผู้ลงมือกระทำด้วยตนเอง “Learning by Doing”

กล่าวได้ว่า ทฤษฎีปัญญานิยมให้ความสำคัญของการเรียนรู้ที่ผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่มและลงมือกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ดังนั้นจากหลักการนี้ในการจัดการเรียนสอนต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนควบคุม และปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยที่ผู้สอนจะต้องจัดบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งในการจัดการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์ก็เช่นเดียวกัน สภาพแวดล้อมที่มีบรรยากาศที่เหมาะสมและส่งเสริมการเรียนรู้ จะกระตุ้นให้นักศึกษาอยากเรียนรู้ และแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง

2.2.3 ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bandura

Bandura (1977: อ้างถึง ในสุรางค์ ใคว์ตระกูล, 2541) กล่าวว่า การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งผู้เรียนและสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน พฤติกรรมของคนเราส่วนมากจะเป็น การเรียนรู้โดยการสังเกต(Observation Learning) หรือการเรียนรู้แบบจากตัวแบบ(Modeling) เริ่มจากความใส่ใจ การจดจำ การแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวอย่าง และแรงจูงใจของผู้เรียนที่จะแสดงพฤติกรรมเหมือนตัว

แบบ เนื่องมาจากความคาดหวังที่การเลียนแบบจะนำประโยชน์มาให้ เช่นการได้รับแรงเสริมหรือรางวัล หรือนำประโยชน์บางสิ่งบางอย่างมาให้ รวมทั้งการแสดงเหมือนตัวแบบจะทำให้ตนหลีกเลี่ยงปัญหาได้

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า การเรียนรู้เป็นผลมาจากการมีปฏิสัมพันธ์ของบุคคลกับสิ่งแวดล้อมที่เรียนรู้จากการสังเกตจากตัวแบบ จนเกิดการเลียนแบบและเป็นแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งในนักศึกษาพยาบาลนอกจากสิ่งแวดล้อมที่เป็นบรรยากาศการเรียนรู้แล้ว อาจารย์ยังเป็นตัวแบบที่สำคัญที่ส่งผลให้นักศึกษาแสดงพฤติกรรมต่างๆ ทั้งในด้านการเรียน และการดำรงชีวิต

2.2.4 ทฤษฎีทางมนุษยนิยม

นักจิตวิทยาในกลุ่มมนุษยนิยมเชื่อว่ามนุษย์มีศักยภาพที่จะนำตนเอง เรียนรู้ได้ด้วยตนเองและมีความคิดสร้างสรรค์ Roger (อ้างถึงในสุรางค์ ไคว์ตระกูล, 2541) ได้เสนอว่าโดยธรรมชาติมนุษย์ทุกคนมีศักยภาพที่จะเรียนรู้ ซึ่งเกิดจากการลงมือปฏิบัติของตนและรับรู้ว่ามีสิ่งนั้นมีความหมาย มีความสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของตน และจะต่อต้านเมื่อมีสิ่งมากระทบตน เมื่อผู้เรียนเป็นผู้ริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเอง และทุ่มเทสติปัญญาในการเรียนรู้ รวมถึงการประเมินผลในสิ่งที่ตนเองได้เรียนรู้ ทำให้เกิดความเชื่อมั่น มีความคิดสร้างสรรค์และเป็นอิสระ

นอกจากนี้ ชู่นตา นพคุณ (2527) ได้อธิบายว่ารูปแบบการเรียนการสอนเชิงมนุษยนิยมจะเน้นรูปแบบที่เน้นมนทัศน์ ที่เชื่อว่าการเรียนรู้เป็นการกระทำที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล และอยู่ภายใต้การควบคุมของแต่ละคน ทุกคนมีศักยภาพที่จะศึกษาเรียนรู้ จึงต้องอำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง แสวงหาทรัพยากรและแหล่งการเรียนรู้ ตั้งปัญหาและตัดสินใจปฏิบัติภารกิจเองและยอมรับผลที่เกิดขึ้น การเรียนรู้วิธีการที่จะเรียนรู้สามารถนำทักษะ และวิธีการมาสู่กิจกรรมการเรียนรู้เป็นการเรียนรู้ที่ถาวร ผู้เรียนจะต้องแสวงหาความต้องการการเรียนรู้ของตนเอง ก่อนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้เกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนเลือกเป้าหมายและกระทำตามกิจกรรมของตน ดังนั้นผู้สอนต้องบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ สร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้เรียน

จะเห็นได้ว่าแนวคิดทฤษฎีมนุษยนิยมเป็นแนวคิดที่มีหลักการที่สอดคล้องกับการใฝ่รู้ที่เน้นความสำคัญของศักยภาพบุคคลในการเรียนรู้ โดยที่ผู้เรียนเป็นผู้กำหนดตั้งปัญหาและเลือกวิธีการศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง ที่สามารถนำไปประโยชน์ต่อการพัฒนาตนเอง

2.2.5 ทฤษฎีการศึกษาผู้ใหญ่

การจัดการศึกษาของผู้เรียนที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ มีเป้าหมายเพื่อพัฒนาชีวิต และพัฒนาสังคม ต้องเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจสังคมและสิ่งแวดล้อม ดังนั้นในการจัดการศึกษาต้องมีความเข้าใจถึงทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนการสอนผู้ใหญ่ (Andragogy)

Knowles (1984) เป็นผู้ที่กำหนดคำว่าการศึกษาผู้ใหญ่ (Andragogy) และได้สรุปแนวความคิดการเรียนรู้สำหรับผู้ใหญ่นี้

1) ผู้ใหญ่จะถูกกระตุ้นให้เรียน เมื่อเขามีความต้องการ มีความสนใจและคิดว่าการเรียนรู้จะช่วยตอบสนองความต้องการตนได้

2) วิธีการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ที่มีคุณค่าสำหรับการเรียนของผู้ใหญ่ คือการใช้สถานการณ์ที่เกี่ยวกับชีวิตไม่ใช่เนื้อหาวิชา

3) ประสบการณ์เป็นแหล่งที่มาของความรู้ที่มีคุณค่าสำหรับผู้ใหญ่ ดังนั้นวิธีการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ คือการวิเคราะห์ประสบการณ์

4) ผู้ใหญ่มีความต้องการที่จะเป็นผู้นำตนเอง ดังนั้นบทบาทของผู้สอนคือ การมีส่วนร่วมในกระบวนการแสวงหาความรู้ กับผู้เรียนมากกว่าการถ่ายทอดความรู้ไปสู่ผู้เรียน และประเมินว่าผู้เรียนปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เท่าใด

5) ความแตกต่างระหว่างบุคคลจะเพิ่มขึ้นตามอายุ ดังนั้น การศึกษาของผู้ใหญ่

ต้องพิจารณาเงื่อนไขของความแตกต่างระหว่าง เวลา สถานที่ ความเร็วของการเรียนรู้

นอกจากนี้ Knowles ได้สรุปข้อตกลงเบื้องต้นของทฤษฎีการศึกษาที่เป็นการศึกษาที่แตกต่างจากการศึกษาสำหรับเด็กไว้ดังนี้

1) ความจำเป็นของการเรียนรู้ ผู้เรียนที่เป็นผู้ใหญ่จำเป็นต้องรู้ว่าทำไมต้องเรียนรู้ก่อนที่จะเริ่มเรียน เมื่อจะเรียนรู้สิ่งใดจะใช้เวลาพิจารณาถึงประโยชน์ ข้อดี และข้อเสียจากการเรียนรู้นั้นๆ ผู้สอนจึงต้องมีหน้าที่ช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นของการเรียนรู้

2) อัตมโนภาพของผู้เรียน ผู้ใหญ่มีอัตมโนภาพของการรับผิดชอบ สำหรับการตัดสินใจในชีวิตของตนเอง จากการอาศัยหรือพึ่งพาศูนย์กลางอื่นในวัยทารกจนบรรลุนิติภาวะ แล้วนำไปสู่การนำตนเองได้มากขึ้น ถ้าผู้เรียนเกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่ได้รับการยอมรับในสถานการณ์ต่างๆ อาจเกิดความเครียด และอาจต่อต้านการเรียนรู้ ดังนั้นในการเรียนวัยผู้ใหญ่จึงต้องส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้แบบนำตนเองให้มากที่สุด

3) ประสบการณ์ของผู้เรียน ผู้เรียนวัยผู้ใหญ่จะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์มากขึ้นและหลากหลาย ซึ่งนับได้ว่าเป็นแหล่งความรู้ที่มีคุณค่า ที่จะป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนด้วยกันให้เรียนรู้ได้กว้างขึ้นเพื่อการเรียนรู้สิ่งใหม่

4) ความพร้อมในการเรียน ผู้ใหญ่มีความพร้อมที่จะเรียนในสิ่งที่เห็นว่าจำเป็น และใช้ประโยชน์ได้ในสถานการณ์จริง ความพร้อมในการเรียนเป็นพัฒนาการที่มีความเกี่ยวข้องกับเวลา ประสบการณ์การเรียนรู้ ที่สามารถสร้างให้เกิดความพร้อมได้ด้วยวิธีการต่างๆ เช่น การแนะนำ ให้คำปรึกษา การฝึกหัดในสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

5) ความเหมาะสมในการเรียนรู้ การเรียนรู้ของเด็กจะได้รับการเงื่อนไขให้เรียนรู้โดยยึดเนื้อหาวิชาเป็นศูนย์กลาง แต่ในวัยผู้ใหญ่จะเรียนรู้โดยใช้ปัญหาเป็นศูนย์กลาง เนื่องจากต้องการการนำความรู้และประสบการณ์ไปใช้ในการทำงานและประกอบอาชีพ

การจัดการศึกษาสำหรับผู้เรียนที่กำลังจะก้าวสู่วัยผู้ใหญ่ ควรให้ความสนใจเกี่ยวกับลักษณะของผู้เรียน ความต้องการของผู้เรียนที่จะเรียนรู้และแสวงหาความรู้ การจัดการศึกษาต้องมีลักษณะของบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมของการเรียนรู้ที่มีลักษณะเป็นกันเอง ใ่วางใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้และมีอิสระในการแสดงออก ทำให้ผู้เรียนเข้าร่วมกระบวนการเรียนรู้อย่างกระตือรือร้น และสนใจการเรียนรู้

จะเห็นได้ว่า ทฤษฎีการศึกษาผู้ใหญ่ให้ความสำคัญของตัวผู้เรียนที่คำนึงถึงความแตกต่างกันของผู้เรียน สนับสนุนให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ตามความต้องการ ความสนใจ และมีการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง ผู้สอนมีส่วนร่วมในกระบวนการแสวงหาความรู้ของผู้เรียน และนำประสบการณ์ของผู้เรียนมาใช้ให้เป็นประโยชน์ ส่งผลให้บุคคลเกิดความใฝ่รู้ และมีการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องตลอดชีวิต ซึ่งในนักศึกษาพยาบาลก็เช่นเดียวกันการที่นักศึกษาให้ความสำคัญของการศึกษาในวิชาชีพ ได้รับการเอาใจใส่ และการสนับสนุนด้านการเรียนจากอาจารย์ และมีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ทำให้นักศึกษาสนใจการเรียน และมีความต้องการที่จะเรียนรู้ตลอดเวลา

จากแนวคิดทฤษฎีที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ หรือการแสวงหาความรู้ของบุคคลแต่ละคนจะเกิดขึ้นได้นั้นมีอิทธิพลมาจากหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้อง การที่ผู้เรียนมีแรงจูงใจในด้านต่างๆ เช่น จากความต้องการ จากความคิด มีส่วนกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ การเรียนรู้เกิดจากการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม หรือจากการสังเกตและเลียนแบบจากตัวแบบหรือสิ่งแวดล้อมของบุคคลนั้นๆ โดยในการศึกษาหาความรู้ผู้เรียนจะศึกษาและเรียนรู้ในสิ่งที่สนใจและต้องการที่เรียนรู้ ผู้เรียนจะเป็นผู้กำหนดเป้าหมายพร้อมทั้งทำการศึกษาค้นคว้าแสวงหาด้วยตนเอง ส่งผลให้ผู้เรียนรักการเรียน สนใจที่เรียนรู้ในสิ่งต่างๆ เป็นผู้ใฝ่รู้มีการเรียนรู้และแสวงหาความรู้อย่างต่อเนื่อง ในการศึกษาในครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำแนวคิดทฤษฎีต่างๆมาใช้ร่วมกันอธิบายการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล อันเป็นผลมาจากปัจจัยด้านตัวนักศึกษาเอง ปัจจัยด้านอาจารย์ และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม

2. การใฝ่รู้

ปัจจุบันเป็นยุคแห่งเทคโนโลยีสารสนเทศ ผู้เรียนต้องมีทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง สามารถค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง มีความสุขกับการเรียนรู้และมีจิตใจใฝ่รู้ หากบุคคลไม่มีนิสัย ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน หรือเรียนรู้ตลอดชีวิต กลายเป็นคนล้าหลังไม่ทันคน ไม่ทันโลก และยากต่อการปรับตัวให้เข้ากับกระแสโลกที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ดังนั้นการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์จึงจำเป็นต้องมีการปลูกฝังให้นักศึกษาพยาบาลเป็นผู้ที่ใฝ่รู้

3.1 ความหมายและความสำคัญของการใฝ่รู้

ความหมายของการใฝ่รู้ มีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย สรุปได้ดังนี้

การใฝ่รู้มาจากคำภาษาอังกฤษว่า Inquiry ซึ่งความหมายของ Inquiry ตามพจนานุกรม

อังกฤษ-ไทย (วิทย์ เทียงบุญธรรม, 2538 และ สอ เสถบุตร, 2538) ให้ความหมายของ Inquiry ว่าหมายถึงการไต่ถาม การไต่สวน การสืบสวนและการสอบสวน นอกจากนี้ยังใช้ศัพท์ Inquiry แทนคำอื่นที่เกี่ยวข้องกับการสอน นอกเหนือจากการใฝ่รู้ได้แก่ การสืบสอบ การสืบสวนสอบสวน การสืบเสาะแสวงหาความรู้

Good (1973) ได้อธิบายว่า “Inquiry” เป็นวิธีสอน วิธีเรียน และวิธีแก้ปัญหาเฉพาะรวมทั้งเป็นเทคนิคการค้นคว้าหาความรู้ทางวิทยาศาสตร์

สมชาย สุานวุธโฒ (2533:51) กล่าวว่า ผู้ที่มีความใฝ่รู้ใฝ่เรียนหรือที่เรียกว่าพหุสูต หมายถึง ความเป็นผู้ฉลาดรู้ คือผู้ที่รู้จักเลือกเรียนในสิ่งที่ควรรู้ เป็นผู้ที่ศึกษาเล่าเรียนมามาก ได้ยินได้ฟังมามากและเป็นคนช่างสังเกต ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้เป็นต้นทางแห่งปัญญา ทำให้เกิดความรู้สำหรับบริหารงานชีวิต และเป็นกุญแจไขไปสู่ลาภยศ สรรเสริญสุขและทุกสิ่งที่เราปรารถนา

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2539:9) ให้ความหมายว่า การใฝ่รู้ใฝ่เรียน คือ การแสดงถึงความกระตือรือร้นในการแสวงหาความรู้อย่างสม่ำเสมอและนำความรู้ไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม การแสดงออกถึงการใฝ่รู้ใฝ่เรียนนั้นสังเกตได้จากพฤติกรรมต่างๆของผู้เรียนเช่น การซักถาม การแสดงความคิดเห็น การชอบอ่านหนังสือ เป็นต้น ผู้เรียนสามารถแสดงออกได้หลายลักษณะ เช่น การแสวงหาความรู้ จากการฟัง การถาม การอ่าน การคิด การเขียน การดูแลและการปฏิบัติ

บุญชิต มณีโชติ (2540:8) กล่าวถึงพฤติกรรมการใฝ่รู้ว่า หมายถึง การตอบสนองของนักศึกษาที่แสดงออกถึงความสนใจ ความอยากรู้อยากเห็น ความกระตือรือร้นและความต้องการที่จะ

แสวงหาความรู้และเรียนรู้ในสิ่งต่างๆ โดยแบ่งออกเป็น 3 ด้าน คือด้านความรู้สึกรู้ ด้านความคิด และด้านการปฏิบัติ

วิโรจน์ วัฒนานิมิตกุล (2540:110) กล่าวว่า ความใฝ่รู้เป็นคุณลักษณะที่เกิดขึ้นจากการฝึกปฏิบัติในการแสวงหาความรู้อยู่เสมอ ด้วยความเต็มใจและเห็นคุณค่าของการแสวงหาความรู้เหล่านั้นจนเกิดเป็นคุณลักษณะติดตัวผู้เรียนไป

ชิตสุภางค์ มณีโชติ (2541:36) การใฝ่รู้ หมายความว่า การที่บุคคลมีแรงจูงใจ ความปรารถนา ความอยากรู้อยากเห็น ความกระตือรือร้น ความสนใจ และความพอใจที่จะแสวงหาข้อมูลต่างๆ เพื่อตอบสนองความต้องการหรือความกระหายใฝ่รู้ที่เกิดขึ้น พฤติกรรมที่แสดงการใฝ่รู้ เช่น การสนใจแสวงหาความรู้ การคิดจะสืบค้น การถาม การสอบถามผู้รู้ การสืบสวนสอบสวน การสืบเสาะหาความรู้

นรินทร์ ศรีสว่าง (2541: 23) การใฝ่รู้ หมายถึง ความมุ่งหวัง ความต้องการ และการใช้วิธีการต่างๆ ที่ถูกต้องและเหมาะสมในการมุ่งแสวงหาความรู้ความเข้าใจในสิ่งต่างๆ อย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ตนเองมีความรู้ความสามารถในเรื่องราวหรือสิ่งนั้นๆ สามารถรู้ เข้าใจ และปฏิบัติได้อย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพ เป็นการเพิ่มพูนความรู้ สติปัญญา ทำให้เป็นคนมีเหตุผล มีความรับผิดชอบ มั่นใจในตนเอง สามารถนำความรู้ความสามารถไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง

นรินทร์ ตั้งธีระบัณฑิตกุลและคณะ (2542: 3) ได้ให้ความหมายคุณลักษณะการใฝ่รู้ว่าหมายถึง ความสามารถแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รักการประดิษฐ์ ค้นคว้าหาความรู้เท่าทันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสามารถปรับตัวให้ทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงต่างๆ

กล่าวโดยสรุปแล้วการใฝ่รู้ หมายถึง พฤติกรรมหรือการแสดงออกของผู้เรียนถึงความต้องการที่จะเรียนรู้ อยากรู้อยากเห็น กระตือรือร้น สนใจและพอใจที่จะแสวงหาความรู้ โดยการสอบถามจากผู้รู้ สืบเสาะค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ อยู่เสมอ ซึ่งในนักศึกษาพยาบาลจะต้องมีการใฝ่รู้ เมื่อจบการศึกษาก็ไม่ใช่การสิ้นสุดการเรียนรู้ มีการศึกษาค้นคว้า แสวงหาความรู้ในด้านต่างๆ เพิ่มเติมอยู่เสมอ เป็นผู้ที่มีการศึกษาต่อเนื่องตลอดชีวิต มีการพัฒนาตนเองและวิชาชีพให้เจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น

3.2 องค์ประกอบของการใฝ่รู้

การใฝ่รู้จะเกิดขึ้นได้จะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ ได้มีผู้แบ่งองค์ประกอบของการใฝ่รู้ไว้ 3 องค์ประกอบดังนี้ (บุญชิต มณีโชติ, 2540)

3.2.1 ด้านความรู้สึก (Affective Component) เป็นสภาพความรู้สึกว่าตนเองมีความรัก ความปรารถนา ความต้องการ ความสนใจ หรือความพึงพอใจต่อบางสิ่งบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับการ ดำรงชีวิต มีความรู้สึกว่าสิ่งนั้นมีค่า มีความหมายสำหรับตนเองและอยากจะได้มาเป็นเจ้าของ

3.2.2 ด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) บุคคลจะมีการใฝ่รู้อย่างไร จะต้องอาศัยความรู้หรือประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐาน การมีความรู้เดิมจะเป็นพื้นฐานให้คิด แสวงหาแนวทางที่จะไปให้ถึงเป้าหมาย และผลที่จะได้รับจากการบรรลุเป้าหมาย

3.2.3 ด้านทักษะหรือการปฏิบัติ (Behavior Component) บุคคลจะมีการใฝ่รู้อย่างไร สามารถสังเกตจากพฤติกรรมที่แสดงออก เพราะพฤติกรรมที่แสดงออกนี้เป็นทิศทางของการตอบสนองต่อองค์ประกอบทางด้านความรู้สึกและด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลนั้น

นอกจากนี้ วิโรจน์ วัฒนานิมิตกุล (2540) กล่าวถึงการใฝ่รู้ว่าเป็นคุณลักษณะที่เกิดขึ้น ได้จากการฝึกปฏิบัติในการแสวงหาความรู้ อยู่เสมอด้วยความเต็มใจและเห็นคุณค่าของการแสวงหาความรู้ นั้น จึงเกิดเป็นลักษณะติดตัวผู้เรียน การใฝ่รู้มีองค์ประกอบ 2 ประการคือ เจตคติต่อการ แสวงหาความรู้ และทักษะการแสวงหาความรู้

1) เจตคติต่อการแสวงหาความรู้

เจตคติ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นในลักษณะที่ พอใจ ไม่พอใจ หรือความรู้สึกที่เป็นกลาง

เจตคติต่อการแสวงหาความรู้ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อการค้นคว้าหา ความรู้ของตนเองว่า รู้สึกพอใจ ไม่พอใจ หรือความรู้สึกที่เป็นกลางต่อการกำหนดประเด็นการค้น คว้า การคาดเดาผล การเลือกวิธีการค้นคว้าและดำเนินการ การวิเคราะห์ผล การค้นคว้า และ การสรุปผลการค้นคว้าที่ได้มา

เจตคติเกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ของบุคคลซึ่งเกิดขึ้นจากกระบวนการ เรียนรู้ ที่ได้จากการเพิ่มพูนและบูรณาการของการตอบสนองแนวความคิดต่างๆ จากครอบครัว โรงเรียน ครู การเรียนการสอน และประสบการณ์ส่วนตัวของแต่ละบุคคล โดยจะสะสมขึ้นเรื่อยๆ แล้วเกิดเป็นแบบเฉพาะของบุคคลตามการพัฒนาและความเจริญเติบโตของคณานั้น นอกจากนี้ยัง เกิดขึ้นได้จากการเลียนแบบ การถ่ายทอดเจตคติของคนบางคนได้มาจากการเลียนแบบเจตคติ ของคนอื่นที่ตนพอใจ เช่น พ่อแม่ ครู พี่น้อง และบุคคลอื่นๆ รวมทั้งอิทธิพลของกลุ่มสังคมที่มีผลต่อ เจตคติได้บุคคลย่อมมีเจตคติคล้ายตามกลุ่มสังคมและสภาพแวดล้อมที่ตนอาศัย เช่น เจตคติต่อ ศาสนา และสถาบันต่างๆ

เจตคติเป็นเรื่องของความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นลักษณะการ แสดงออกที่พอใจ ไม่พอใจ หรือความรู้สึกเป็นกลาง โดยทั่วไปเจตคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้จาก ประสบการณ์ที่บุคคลเกี่ยวข้องกับสังคม เป็นผลมาจากการที่บุคคลประเมินผลมาจากสิ่งเร้าแล้ว

เปลี่ยนเป็นความรู้สึกภายในที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ แสดงออกมาในรูปของ ความรู้สึกชอบ หรือความเชื่อ และถ้าสิ่งแวดล้อมในสังคมมีการเปลี่ยนไปก็จะส่งผลทำให้เจตคติ เปลี่ยนแปลงได้ ดังนั้นเมื่อก้าวถึงเจตคติของการแสวงหาความรู้ กล่าวได้ว่าเป็นลักษณะสภาวะ ทางจิตใจที่มีผลต่อพฤติกรรมการแสวงหาความรู้ของบุคคล ที่เป็นไปในลักษณะพอใจ ไม่พอใจ หรือเป็นกลางที่จะแสดงพฤติกรรม และเจตคติต่อการแสวงหาความรู้นี้ เป็นสิ่งที่เรียนรู้ได้

องค์ประกอบของเจตคติต่อการแสวงหาความรู้ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ

1.1) ด้านความรู้ความเข้าใจต่อการแสวงหาความรู้ภายหลังจากที่ได้รับรู้และ วจินิจฉัยข้อมูลเกี่ยวกับการแสวงหาความรู้ว่ามีกระบวนการอย่างไร มีคุณค่าต่อบุคคลนั้นๆ มากน้อย เพียงใด

1.2) ด้านความรู้สึกต่อการแสวงหาความรู้ เป็นลักษณะทางอารมณ์ของบุคคลที่ คล้อยตามความคิดที่มีต่อการแสวงหาความรู้ ซึ่งจะส่งผลต่อความรู้สึกที่มีต่อการแสวงหาความรู้ นั้นๆ

1.3) ด้านพฤติกรรมการแสวงหาความรู้ เป็นความพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรม การแสวงหาความรู้ ซึ่งแสดงออกมาในรูปแบบการยอมรับ หรือปฏิเสธ

เจตคติที่ดีต่อการแสวงหาความรู้ ทำให้บุคคลมีความรู้สึกที่พอใจและมีความสุข ในการศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ แม้จะต้องเผชิญกับความลำบาก ดังนั้นในนักศึกษาพยาบาล เจตคติที่ดีต่อการแสวงหาความรู้จะส่งผลให้นักศึกษาพยาบาล มีรู้สึกที่ดีต่อการค้นคว้า กระตือรือร้น สนใจที่จะเรียนรู้เรื่องต่างๆ พร้อมที่จะเผชิญความปัญหา และมีความอดทนที่จะเรียนรู้

2) ทักษะการแสวงหาความรู้

มีลักษณะเป็นรูปแบบการตอบสนองในการแสวงหาความรู้ ต่อสิ่งเร้าทั้งหมด โดย มีการปฏิบัติที่เป็นกระบวนการที่ต้องอาศัยกลไกการทำงานของอวัยวะต่างๆ และการรับรู้ที่ ประสานสัมพันธ์ อีกทั้งการปฏิบัติงานดังกล่าวต้องเกิดซ้ำๆ กัน และส่งผลให้เกิดการเรียนรู้แก่ผู้ ปฏิบัติงานนั้นๆ และเมื่อพิจารณาถึงลักษณะเฉพาะแล้ว ลักษณะการแสวงหาความรู้มีลักษณะที่เป็น ทักษะทางกลไกการรับรู้ (Perceptual Motor Skill) เนื่องจากมีความซับซ้อนในตัวเอง ทั้งยังต้อง อาศัยการรับรู้เกี่ยวกับขั้นตอนในการแสวงหาความรู้ และการลงมือปฏิบัติด้วยกลไกการเคลื่อนไหว ซึ่งเกี่ยวข้องกับการจำและการคิดด้วยทักษะที่สำคัญที่ให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติเพื่อการแสวงหา ความรู้แบ่งออกได้เป็น 5 ด้านดังนี้

2.1) การกำหนดประเด็นค้นคว้า ประกอบด้วย การตั้งประเด็นค้นคว้า การ

กำหนดขอบเขตของประเด็นคั่นคว่ำ การอธิบายประเด็นคั่นคว่ำ และการแสดงความคิดเห็นต่อประเด็น

2.2) การคาดคะเนผล ประกอบด้วย การตั้งประเด็นคาดคะเนผล การอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับประเด็นคาดคะเนผล และการแสดงความคิดเห็นต่อการคาดคะเนผล

2.3) การกำหนดวิธีการคั่นคว่ำ และการดำเนินการคั่นคว่ำ ประกอบด้วย การจำแนกวิธีการคั่นคว่ำ เลือกรูปวิธีการคั่นคว่ำพร้อมระบุเหตุผล การวางแผนการคั่นคว่ำตามแนวทางที่ได้กำหนด การคาดคะเนสิ่งที่จะเป็นอุปสรรคในการคั่นคว่ำ และการดำเนินการคั่นคว่ำ

2.4) การวิเคราะห์ผลการคั่นคว่ำ ประกอบด้วย การจำแนก จัดกลุ่มและจัดลำดับข้อมูล และการพิจารณาองค์ประกอบและความสัมพันธ์ของข้อมูล

2.5) การสรุปผลการคั่นคว่ำ ประกอบด้วย การสังเคราะห์ข้อมูล การอภิปรายผลการคั่นคว่ำ การสรุปกระบวนการในการคั่นคว่ำ และการประเมินกระบวนการที่ใช้ในการคั่นคว่ำ

ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการแสวงหาความรู้ นั้น มีแนวทางในการส่งเสริมดังนี้

- (1) ฝึกให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการอ่าน ช่างจดช่างจำ และบันทึกกิจกรรมการอ่าน
- (2) ฝึกให้ผู้เรียนเป็นคนช่างสังเกต ที่จะช่วยให้ผู้เรียน รอบรู้ และเข้าใจได้ดี
- (3) ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักการคั่นคว่ำ ความรู้ ผู้สอนจะมีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะนี้ โดยการจัดวิธีสอนที่ให้มีกิจกรรมการคั่นคว่ำมากๆ
- (4) ฝึกให้ผู้เรียนทำรายงานคั่นคว่ำจากปัญหาต่างๆที่อยู่ในความสนใจ และเกี่ยวข้องกับผู้เรียน โดยผู้สอนจัดเวลาให้ผู้เรียนอย่างเพียงพอ
- (5) ฝึกให้ผู้เรียนหาคำตอบจากคำถามต่างๆ เป็นวิธีการสอนที่ผู้สอนอาจสอดแทรกในกิจกรรมการเรียน ที่สามารถทำได้ทั้งในเวลาและนอกเวลา
- (6) ให้ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นและเร้าให้เกิดความสนใจต่อการแสวงหาความรู้ จากผู้สอนตลอดจนการสร้างบรรยากาศต่างๆให้เกิดความสนใจ
- (7) ผู้สอนคัดเลือกข้อความหรือบทความที่เกี่ยวข้องกับวิธีการแสวงหาความรู้ให้ผู้เรียนได้อ่านอย่างสม่ำเสมอ

จะเห็นได้ว่าการแบ่งองค์ประกอบของการใฝ่รู้ดังกล่าว มีลักษณะการแบ่งที่คล้ายๆกัน สำหรับในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีความสนใจแนวคิดของวิโรจน์ วัฒนานิมิตกุล ที่แบ่งเป็นเจตคติต่อการแสวงหาความรู้ และทักษะการแสวงหาความรู้ เนื่องจากเป็นแนวคิดที่มีการอธิบายได้ครอบคลุมถึงพฤติกรรมการใฝ่รู้ของนักศึกษา

3.3 คุณลักษณะของการใฝ่รู้

การใฝ่รู้เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ของบุคคล ที่เกิดจากการเลียนแบบจากตัวแบบ และเกิดจากจิตสำนึกในการศึกษา เมื่อพบเห็นสิ่งใด ประสบกับสถานการณ์ใดก็สนใจ อยากเรียนรู้ และอาจมีการเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่สนใจ อยากรู้ และพัฒนาไปสู่ด้านอื่นๆ หรือสิ่งอื่นๆ ต่อไปจนเกิดเป็นนิสัยใฝ่รู้ การใฝ่รู้เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทั่วไปของบุคคลทั้งภายในและภายนอก ให้สนใจสิ่งต่างๆรอบตัว อยากรู้ อยากศึกษา ที่สามารถสังเกตได้จากการแสดงออกของบุคคลนั้น โดยการใช้คำถาม การสืบสวน การทดลอง การทำงาน การแสดงความกระตือรือร้นขณะสนทนา

ผู้ที่มีนิสัยใฝ่รู้และสามารถคิดอย่างมีเหตุผล เป็นผู้ที่มีการเรียนรู้อยู่เสมอ สามารถตั้งคำถามและแสวงหาความรู้ความจริงได้ด้วยตนเอง กล้าแสดงความคิดเห็นและความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล คิดและเชื่อมโยงสิ่งที่คิดอย่างมีเหตุผล แก้ปัญหาด้วยการแสวงหาทางเลือกและตัดสินใจได้อย่างเหมาะสม วิเคราะห์สิ่งต่างๆได้ รวมทั้งสามารถเลือกและสังเคราะห์ข้อมูลข่าวสารเพื่อนำไปใช้อย่างมีเหมาะสม (พรสวรรค์ พิมพ์พะนิติย์, 2537) นอกจากนี้ผู้ที่มีความใฝ่รู้ยังมีลักษณะเป็นคนช่างสังเกตสิ่งต่างๆที่อยู่รอบตัว มักสงสัย ชอบซักถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ สิ่งๆที่พบเห็น และเรื่องราวต่างๆ เป็นคนไม่อยู่นิ่ง ชอบศึกษาค้นคว้าอยู่เสมอ ชอบอ่านหนังสือ ฟังข่าวสาร และสะสมภาพเกี่ยวกับความรู้ มีความคิดสร้างสรรค์อยู่เสมอ เป็นคนขยัน มานะบากบั่น และมีความสนุกสนานทั้งในการเรียนและการทำงาน (วินัย พัฒนรัฐ และคณะ, 2538)

จึงกล่าวได้ว่าบุคคลที่มีคุณลักษณะของการใฝ่รู้นั้น เป็นผู้ที่มีความสนใจเรียนรู้สิ่งต่างๆรอบตัวอยู่เสมอ โดยการอ่าน การฟังข่าวสาร สอบถามผู้รู้ สามารถคิดวิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลต่างๆอย่างมีเหตุผล ส่งผลให้บุคคลนั้นมีความสุขในการเรียนและการทำงาน ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สำคัญ ที่สถาบันการศึกษาพยาบาลต้องปลูกฝังให้นักศึกษาพยาบาลขณะศึกษาในวิชาชีพการพยาบาล

3.4 ประเภทของการใฝ่รู้

ประเภทของการใฝ่รู้สามารถจำแนกออกโดยการจำแนกตามเกณฑ์ต่างๆดังนี้ (บุญชิต มณีโชติ, 2540)

3.4.1 การจำแนกตามเป้าหมายของการกระทำ สามารถแบ่งได้เป็น 4 ด้าน คือ

1) การใฝ่รู้ด้านครอบครัว เป็นการมุ่งแสวงหาหนทาง วิธีการ ที่จะทำให้ครอบครัวมีความสุขความเจริญ สมาชิกแต่ละคนอยู่ร่วมกันอย่างรักใคร่กลมเกลียว มุ่งพัฒนาความเป็นอยู่ของครอบครัวให้เจริญก้าวหน้า พฤติกรรมที่แสดงออกเช่นการสนใจศึกษาครอบครัวที่ประสบความสำเร็จ การสนทนากับผู้มีประสบการณ์ การค้นคว้าจากตำรา โทรทัศน์ สื่อต่างๆ

2) การใฝ่รู้ด้านสังคม เป็นการมุ่งแสวงหา ไขว่คว้าให้ได้มาซึ่งสัมพันธภาพกับบุคคลต่างๆในสังคม ค้นคว้าวิธีการและกระทำตามแนวทางที่ตนคิดว่าจะสมหวังดังเป้าหมายได้

ผู้ที่ใฝ่รู้ด้านสังคม จะต้องการให้ผู้อื่นยอมรับ เคารพรัก นับถือ เห็นคุณค่าของตนเอง พฤติกรรมที่แสดงออกมักเข้ารับการอบรมเพื่อพัฒนาบุคลิกภาพ การเข้าสังคม แสวงหาค้นคว้าหาแนวทางที่จะทำให้บรรลุความปรารถนา

3) การใฝ่รู้ด้านวิชาการ เป็นการใฝ่รู้ที่เกี่ยวกับความรู้ในศาสตร์ต่างๆ ทั้งศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับอาชีพของตนและศาสตร์อื่นๆ ไม่จำกัด ต้องการมีความรู้เพิ่มเติม รู้ให้ลึกและรู้ให้กว้าง นำความรู้ที่ได้ใหม่มาพัฒนา เชื่อมโยงกับความรู้เก่า เพื่อสร้างเป็นความรู้ใหม่ที่พิเศษกว่าขึ้นไปอีก พฤติกรรมกรใฝ่รู้ด้านวิชาการแสดงออกโดยการค้นคว้าตำรา เอกสาร สิ่งตีพิมพ์ต่างๆ เทคโนโลยี หรือแม้แต่การศึกษาสอบถาม สันทนาจากผู้รู้ ผู้ที่มีประสบการณ์

4) การใฝ่รู้ด้านอาชีพ เป็นความสนใจ ความต้องการที่จะพัฒนาอาชีพของ ตนเองให้ก้าวหน้าโดดเด่น มั่นคง มีความเพียรพยายามโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค เพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีความสุขและมีความพอใจกับอาชีพที่ทำ พฤติกรรมกรใฝ่รู้ด้านอาชีพแสดงออกในลักษณะของความทะเยอทะยาน พยายามปฏิบัติสิ่งต่างๆ ของตนให้ดีเสมอ มีความหวังที่จะให้อาชีพที่ตนทำ หรือตำแหน่งหน้าที่การงานของตนมั่นคง ก้าวหน้า เป็นที่ยอมรับ มีความตั้งใจในการทำงาน และมุ่งศึกษาวิธีการและปฏิบัติตามแนวทางที่ค้นพบเพื่อไปสู่เป้าหมาย

3.4.2 การจำแนกตามแรงจูงใจหรือความต้องการของบุคคล แบ่งเป็น 3 ด้านคือ

1) การใฝ่รู้ด้านผลสัมฤทธิ์ หมายถึง การที่บุคคลมีความต้องการประสบผลสำเร็จ มุ่งปรารถนาที่จะทำให้ผลการเรียนดีขึ้นด้วยฝีมือตนเอง และแสวงหาแนวทาง วิธีการต่างๆ ที่จะมาพัฒนาปรับปรุงผลการเรียนให้ดียิ่งขึ้น มีความต้องการที่จะควบคุมผลพฤติกรรมกรใฝ่รู้ที่แสดงออก เช่น การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง การตั้งใจเรียน สนใจและอยากเรียนตลอดเวลา การนำผลของความรู้ที่ได้รับมาพัฒนาปรับปรุงการเรียนให้ดียิ่งขึ้น

2) การใฝ่รู้ด้านอำนาจ หมายถึง การที่บุคคลมีความต้องการมีอำนาจเหนือบุคคลอื่น แสวงหาวิธีการที่จะได้มาซึ่งอำนาจ และเป็นที่ยอมรับของผู้อื่นชอบแสดงออกถึงการแสดงอำนาจชอบเป็นผู้นำกลุ่ม พฤติกรรมกรใฝ่รู้ที่แสดงออก เช่น สนใจและศึกษาวิธีการสร้างอำนาจให้กับตนเอง ชอบเป็นผู้นำกลุ่ม ศึกษาหาความรู้โดยการสังเกตจากบุคคลที่เป็นตัวอย่างของผู้มีอำนาจในทางชอบธรรม เป็นต้น

3) การใฝ่รู้ด้านความสัมพันธ์ หมายถึง การที่บุคคลสนใจและปรารถนาที่จะมีความสัมพันธ์กับผู้อื่น พยายามแสวงหาแนวทาง วิธีการต่างๆ เพื่อพัฒนาปรับปรุงให้ตนเป็นที่ยอมรับของกลุ่มของสังคม เป็นที่ต้องการของสังคม เป็นที่รู้จักและตนก็ต้องการรู้จักผู้อื่นด้วย พฤติกรรมกรใฝ่รู้ที่แสดงออกได้แก่ การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจากเอกสาร หนังสือ สิ่งพิมพ์เกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์ หรือการสร้างสัมพันธ์ภาพ การสังเกตจากตัวแบบ การฝึกฝนพัฒนาตนเองตามแบบที่รับรู้ เป็นต้น

3.4.3 การจำแนกลักษณะวิธีการค้นหาความรู้ แบ่งเป็น 3 ประเภทดังนี้

1) การใฝ่รู้โดยการเข้าชั้นเรียนตามหลักสูตรที่กำลังศึกษา มีการแสดงออกในลักษณะที่สนใจ กระตือรือร้น และต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน มีการเตรียมตัวค้นคว้าล่วงหน้าก่อนเข้าชั้นเรียน ตั้งใจ สนใจ และอยากเรียนตลอดเวลา หากสงสัย ไม่แน่ใจ หรือขัดแย้ง จะแสวงหาหาแนวทางการแก้ไข อาจทำโดยการสนทนากับผู้รู้ สนทนา ชักถามและแลกเปลี่ยนความคิดเห็น พยายามนำความรู้ที่ได้จากการเรียน มาใช้ในการพัฒนาปรับปรุงการเรียนให้ดีขึ้น

2) การใฝ่รู้โดยการศึกษาด้วยตนเอง เนื่องจากบุคคลแต่ละคนมีโอกาสและความต้องการหรือความมุ่งหวังที่ต่างกัน การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง วิธีการค้นคว้าหาความรู้มักทำโดยการสนทนากับผู้รู้ ผู้ที่มีประสบการณ์หรืออาจสังเกตและเลียนแบบจากสิ่งที่ได้พบเห็นซึ่งตรงกับความมุ่งหวังของตน นอกจากนี้ก็อาจศึกษาจากตำรา เอกสาร สิ่งตีพิมพ์ สื่อเทคโนโลยีต่างๆ เข้าร่วมประชุม เข้าฟังการบรรยายตามโอกาสที่ตนจะทำได้ หรืออาจศึกษาทางไปรษณีย์ในวิชาที่ตนสนใจ

3) การใฝ่รู้โดยการเข้ารับการศึกษาต่อเนื่อง การอบรม การสัมมนา การประชุมรูปแบบต่างๆ และการศึกษาดูงาน บุคคลที่ใฝ่รู้ประเภทนี้ จะมีความสนใจและอยากจะศึกษาในระดับที่สูงขึ้นหรือเข้าร่วมโครงการต่างๆ เพื่อนำความรู้ที่ได้มาพัฒนาปรับปรุงตน บุคคลพวกนี้จึงมักมีโอกาสและมีความต้องการจะพัฒนาตนเอง ด้วยวิธีการค้นคว้าหาความรู้แบบนี้สูงกว่าวิธีการอื่นๆ

3.4.4 การจำแนกการใฝ่รู้ตามผลการเรียนรู้ แบ่งเป็น 3 ด้านดังนี้

1) การใฝ่รู้ด้านความรู้ ความเข้าใจหรือการคิดวิเคราะห์ เป็นพฤติกรรมที่อยู่ภายในที่ตอบสนองต่อความรู้สึกหรือความต้องการที่เกิดขึ้น เป็นการแสดงถึงว่ามีข้อมูลความรู้มีความสามารถที่จะคิดค้นวิธีการที่เกิดขึ้น เป็นการแสดงถึงว่ามีข้อมูลความรู้มีความสามารถที่จะคิดค้นวิธีการต่างๆที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ

2) การใฝ่รู้ด้านความรู้สึก ค่านิยม เจตคติ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความต้องการการยอมรับ ความรู้สึกอยากได้ความรู้ อยากรู้ อยากเห็น อยากพัฒนาปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น สนใจจะแสวงหาความรู้

3) การใฝ่รู้ด้านทักษะหรือการปฏิบัติ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ที่มีใฝ่รู้ และมีทักษะที่จะได้มาซึ่งเป้าหมายที่ต้องการ เช่น ทักษะในการค้นคว้า ทักษะในการแก้ปัญหา ทักษะการตัดสินใจ เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าการใฝ่รู้สามารถแบ่งประเภทได้จากหลายลักษณะ การจัดประเภทในแต่ละลักษณะนั้นช่วยอธิบายถึง แนวคิด ความสนใจในด้านต่างๆ และวิธีการแสวงหาความรู้ ของการใฝ่รู้ในแต่ละประเภททำให้เข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

3.5 การพัฒนาการใฝ่รู้

การใฝ่รู้ของแต่ละบุคคลนั้นมีความแตกต่างกัน อันเนื่องมาจากการได้รับการปลูกฝังและพัฒนาการจากครอบครัวและสถานศึกษา

ครอบครัวเป็นสถานศึกษาแห่งแรกของชีวิต การเรียนรู้เริ่มตั้งแต่ในวัยเด็กมีบิดามารดาทำหน้าที่เป็นผู้อบรมเลี้ยงดู และเป็นแบบอย่าง การอบรมเลี้ยงดูที่มีบรรยากาศของครอบครัวที่อบอุ่นและเป็นประชาธิปไตย ทำให้เป็นผู้ที่มีความคิดสร้างสรรค์ กล้าแสดงออก และมั่นใจในตนเอง อีกทั้งการที่บิดามารดาเป็นผู้ที่ใฝ่หาความรู้อยู่เสมอ ทำให้บุคคลมีการเรียนรู้และเกิดการเลียนแบบของการเป็นผู้ที่ใฝ่รู้ (บุญชิต มณีโชติ, 2540) เมื่อเข้าโรงเรียนบิดามารดาต้องให้ความเอาใจใส่ และกระตุ้นให้มีความสนใจการเรียน ปลูกจิตสำนึกให้เห็นประโยชน์ของการเรียน พร้อมทั้งส่งเสริมและสนับสนุนด้านการเรียน โดยการพูดคุย ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำ สนับสนุนให้เรียนในสิ่งที่สนใจ และจัดเตรียมแหล่งการเรียนรู้ให้พร้อมภายในบ้าน จะทำให้เป็นผู้ที่มีความรู้ลักษณะของการใฝ่รู้ใฝ่เรียน (นิรันดร์ ตั้งธีระบัณฑิตกุลและคณะ, 2542) ดังนั้นครอบครัวจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาการใฝ่รู้ของบุคคล ที่ทำหน้าที่ปลูกฝังให้บุคคลเป็นผู้ที่มีความสนใจที่จะเรียนรู้ และแสวงหาความรู้จนเป็นนิสัย กลายเป็นผู้ที่มีการใฝ่รู้และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ

สถานศึกษาเป็นสถานที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง ที่ทำหน้าที่อบรมให้ความรู้และพัฒนาการเรียนรู้ของบุคคลต่อจากครอบครัว ในการจัดการเรียนการสอนจะช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดการเรียนรู้ได้ โดยการจัดหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนการสอน ที่จูงใจให้ผู้เรียนมีความสนใจ อยากรู้ อยากเห็น อยากค้นคว้า (บุญชิต มณีโชติ, 2540) ที่ต้องมีการปลูกฝังตั้งแต่ในระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความรู้ใฝ่รู้ โดยเฉพาะในระดับอุดมศึกษา การจัดหลักสูตรและกิจกรรมการเรียนการสอนต้องเอื้อต่อการพัฒนาให้เกิดการใฝ่รู้ โดยมีการจัดกิจกรรมที่เน้นกระบวนการและวิธีการแสวงหาความรู้มากกว่าการให้ความรู้ในเนื้อหาวิชา มีความผสมผสานกันระหว่างการให้ความรู้และการสร้างทัศนคติ มีการเรียนรู้จากประสบการณ์จริง เปิดโอกาสให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าหรือค้นพบด้วยตนเอง รวมทั้งต้องจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการแสวงหาความรู้ นอกจากนี้ผู้เรียนต้องมีความพร้อมหรือมีความสามารถบางประการที่จะกระตุ้นหรือทำให้เห็นว่าการใฝ่รู้ไม่ใช่เรื่องลำบาก สำหรับความสามารถที่จะใช้เป็นผู้มือในการแสวงหาความรู้ นั้น ได้แก่ ความสามารถทางคอมพิวเตอร์ การใช้ภาษาอังกฤษ และทักษะการแสวงหาความรู้จากแหล่ง ข้อมูลต่างๆ ซึ่งถ้าผู้เรียนได้ใช้ความสามารถเหล่านี้ในการแสวงหาความรู้ได้

คล่องแคล่วทำให้มีความพอใจและเคยชินกับการแสวงหาความรู้จนเกิดเป็นนิสัยที่ค้นคว้าสิ่งของตนเองอย่างรู้ได้ (จรัส สุวรรณเวลาและคณะ, 2540) ดังนั้นนอกจากการจัดการเรียนการสอนทางด้านศาสตร์ที่ศึกษาแล้ว ยังต้องมีการจัดการเรียนการสอนที่เสริมสร้างความสามารถในด้านอื่นๆของนักศึกษาอีกด้วย

จะเห็นได้ว่าทั้งครอบครัวและสถาบันการศึกษามีส่วนสำคัญอย่างต่อการพัฒนาการใฝ่รู้ของบุคคล ที่ต้องช่วยกันปลูกฝังนิสัยใฝ่รู้ ด้วยการอบรมสั่งสอน ให้คำแนะนำ สอนทักษะการแสวงหาความรู้และจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้เป็นบุคคลเป็นผู้ที่มีนิสัยใฝ่รู้ และมีการเรียนรู้ที่ต่อเนื่องตลอดชีวิต ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของบัณฑิตที่พึงประสงค์ในทุกสาขาอาชีพ โดยเฉพาะวิชาชีพการพยาบาลที่ทำหน้าที่ดูแลสุขภาพของบุคคลในสังคม

3. ปัจจัยที่ศึกษาเพื่อหาความสัมพันธ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใฝ่รู้ของนักศึกษานั้นมีปัจจัยต่างๆมากมาย มีทั้งปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมทางครอบครัว และปัจจัยด้านสถานศึกษา ซึ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใฝ่รู้ของนักศึกษาที่สามารถปรับเปลี่ยน เพื่อพัฒนาให้นักศึกษามีการใฝ่รู้ได้นั้น ได้แก่ ปัจจัยด้านผู้เรียน และปัจจัยด้านสถานศึกษา ที่สามารถจัดกระทำเพื่อพัฒนาได้ ในการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลในครั้งนี้ผู้วิจัยศึกษา ปัจจัยด้านผู้เรียนได้แก่ ปัจจัยส่วนบุคคลทัศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา ปัจจัยด้านสถานศึกษา ได้แก่ การดูแลของอาจารย์และบรรยากาศการเรียนรู้ เพื่อส่งผลกระทบต่อการใช้งานไปใช้ในการพัฒนาการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลต่อไป ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

4.1 ทัศนคติต่อวิชาชีพ

4.1.1 ความหมายของทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติได้มีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย สรุปได้ดังนี้
Triandis (1971) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นความรู้สึก ความเชื่อ ความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ภายหลังที่ได้รับประสบการณ์หรืออิทธิพลเรื่องนั้นๆมาแล้ว และเป็นสิ่งจูงใจให้แสดงพฤติกรรมต่างๆต่อเรื่องนั้น

Anastasi (1976) ให้ความหมายดังนี้ ทัศนคติ หมายถึง ความโน้มเอียงที่จะแสดงออกมาว่าชอบ หรือไม่ชอบต่อสิ่งต่างๆ เช่น เชื้อชาติ ขนบธรรมเนียมประเพณี หรือสถาบันต่างๆ เป็นต้น ทัศนคติไม่สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรง แต่สามารถสรุปพาดพิงถึงจากพฤติกรรมภายนอกที่ต้อต้องใช้ภาษาและไม่ใช้ภาษา

Oskamp (1991) กล่าวถึง ทศนคติว่า หมายถึง ความพร้อมในการตอบสนองต่อลักษณะที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะอย่าง

สุชา จันทน์เอม (2536) ให้ความหมาย ทศนคติว่า เป็นความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุประสงค์หรือสถานการณ์ต่างๆ เป็นไปในทำนองที่พึงพอใจหรือไม่พึงพอใจ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้

สุรางค์ ไคว่ตระกูล (2541) กล่าวว่า ทศนคติเป็นอชฌาศัยหรือแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมสนองตอบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งคน วัตถุประสงค์ หรือความคิด ทศนคติอาจจะเป็นไปในด้านบวกหรือด้านลบ

สรุปได้ว่า ทศนคติ หมายถึง ความพร้อมทางจิตใจ ความคิด ความรู้สึกของบุคคลในการตอบสนองต่อบุคคล สถานการณ์หรือสิ่งเร้า เป็นความชอบ ความไม่ชอบ ความคิดเห็นความลำเอียง ความรู้สึกหรือความเชื่อมั่นต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่แสดงออกให้เห็นเป็นพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

4.1.2 องค์ประกอบของทศนคติ

องค์ประกอบพื้นฐานของทศนคติแบ่งออกเป็น 3 องค์ประกอบดังนี้ (Triandis, 1971; นพมาศ ธีรเวคิน, 2533)

1) องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive component) เป็นความรู้ ความเข้าใจ ความคิด ความเชื่อ การที่บุคคลเคยมีประสบการณ์ ได้รับข้อมูล เกิดความคิด ความเชื่อ เกี่ยวกับสิ่งต่างๆหรือสถานการณ์นั้นๆมาก่อน ทำให้บุคคลมีความรู้ความเข้าใจ หรือมีความคิดว่าเข้าใจสิ่งนั้น

2) องค์ประกอบด้านจิตอารมณ์ (Affective component) เป็นอารมณ์ความรู้สึกที่มีต่อสิ่งเร้านั้นๆ การที่บุคคลมีความรู้สึกหรืออารมณ์อย่างไรต่อสิ่งเร้านั้น บุคคลจะต้องมีการรับรู้สิ่งเร้านั้นก่อน และเกิดความรู้ความเข้าใจ แล้วจึงประเมินสิ่งนั้นว่ามีคุณค่าในทางบวกหรือทางลบต่อตนเอง และจะแสดงอารมณ์ความรู้สึกไปในทิศทางที่ตนเองรู้สึกว่าจะชอบหรือไม่ชอบพอใจหรือไม่พอใจ

3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavior component) เป็นส่วนประกอบของความโน้มเอียงหรือแนวโน้มในการปฏิบัติ การที่บุคคลมีแนวโน้มหรือท่าทีที่จะเลือกปฏิบัติต่อสิ่งเร้าในทิศทางบวกหรือทางลบ ซึ่งขึ้นอยู่กับความคิด ความเชื่อ หรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการประเมินแล้ว

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ ความรู้สึก และพฤติกรรม เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของทศนคติที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน โดยองค์ด้านความรู้ความเข้าใจ

เป็นพื้นฐานของทัศนคติที่เกี่ยวข้องกับความรูสึกของบุคคล และความรู้สึกจะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล

4.1.3 การเกิดทัศนคติ

ทัศนคติของบุคคลเกิดจากการเรียนรู้หรือจากประสบการณ์ของบุคคล และสามารถเปลี่ยนแปลงได้ การเกิดทัศนคติจะเกิดได้โดย (Klasusmeier และ Ripple, 1971 ; ลัดดา กิติวิภาดา, 2532)

1) ด้านความรู้ ความเข้าใจ กระทำได้โดย การจัดประเภทหรือหมวดหมู่ของข้อมูลที่ได้รับรวมถึงการเลือกรับข้อมูล การตัดสินภาพพจน์ หรือมีอคติในการรับรู้ ตลอดจนการให้ความสำคัญเฉพาะลักษณะเด่นบางอย่างของสิ่งเร้า

2) ด้านความรู้สึก เกิดจากความเกี่ยวข้องขององค์ประกอบด้านความรู้ ความคิด เมื่อสิ่งเร้าได้รับการตีความอย่างไรบุคคลจะมีอารมณ์ความรู้สึกที่สอดคล้องกับการตีความนั้นๆ

3) ด้านพฤติกรรมบรรทัดฐานของสังคม จะเป็นตัวกำหนดทัศนคติทางด้านพฤติกรรมของบุคคลให้ทำในสิ่งที่เห็นว่าถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง ซึ่งมีความแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของกลุ่ม

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทัศนคติเกิดขึ้นได้ เนื่องมาจากการรับรู้ถึงข้อมูล ความรู้สึก ความเชื่อ พฤติกรรมและประสบการณ์ของบุคคล ที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้จากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่างๆในสังคม เช่น จากครอบครัว เพื่อน ครู สื่อมวลชน หรือประสบการณ์ส่วนตัว เป็นต้น ทัศนคติจะเป็นตัวกำหนดให้แสดงพฤติกรรมออกมา ถ้ามีทัศนคติทางด้านบวกก็จะแสดงออกมาในลักษณะของความชอบ ความพอใจ เห็นด้วย สนใจ อยากทำ อยากรู้ หรือปฏิบัติในทางที่ดีต่อสิ่งนั้น และในทางตรงข้ามถ้ามีทัศนคติทางลบ จะแสดงออกมาในลักษณะความไม่ชอบ ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่สนใจ ไม่อยากทำ ไม่อยากรู้ หรือไม่อยากปฏิบัติ หนีให้ห่างจากสิ่งนั้น

4.1.4 ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล

ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล หมายถึงการมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ จะทำให้ผู้เรียนแสดงออกมาในลักษณะของความสนใจ พอใจและอยากเรียนรู้ ซึ่งในการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์ จำเป็นต้องพัฒนานักศึกษาพยาบาลให้มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพ ทั้งนี้นักศึกษาแต่ละคนจะมีทัศนคติต่อวิชาชีพที่แตกต่างกันไป และสามารถจำแนกทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อวิชาชีพการพยาบาลได้ 3 ประเภทดังนี้ (ทัศนา บุญทอง, 2533)

1) กลุ่มนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในวิชาชีพการพยาบาลโดยที่

ตนเองมีความรู้สึกไม่ชอบวิชาชีพ แต่พ่อแม่หรือผู้ปกครองชอบและสนับสนุนให้เข้าศึกษา หรือบางรายอาจถูกบังคับให้เข้ามาเรียน นักศึกษาเองไม่ชอบและมีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาชีพโดยส่วนตัว นักศึกษากลุ่มนี้จะมีความรู้สึกฝืนใจ ขาดแรงจูงใจและขาดความสุขในการทำงาน

2) กลุ่มนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาในวิชาชีพการพยาบาลโดยไม่มีทัศนคติทั้งในด้านบวกและด้านลบต่อวิชาชีพการพยาบาล เพราะไม่เคยเห็นมาก่อนว่าวิชาชีพการพยาบาลเป็นอย่างไร มีลักษณะงานเป็นอย่างไร มองดูว่าเป็นงานที่มีเกียรติ เครื่องแบบสีขาวดึงดูดใจ แต่เมื่อเข้าศึกษาแล้วตระหนักถึงความเป็นจริงหลายอย่างถึงลักษณะงานที่ตนเองไม่ทราบมาก่อน และไม่ได้คาดคิด เช่น การอาบน้ำ เช็ดตัว และอีกหลายอย่าง เมื่อมาพบลักษณะงานจึงตระหนักว่าไม่เหมาะกับตนเอง ในกลุ่มนี้ถ้าสามารถมีการปรับตัวปรับใจได้ก็จะอยู่ได้โดยไม่ต้องฝืนใจ ถ้าปรับตัวไม่ได้ก็จะหาทางไปศึกษาในวิชาชีพอื่น

3) กลุ่มนักศึกษาที่เข้ามาในวิชาชีพการพยาบาลด้วยความสมัครใจ ชอบวิชาชีพ ต้องการเป็นพยาบาลด้วยความรู้สึกส่วนตัว เห็นความสำคัญและคุณค่าของวิชาชีพ นักศึกษาในกลุ่มนี้จะอยู่ในวิชาชีพได้อย่างมีความสุข เต็มใจที่จะปฏิบัติงานไม่ทอดทิ้ง ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลจะเป็นแรงจูงใจที่สำคัญที่ทำให้ นักศึกษาสนใจการเรียนรู้ในวิชาชีพ การปรับตัว และมีความพยายามที่ศึกษาหาความรู้และพัฒนาตนเองให้สามารถเรียนรู้และปฏิบัติได้แม้เป็นเรื่องที่ยากลำบาก ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล ประกอบด้วย 4 ด้านดังนี้ (พัฒนวนดี เสรินทวัฒน์, 2527)

1) **การยอมรับจากสังคม** ในทุกสาขาอาชีพต้องการการยอมรับ และการเห็นคุณค่าในวิชาชีพจากบุคคลในสังคม การสร้างภาพลักษณ์จึงมีความสำคัญสำหรับทุกอาชีพ ภาพลักษณ์ที่ดีจะทำให้ได้รับความสนใจ ความเชื่อถือและการยอมรับ ในทางตรงกันข้าม ถ้าภาพลักษณ์ของวิชาชีพเป็นไปในทางลบ สังคมอาจจะไม่ให้การยอมรับในคุณค่า ไม่เป็นที่ดึงดูดใจให้เข้ามาศึกษาในวิชาชีพ และยังมีบทกวีและกำลังใจของบุคคลที่อยู่ในวิชาชีพอีกด้วย ภาพลักษณ์ของวิชาชีพการพยาบาลในสายตาคนทั่วไปมักมองว่าเป็นวิชาชีพที่ไม่อิสระ ทำงานหนัก รับผิดชอบสูง ค่าตอบแทนไม่คุ้มค่า และเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคต่างๆ โดยเฉพาะในปัจจุบันที่มีการแพร่กระจายของเชื้อเอชไอวี ซึ่งจะสะท้อนออกมาให้เห็นในรูปของการนำเสนอผ่านทางสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ สิ่งพิมพ์ เป็นต้น ที่สื่อออกมาให้เห็นทั้งในด้านบวกและด้านลบ อย่างไรก็ตามในปัจจุบันวิชาชีพการพยาบาลได้มีการพัฒนาปรับปรุงมาตรฐานของวิชาชีพ มีการประกันคุณภาพของระบบการทำงาน พยาบาลวิชาชีพได้มีการพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางการพยาบาล และมีการพัฒนาตนเองอยู่เสมอทั้งในศาสตร์ทางการพยาบาลและศาสตร์สาขาอื่น เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคมมากขึ้น

2) **ลักษณะวิชาชีพ** วิชาชีพการพยาบาลเป็นวิชาชีพที่มีองค์ความรู้

พื้นฐานในการให้บริการแก่สังคม ในด้านการดูแลสุขภาพของบุคคลในสังคม มีบทบาทในการให้บริการในด้านการส่งเสริมสุขภาพ การป้องกัน การรักษา และการฟื้นฟูสุขภาพ ที่ต้องให้การดูแลสุขภาพบุคคลในทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม โดยมีลักษณะเฉพาะหรือข้อกำหนดของวิชาชีพการพยาบาล เป็นวิชาชีพที่ให้บริการแก่สังคม ในด้านช่วยดำรงรักษาสุขภาพอนามัยที่ดีของมนุษย์ โดยการให้บริการตอบสนองต่อความต้องการความช่วยเหลือของบุคคลแต่ละคน ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ที่เกิดจากโรคภัยไข้เจ็บ หรือความทุกข์ทางด้านจิตใจ วิชาชีพพยาบาลจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับมนุษย์ ความเข้าใจในธรรมชาติของมนุษย์ในฐานะสิ่งที่มีชีวิตจิตใจและคุณค่า กระบวนการของการพยาบาลใช้วิธีทางวิทยาศาสตร์ ผสมผสานกับมนุษยธรรม ศิลปะ ความชำนาญ และความรู้เกี่ยวกับภาวะของความเป็นมนุษย์ จะช่วยทำให้พยาบาลสามารถอธิบายได้ถึงสภาพและลักษณะเฉพาะของผู้ป่วยแต่ละคน รวมถึงการตัดสินใจเลือกวิธีการปฏิบัติต่อผู้ป่วย การปฏิบัติการพยาบาลโดยเข้าไปมีส่วนร่วมกับผู้ป่วย การเข้าไปสัมผัส รับรู้และมีส่วนร่วมในประสบการณ์ชีวิตของผู้ป่วย เข้าใจในบุคลิกลักษณะ ความคิด ความเชื่อ และรูปแบบของชีวิตของผู้ป่วย ซึ่งจะทำให้เกิดความรู้สึกเชื่อถือและมีความสัมพันธ์แบบร่วมมือระหว่างพยาบาลกับผู้ป่วย โดยคำนึงถึงสิทธิของผู้ป่วย ให้ผู้ป่วยมีส่วนร่วมในการออกความเห็นและตัดสินใจ นอกจากนี้ยังต้องอาศัยรูปแบบความสัมพันธ์ที่ใช้ศิลปะของการเอื้ออาทร ที่แสดงออกมาทางคำพูด การสัมผัส กิริยาท่าทาง รวมทั้งตลอดถึงสีหน้าแววตาของพยาบาลที่แสดงต่อผู้ป่วยอีกด้วย

3) **ด้านการปฏิบัติงาน** พยาบาลเป็นบุคลากรทางด้านสาธารณสุข เป็นหนึ่งในทีมสุขภาพที่ปฏิบัติงานร่วมกับบุคลากรทางการแพทย์สาขาอื่นๆ ในการดูแลสุขภาพของบุคคลในสังคม ทั้งผู้ที่เจ็บป่วยและผู้ที่สุขภาพดี โดยการดูแลสุขภาพของบุคคล ครอบครัว ชุมชน ในปัจจุบันลักษณะการปฏิบัติงานของพยาบาลโดยส่วนใหญ่จะปฏิบัติงานในโรงพยาบาล มีบทบาทในการดูแลผู้ป่วยทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม รวมทั้งการแนะนำผู้ป่วยและญาติ ในการป้องกันโรคและการส่งเสริมสุขภาพ ซึ่งบทบาทในการดูแลยังเป็นบทบาทที่สำคัญของพยาบาล มักถูกมองว่าพยาบาลมีบทบาทในการปฏิบัติตามคำสั่งแพทย์

4) **ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ผู้ป่วย และญาติ** วิชาชีพการพยาบาลต้องมีการทำงานร่วมกับบุคลากรร่วมกับบุคลากรในทีมสุขภาพ มนุษย์สัมพันธ์ที่ดีจะช่วยให้เกิดความร่วมมือ ที่จะพัฒนาการให้บริการทางสุขภาพที่มีประสิทธิภาพ ลักษณะที่ดีของมนุษย์สัมพันธ์ที่พยาบาลพึงพัฒนาให้เกิดขึ้นในระหว่างบุคลากรควรมีดังนี้

4.1) พยาบาลกับแพทย์

รู้จักเคารพต่อหน้าที่ของกันและกัน ยอมรับในสถานภาพ ใช้มารยาทที่ให้เกิดเป็นมิตรต่อกัน มีความปรารถนาดี และส่งเสริมซึ่งกัน

และกัน เพื่อให้การทำงานมีผลสำเร็จสูง เชื้อเพื่อช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความมุ่งหมายร่วมกัน เพื่อรักษาผลประโยชน์ของผู้ป่วย

4.2) พยาบาลกับผู้ป่วย พยาบาลต้องรักษาไว้ซึ่งความเป็นที่พึง แก่ผู้ป่วย เข้าใจเห็นใจและให้เกียรติแก่อาการต่างๆของผู้ป่วย ให้ความเคารพในสิทธิมนุษยชนของผู้ป่วย ปฏิบัติต่อผู้ป่วยด้วยกิริยาวาจา น้ำมือ และน้ำใจที่ดี ตระหนักถึงความสำคัญของผู้ป่วยว่าเป็นบุคคลสำคัญที่สุด ให้การบริการอย่างเต็มใจทำให้ผู้ป่วยเกิดความไว้วางใจ และมีความศรัทธา เชื่อถือในฐานะที่พยาบาลเป็นผู้มีมนุษยธรรม มารยาทดี มีความรับผิดชอบ

4.3) พยาบาลกับพยาบาล มีความรู้สึกเป็นสมาชิกร่วมหมู่คณะ ไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะในระหว่างสมาชิกพยาบาล เคารพในหน้าที่ความรับผิดชอบของกันและกัน ช่วยสร้างสรรค์ ส่งเสริมทั้งด้านส่วนตัวและด้านปฏิบัติหน้าที่ มีจุดมุ่งหมายร่วมกัน มีความสามัคคี และร่วมมือซึ่งกันและกัน

4.4) พยาบาลกับเจ้าหน้าที่อื่นๆ รู้จักเคารพต่อหน้าที่ของกันและกัน ติดต่oprะสานงานกันด้วยดีระหว่างงานนั้นๆ มีอัธยาศัยไมตรีที่ดีต่อกัน มีจุดมุ่งหมายตรงกัน ในการจรรโลงคุณภาพของการบริการ ร่วมมือกันในการสร้างมาตรฐาน และชื่อเสียงอันดีแก่หน่วยงานของตน มั่นคงในมรรยาทของมิตรที่ดีทั้งต่อหน้าและลับหลัง

ทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพการพยาบาล ทำให้นักศึกษาพยาบาลพึงพอใจและเห็นคุณค่า ลักษณะของวิชาชีพ สนใจและตั้งใจเรียน รับผิดชอบในหน้าที่ อดทนต่อความยากลำบากในการศึกษาในวิชาชีพ และมีความสุขในการเรียน เมื่อจบการศึกษาก็จะเป็นพยาบาลที่มีคุณภาพ เป็นผู้ที่มีความสนใจในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองและวิชาชีพ ทำให้ได้รับการยอมรับจากสังคม และปฏิบัติงานในวิชาชีพได้อย่างมีความสุข การปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพนั้นต้องเริ่มปลูกฝังตั้งแต่นั้นขณะที่เป็นนักศึกษาพยาบาล ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่าเมื่อนักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพแล้ว จะทำให้นักศึกษามีความสนใจ และตั้งใจเรียน มีความใฝ่รู้ ที่จะศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ ในทางตรงข้ามถ้านักศึกษามีทัศนคติที่ไม่ดีทำให้ไม่สนใจเรียน ไม่มีความรับผิดชอบ ไม่อยากเรียนรู้และศึกษาหาความรู้เพื่อพัฒนาตนเอง เมื่อจบการศึกษาก็จะเป็นพยาบาลที่ไม่สนใจ การศึกษา และแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ทำให้วิชาชีพไม่มีการพัฒนา

4.2 รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา

สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่ในการพัฒนานิสิตนักศึกษาให้เป็นบุคคลากรที่มีคุณภาพของสังคม ที่จะนำไปสู่การพัฒนาประเทศชาติต่อไป ซึ่งในการพัฒนานิสิตนักศึกษาให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายได้นั้น การเข้าใจธรรมชาติ ความสนใจ และพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพและคุณภาพของการศึกษา เพราะการเข้าใจในธรรมชาติของนิสิตนักศึกษา

จะทำให้ผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนได้ดำเนินการ และจัดกิจกรรมต่างๆให้เหมาะสมสอดคล้องกับ
นิสิตนักศึกษามากที่สุด ซึ่งจะส่งผลให้นิสิตนักศึกษาได้รับผลการศึกษาอย่างเต็มที่

การศึกษารูปแบบการใช้ชีวิตนี้นักศึกษานั้นมีนักการศึกษาหลายท่านได้จำแนกตาม
ลักษณะต่างๆ ไว้มากมาย สามารถจัดกลุ่มและจำแนกได้ 4 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มที่ 1 แบ่งตามลักษณะพื้นฐานและทัศนคติของนักศึกษา

กลุ่มที่ 2 แบ่งตามปฏิกิริยาของนักศึกษาต่อสังคมและการเมือง

กลุ่มที่ 3 แบ่งตามบทบาททางวิชาการของนักศึกษา

กลุ่มที่ 4 แบ่งตามพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

กลุ่มที่ 1 แบ่งตามลักษณะพื้นฐานและทัศนคติของนักศึกษา

เป็นการแบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาโดยอาศัยพื้นฐานการใช้ชีวิตตามทัศนคติ
และค่านิยมต่างๆของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย

Pemberton (1963 อ้างถึงใน Feldman and Newcomb 1970 :374-377) ได้แบ่ง
นักศึกษาตามระดับพื้นฐานและทัศนคติส่วนตัวของนักศึกษา เป็น 6 ประเภท ดังนี้

1) พวกแนวโน้มวิชาการที่เน้นทฤษฎี (Academic – Theoretical Orientation) เป็น
นักศึกษาที่เห็นสถาบันการศึกษาเป็นแหล่งวิชาการและการเป็นศิษย์ที่ แรงจูงใจหลัก คือการเลือก
หลักสูตรที่จะให้เสรีภาพทางวิชาการมากที่สุด และทำทนายสติปัญญา จะมีความพึงพอใจกับการ
เรียนเพื่อศึกษาต่อให้สูงขึ้นไปเรื่อยๆ

2) พวกแนวโน้มวิชาการอิงรูปแบบ (Academic – Conformist Orientation) เป็น
นักศึกษาที่มักศึกษาตามคำสั่งของอาจารย์อย่างเคร่งครัดมีวัตถุประสงค์หลัก คือ ต้องการทำความเข้าใจ
ให้ดีที่สุด มีแนวโน้มอดทน ยึดมั่นถือมั่น มีความมานะในการเล่าเรียน หรือการทำงานที่ยากลำบาก
เคารพนับถืออาจารย์ ยึดถือคำสั่งหรือโปรแกรมของมหาวิทยาลัยโดยไม่มีทางโต้แย้ง รวมทั้งอยู่ใน
ระเบียบวินัยและกฎเกณฑ์ของมหาวิทยาลัย

3) พวกแนวโน้มออกไปจากรูปแบบ (Non Conformity Orientation) เป็นนักศึกษาที่
มักจะวิพากษ์ผู้บริหารและครูอาจารย์ ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลง ต้องการทดลองหาสิ่งใหม่ๆ
มากกว่าอยู่อย่างมั่นคงปลอดภัย เป็นกลุ่มที่มีความคิดความอ่านทางวิชาการ มีสติปัญญาดี ชอบ
ที่จะทำงานในแนวทางของตน และไม่ชอบทำอะไรซ้ำซากจำเจ

4) พวกแนวโน้มกลุ่มสังคม (Social Group Orientation) เป็นนักศึกษาที่เน้นความ
เป็นอันหนึ่งอันเดียว รักเพื่อน และชอบช่วยเหลือผู้อื่น ไม่ชอบอยู่คนเดียว ไม่มั่นใจในตนเองมาก
และจะทำอะไรสำเร็จได้ต้องทำเป็นกลุ่ม

5) พวกแนวโน้มต้องการใช้ชีวิตวิทยาศาสตร์ประยุกต์ (Technical – Vocation Orientation) เป็นนักศึกษาที่มีแนวโน้มพื้นฐานที่จะประยุกต์วิทยาศาสตร์และเป้าหมายของสถาบันออกมาเป็นภาคปฏิบัติ และการใช้ประโยชน์มากกว่าที่จะใช้ให้เป็นกฎเกณฑ์ หรือทฤษฎี

6) พวกแนวโน้มบริการทางด้านสังคม (Social – Service Orientation) เป็นนักศึกษาที่มีความต้องการที่จะทำงานเกี่ยวกับการสังคมสงเคราะห์ สนใจเกี่ยวกับสังคม และศึกษาสาเหตุพฤติกรรมของคนในสังคมว่ามาจากสาเหตุใด

Newcomb และคณะ (1963 อ้างถึงใน Feldman and Newcom 1970:374-377) ได้แบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาตามทัศนคติของนักศึกษา ที่สามารถแบ่งออกเป็น 6 ประเภท ดังนี้

1) ประเภทนักวิชาการ (The Scholars) นักศึกษาประเภทนี้จะมีความสนใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ การศึกษาเพิ่มเติมเสมอ เอาใจใส่รับผิดชอบต่อการปรับปรุงตนเอง มีเหตุผล เป็นคนคับแคบในสังคม มีเพื่อนน้อย

2) ประเภทมีความคิดสร้างสรรค์เป็นของตนเอง (Creative Individualist) นักศึกษาประเภทนี้จะมองตนเองว่ามีสติปัญญาสูง มีทุกอย่างเหนือผู้อื่น มีความคิดอิสระ มีศิลปะ มีความสามารถสูง

3) ประเภทที่เป็นตัวของตัวเอง (The Wild Ones) นักศึกษาประเภทนี้มีความเป็นตัวของตัวเองสูง แต่ไม่ค่อยฉลาด ทำอะไรแตกต่างจากผู้อื่น โดยทั่วไปเป็นคนไม่เรียบร้อย ไม่ชอบทำงานหนัก ชอบความสนุกสนาน เปิดเผย ทำตนดีเด่น และเป็นคนหลงตนเอง

4) ประเภทสนใจการเมือง (Political Activists) นักศึกษาประเภทนี้เป็นนักปฏิรูปสนใจงานสาธารณประโยชน์

5) ประเภทกลุ่มสังคม (The Social Group) นักศึกษาประเภทนี้มีความเป็นตัวของตัวเองต่ำ มองดูว่าสนใจเฉพาะเรื่องของสังคม สนใจงาน สนุกสนาน ไม่สนใจงานวิชาการ ชอบนัดเพื่อนต่างเพศ

6) ประเภทผู้นำ (Leaders) นักศึกษาประเภทนี้ชอบเข้าไปมีตำแหน่งต่างๆ ในการบริหารกิจการนิสิตนักศึกษาของมหาวิทยาลัย

กลุ่มที่ 2 แบ่งตามปฏิภรียาของนักศึกษาต่อสังคมและการเมือง

Wheller (1966 อ้างถึงใน Feldman and Newcomb 1970 :374-377) ได้แบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาตามปฏิภรียาที่มีต่อสังคมของนักศึกษาเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1) ประเภทที่อยู่คนเดียวได้และไม่ชอบทำตามผู้อื่น (Individual Disjunctive) มักเป็นลูกคนโตของครอบครัว หรือคนทำงานในฐานะผู้บุกเบิก

- 2) ประเภทที่ชอบอยู่คนเดียวแต่ชอบทำอะไรตามคนอื่น (Individual Serial)
- 3) ประเภทที่ชอบอยู่เป็นกลุ่มและไม่ชอบทำตามคนอื่น (Collective Disjunctive) มักชอบลงทะเลเบียนฤดูร้อน และชอบที่จะไปเรียนต่อในต่างประเทศ
- 4) ประเภทชอบอยู่เป็นกลุ่มและรักที่จะทำตามผู้อื่น (Collective Serial) มักพบนักศึกษาประเภทนี้ในโรงเรียน หรือมหาวิทยาลัย หรือศูนย์ฝึกอาชีพทั่วไป

Block, Haan and Smith (อ้างถึงในประกอบ คูปริตน์ 2525 : 159) ได้แบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ตามปฏิริยาที่แสดงออกเป็นพฤติกรรมทางการเมืองและทางสังคม โดยแบ่งเป็น 6 กลุ่ม คือ

- 1) กลุ่มเฉื่อยชาต่อการเมือง (Political Apathetic Youth) เป็นนักศึกษาทั่วไปที่มักไม่สนใจการเมือง มุ่งแต่การเรียน และความสำเร็จในชีวิตของตนเองเป็นหลัก
- 2) กลุ่มแปลกแยก (Alienated Youth) เป็นกลุ่มที่ยึดแนวทางของตนเองในลักษณะที่หลีกเลี่ยงไปจากสังคมที่เป็นอยู่ พร้อมปฏิเสธสังคมที่เป็นอยู่
- 3) กลุ่มเอกัตชน (Individualist Youth) เป็นกลุ่มที่สนใจในเสรีภาพส่วนบุคคลที่มีอยู่อย่างดีแล้วในสังคม ไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม จึงมักจะส่งเสริมรัฐบาลหรือพรรคการเมืองที่มีอยู่ และต่อต้านพวกหัวก้าวหน้า
- 4) กลุ่มรณรงค์ (Activists) เป็นพวกก้าวหน้า มักปฏิเสธคุณค่าสำคัญๆในสังคม และเรียกร้องรณรงค์ให้มีการเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางที่เห็นว่าเหมาะสม ส่วนใหญ่เรียกร้องเพื่อความเป็นธรรมและยุติธรรมในสังคม
- 5) กลุ่มสร้างสรรค์ (Constructionist Youth) เป็นนักศึกษาที่เห็นปัญหาและอยากแก้ไข เช่นเดียวกับกลุ่มรณรงค์ แต่วิธีการแก้ไขเป็นไปในทางเสียสละ และอาสาสมัครมากกว่า
- 6) กลุ่มต่อต้านสังคม (Anti – Social Youth) พวกนี้เขารู้สึกว่าเขาไม่ได้รับความสำคัญจากสังคมเท่าที่ควรและมีปมด้อยในทางสังคม จึงมักเป็นพวกที่ต่อต้าน และแก้แค้นสังคมด้วยการปล้น ฆ่าชิงทรัพย์

กลุ่มที่ 3 แบ่งตามบทบาททางวิชาการของนักศึกษา

Clark (1962) ได้แบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในมหาวิทยาลัย ตามลักษณะวัฒนธรรมของนักศึกษาที่สัมพันธ์กับการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย โดยอาศัยพื้นฐาน 2 แนวทาง คือ แนวทางทางความคิดความอ่านหรือด้านสติปัญญาเป็นหลัก อีกแนวทางหนึ่งคือ เน้นสถาบันเป็นหลัก โดยพื้นฐานทางความคิดแล้วจะมี 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่สนใจความคิดความอ่านสูงกับไม่เน้นวิชาการมากนัก กับกลุ่มสนใจทางสถาบันคือกลุ่มที่เน้นสถาบันมากกับกลุ่มที่สนใจนอกสถาบันออกไป ดังนั้นClarkจึงแบ่งนักศึกษา พวกที่เน้นความคิดสูงเป็น พวกกลุ่มวิชาการและกลุ่มก้าวหน้า

พวกที่เน้นความคิดเป็นรอง ได้แก่ พวกกลุ่มกิจกรรมและกลุ่มอาชีพ และพวกที่เน้นสถาบันมากเป็นพวกกลุ่มวิชาการและกลุ่มกิจกรรม ในขณะที่พวกเน้นสถาบันไม่มากนักเป็น พวกกลุ่มก้าวหน้าและกลุ่มอาชีพ ฉะนั้นเมื่อรวม 2 แนวทางเข้ากันแล้วจึง สามารถแบ่งกลุ่มของนักศึกษาออกเป็น 4 ลักษณะใหญ่ๆ ดังนี้

	+ ความคิด -				
-	<table border="1"> <tr> <td style="text-align: center;">วิชาการ</td> <td style="text-align: center;">กิจกรรม</td> </tr> <tr> <td style="text-align: center;">ก้าวหน้า</td> <td style="text-align: center;">วิชาชีพ</td> </tr> </table>	วิชาการ	กิจกรรม	ก้าวหน้า	วิชาชีพ
วิชาการ	กิจกรรม				
ก้าวหน้า	วิชาชีพ				
+					

- 1) กลุ่มวิชาการ (Academic Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้มีความเห็นว่าเป็นชีวิตมหาวิทยาลัย

ต้องเป็นไปเพื่อการเรียน รายงาน เกรด และความคาดหวังที่จะเรียนต่อในชั้นที่สูงขึ้นไป ชีวิตของนักศึกษากลุ่มนี้จะผูกพันกับห้องเรียน ห้องสมุด และสถาบันของตนเอง

- 2) กลุ่มก้าวหน้า (Non- Conformist Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้จะเป็นนักศึกษาที่มีความสงสัยและไม่เชื่อในค่านิยม และแบบแผนพฤติกรรมที่เป็นอยู่ มีความคิดเป็นอิสระของตนเอง สนใจในเรื่องปัญหา และข้อเสนอเกี่ยวกับสังคม ถือเรื่องสังคมว่าสำคัญกว่าสถาบัน

- 3) กลุ่มกิจกรรม (Collegiate Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้ไม่สนใจการเรียนและตำราอย่างจริงจัง รวมทั้งไม่สนใจสังคมและความคิด แต่สนใจกิจกรรมกีฬา บันเทิง ผูกพันกับสถาบันสูง

- 4) กลุ่มอาชีพ (Vocational Subculture) นักศึกษากลุ่มนี้จะเป็นกลุ่มที่สนใจเรียนเพื่อให้ตนเองจบไปประกอบอาชีพได้เร็วเท่าไรยิ่งดี ไม่สนใจกับความคิดความอ่านอย่างแท้จริง ไม่ค่อยสนใจกับกิจกรรมทุกประเภท และไม่ผูกพันกับสถาบัน

จะเห็นได้ว่าการแบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาของ Clark มุ่งเน้นทางด้านวิชาการเป็นหลัก ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าจะมีความสอดคล้องหรือใกล้เคียงกับนักศึกษาพยาบาลที่ใช้ชีวิตส่วนใหญ่ในวิทยาลัย แบ่งเป็นกลุ่มที่เน้นการเรียนสูง กับกลุ่มที่เน้นสถาบัน ดังนั้นในการศึกษาคั้งนี้ผู้วิจัยจึงยึดแนวคิดรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา ของ Clark มาอธิบายในตัวแปรรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

Astin (1993) ได้แบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาเป็น 8 กลุ่มดังนี้

- 1) กลุ่มวิชาการ (The Scholar) นักศึกษากลุ่มนี้สนใจวิชาการสูง ความเป็นคุณค่าในตนเองสูง ตั้งเป้าหมายการศึกษาสูงสุดถึงระดับปริญญาเอก มักจะมีอายุน้อยกว่าเพื่อนๆ เพราะเริ่มเข้าเรียนเร็ว มักจะได้รับเลือกให้เป็นผู้ทบทวนบทเรียนให้เพื่อนร่วมชั้น รูปแบบการใช้ชีวิตพบว่า

มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ทำชื่อเสียงให้แก่ตนเองและหมู่คณะ จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่ใช้เพื่อการศึกษานอกห้องเรียน การร่วมพูดคุยอภิปรายปัญหาบ้านเมือง ช่วยอาจารย์ทำวิจัย ช่วยกิจกรรมของชมรมนักศึกษา ใช้เวลาศึกษาภาษาต่างประเทศ ส่วนเรื่องที่มีความสัมพันธ์ทางลบ ได้แก่ จำนวนชั่วโมงที่ใช้ในการดูรายการโทรทัศน์ และความรู้สึกอยากหยุดพักการเรียนหรือลาออกจากวิทยาลัย

2) กลุ่มกิจกรรม (The Social Activist) นักศึกษากลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับสังคมสูง ชอบเข้าร่วมกิจกรรม กล้าแสดงออกเพื่อพิทักษ์สิทธิของตน ช่วยเหลือสังคมโดยวิธีทางการเมือง มักได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนในองค์การนักศึกษา รูปแบบการใช้ชีวิตพบว่า มักชอบคุยหรืออภิปรายปัญหาบ้านเมือง ปัญหาสังคม มักมีส่วนร่วมในการประท้วงในสถาบัน มักเลือกเป็นสมาชิกชมรม วัฒนธรรมหรือชมรมค่ายอาสา

3) กลุ่มศิลปิน (The Artist) นักศึกษากลุ่มนี้สนใจศิลปะ และมีความสามารถพิเศษด้านศิลปะ ชอบสร้างสรรค์งานศิลปะต่างๆ เช่น แต่งกลอน แสดงละคร ฟ้อนรำ แสดงดนตรี เป็นต้น มักมีประวัติได้รับรางวัลศิลปะหรือร่วมทำหนังสือของโรงเรียน นักศึกษากลุ่มนี้มักไม่สนใจเล่นกีฬา ไม่ค่อยเข้าร่วมกลุ่มอภิปรายปัญหาการเมืองหรือปัญหาสังคม

4) กลุ่มชอบสำราญ (The Hedonist) นักศึกษากลุ่มนี้สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมปลาย ด้วยคะแนนต่ำกว่ากลุ่มอื่น มีรายงานความประพฤติระหว่างเรียนชั้นมัธยมว่า ไม่ค่อยทำการบ้าน ขาดเรียนบ่อย รูปแบบการใช้ชีวิต ชอบเที่ยวกลางคืน สูบบุหรี่ ดื่มเบียร์ มักไม่สนใจที่จะเรียนต่อในระดับสูง ไม่ชอบเข้าห้องสมุด ผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำ ชอบงานเลี้ยงสังสรรค์ มักร่วมขบวนประท้วงในสถาบัน

5) กลุ่มผู้นำ (The Leader) นักศึกษากลุ่มนี้ได้รับความนิยมนกย่องทั้งในกลุ่มเพื่อน และอาจารย์ มีความมั่นใจตนเองสูง มีความสามารถในการเป็นผู้นำ การพูดต่อหน้าสาธารณชน เป็นคนเปิดเผย ชอบสังคม ชอบอาสาเป็นตัวแทนในองค์การนักศึกษา รูปแบบการใช้ชีวิต ยามว่างชอบเล่นกีฬา ทำงานในสโมสรนักศึกษา เข้าร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์ เป็นกลุ่มที่รายงานว่า ตนเองมีความรู้สึกซึมเศร้า หรืออยากออกนอกมหาวิทยาลัยน้อยกว่านักศึกษาประเภทอื่น และมีความพอใจในประสบการณ์ชีวิตที่ได้รับขณะเป็นนักศึกษาในระดับสูง

6) กลุ่มชอบรักษาหน้า (The Status Student) นักศึกษากลุ่มนี้ให้ความสำคัญกับค่านิยมและเป้าหมายในชีวิตทุกด้าน ชอบแสดงออกว่าตนมีความสามารถ ชอบแสดงความมีน้ำใจต่อผู้อื่น มักจะมีฐานะทางการเงินดี ได้รับการยอมรับนับถือจากเพื่อนให้เป็นผู้มีอำนาจ มักมีส่วนร่วมในการสับสนุนให้แก่สถาบัน นักศึกษากลุ่มนี้ให้ความสำคัญอย่างมากต่อเงินทอง อำนาจและการรักษาสถานภาพในสังคม จึงอาจเรียกว่าเป็นกลุ่มวัตถุนิยม รูปแบบการใช้ชีวิต มักจะชอบร่วม

งานเลี้ยงสังสรรค์ ดูโทรทัศน์ ไม่ชอบการศึกษาด้วยตนเองในสมุด หรือทบทวนวิชากับเพื่อน ผลการเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

7) กลุ่มไม่ยึดมั่น (The Uncommitted Student) ความคาดหวังของนักศึกษาในกลุ่มนี้คือเปลี่ยนสาขาวิชาที่เรียน ลาหยุดพักการเรียนชั่วคราว ลาออกหรือขอโอนย้ายไปมหาวิทยาลัยอื่น บางคนถึงกับมีจุดมุ่งหวังที่จะเปลี่ยนอาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษา มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับเพื่อน อาจารย์ และสถาบันน้อยมาก ผลการเรียนของนักศึกษากลุ่มนี้อยู่ในระดับปานกลาง แต่รายงานว่าตนเองมักจะส่งงานไม่ทัน รู้สึกเบื่อหน่ายการเรียน แต่สนใจการเรียนภาษาต่างประเทศ และร่วมกิจกรรมกับนักศึกษาต่างชาติ

8) กลุ่มที่ไม่มีรูปแบบ (No Type) นักศึกษาจำนวนประมาณ 38 % นักศึกษาทั้งหมดไม่สามารถจัดเข้ากับกลุ่มใดใน 7 กลุ่มที่กล่าวมาแล้ว นักศึกษากลุ่มนี้มักจะมีมาจากครอบครัวที่มีระดับการศึกษาและเศรษฐกิจต่ำกว่ากลุ่มอื่นๆ ประวัติการเรียนอยู่ในกลุ่มอ่อน มีเป้าหมายในชีวิตต่ำกว่ากลุ่มอื่น ยกเว้นกลุ่มชอบสำรวจ รูปแบบการใช้ชีวิต มักไม่สนใจร่วมกิจกรรมโครงการฝึกผู้นำ หรือทบทวนวิชากับเพื่อน ไม่ชอบพูดคุยกับอาจารย์ ไม่ชอบร่วมประท้วงหรืออภิปรายปัญหาทางการเมืองและสังคม นักศึกษากลุ่มนี้รายงานว่า ตนเองมีพัฒนาการด้านความรู้ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการเรียนในระดับต่ำกว่าเพื่อนในชั้น

กลุ่มที่ 4 แบ่งตามพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษา

Bandt (1947 ;อ้างถึงใน ไพฑูรย์ ลินลารัตน์ ,2530 : 13) แบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาตามพฤติกรรมการเรียน ที่มีการรวมทักษะและความสามารถพิเศษเข้าด้วยกัน โดยแบ่งออกเป็น 12 แบบคือ

1) แบบนักเล่นกลลวงตา (The Illusionist) เป็นนักศึกษาที่ตั้งใจเรียน เรียนร่วมกับเพื่อนอย่างดี เตรียมพร้อมสำหรับการเรียน และทำงานอย่างเป็นระเบียบ แต่เมื่อทำจริงๆ อาจทำได้ไม่มากนัก

2) แบบนักใฝ่สันติภาพ (The Pacifist) เป็นนักศึกษาที่รักสงบ ในการเรียนจะคำนึงถึงแนวทางของอุดมคติ ปล่อยใจให้ล่องลอยไปกับสิ่งที่เป็นความฝัน โดยไม่สนใจสิ่งที่เรียน และจดจำไปอย่างจริงจัง

3) แบบเจ้าความคิด (The Idea Man) นักศึกษาพวกนี้จะมีแนวคิดพิเศษเฉพาะของตนเอง มักมีอะไรที่มาถามทำทนายผู้สอน แต่ไม่ชอบลึกซึ้ง หรือมีข้อมูลมากๆ แต่จะเรียนวิชาที่ลักษณะกว้างๆ ได้ดี

4) แบบนักสืบ (The Detective) เป็นนักศึกษาที่สนใจในรายละเอียด และเก็บข้อมูลไว้อย่างมากมาย และทำงานหนัก แต่มักขาดความเข้าใจในแนวคิด หลักการ และการผสมผสานเนื้อหา

5) แบบนักโทษทางปัญญา (The Cognitive Prisoner) เป็นนักศึกษาที่อาศัยความจำและความระลึกได้ในกรเรียนรู และเข้าใจเนื้อหาทางปัญญาได้ดี แต่การนำไปใช้หรือการประยุกต์กับงานเป็นสิ่งลำบากสำหรับคนกลุ่มนี้

6) แบบช่างานัญเฉพาะ (The Technician) นักศึกษาพวกนี้ชำนาญ และเก่งในการทำสิ่งต่างๆ และมักแสดงออกให้เห็นถึงความสามารถในเชิงประดิษฐ์ แต่จะมีปัญหาในเรื่องของปัญญาและความรู้ เขาจะสนใจในเรื่องของประสบการณ์มากกว่าความรู้เดิม

7) แบบโดดเดี่ยว (The Isolationist) เป็นนักศึกษาที่มีความสามารถในการรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่งอย่างละเอียด แต่ขาดการสัมผัสพันธ์หรือเชื่อมต่อ เข้าจะสามารถรายงานสิ่งที่นักคิดค้นคนสำคัญคิดได้ดี แต่ไม่สามารถเปรียบเทียบและรวมหัวข้อย่อย

8) แบบนักปรับปรุง (The Revisionist) นักศึกษาพวกนี้มีแนวคิดและค่านิยมที่แน่นอน เขาจะศึกษาในวงกว้าง เพื่อนำไปสู่ หรือนำไปสนับสนุนสิ่งที่เขาคิด เขาเชื่อ เขาจะเรียนได้ดีเมื่อมีข้อมูลมากๆ ให้เขาพิจารณาตัดสิน คัดเลือก

9) แบบมายา (The Shadow) เป็นนักศึกษาที่ติดตามความรู้อย่างรวดเร็ว รีบท่องหนังสือ และจดไว้ทันที เมื่อเข้าห้องสอบจะรีบสำรวจคำถามเพื่อหาคำตอบก่อนที่จะลืมสิ่งที่เตรียมและจำมา

10) แบบปิดบัง (The Mask) นักศึกษากลุ่มนี้ได้ทำการศึกษาและเตรียมตัวมาดี แต่ปิดบังอำพรางให้คนอื่นเห็นว่าตนเองไม่ได้เตรียมตัวมา แต่เมื่อผลสอบออกมาพวกนี้จะมองหน้าเพื่อนไม่สนิท

11) แบบนักประติษฐ์ (The Pragmatist) นักศึกษากลุ่มนี้เมื่อผู้สอนกำหนดอะไรมา เขาจะทำได้ดี หรือเดินตามโปรแกรมของตนเองได้ดี แต่ไม่ค่อยทำทนายผู้สอนมากนัก

12) แบบนักสร้างสรรค์ (The Innovator) เป็นกลุ่มที่สามารถสร้างความรู้สึกรักคิดที่เป็นส่วนตัวของเขาขึ้นมาได้ และในขณะเดียวกันก็เจาะลึกลงไปได้ด้วยตัวของเขาเอง

สำหรับการแบ่งประเภทของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยมีนักการศึกษาไทยได้แบ่งไว้หลายท่านดังนี้

เดือนใจ ชิวภักดี (2526 : 110-111) ได้แยกประเภทนักศึกษาไทยออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆดังนี้

1) นักศึกษาที่ต้องมาเรียนเพราะความจำเป็น ได้แก่ พวกที่เข้ามาวิทยาลัยโดยฝันความรู้สึกรักของตนเอง ซึ่งอาจเป็นพวกถูกบังคับ ถูกกดดันจากญาติพี่น้องบังคับให้เรียนในคณะที่ไม่ชอบ เช่น เป็นคณะที่หางานทำได้ง่าย เคยเป็นที่เรียนของพ่อแม่ เป็นต้น นักศึกษาของไทยส่วนใหญ่ต้องพึ่งเงินค่าใช้จ่ายจากการศึกษาจากผู้ปกครอง จะไม่ทำงานขณะเรียน เมื่อเข้าได้แล้วจะ

ไม่ชอบเรียนในคณะที่ไม่ชอบ นักศึกษาประเภทนี้บางครั้งก่อให้เกิดปัญหาในมหาวิทยาลัย คือ ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ ไม่ตั้งใจเรียน ไม่เกิดการเรียนรู้

2) นักศึกษาที่ต้องการเข้ามาเรียน ได้แก่ พวกที่เข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยในคณะที่ชอบและสอบเข้าได้ หรือผู้ที่สอบเข้าเรียนในคณะที่ไม่ชอบ แต่มีความต้องการที่จะเรียน นักศึกษาประเภทนี้ เมื่อเข้ามาเรียนแล้วจะตั้งใจเรียน ปฏิบัติตามข้อบังคับที่ทางมหาวิทยาลัยวางไว้ และมีความกระตือรือร้นในการศึกษา เพราะมีแรงจูงใจต้องการที่จะได้ปริญญาบัตร

อนุช อภาภิรมย์ (2526 : 18) กล่าวถึงชีวิตความเป็นอยู่ของนักศึกษาในสังคมมหาวิทยาลัยว่า แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1) พวกที่ไม่เอาไหน เรียนหนังสือไปวันๆ พอให้ได้ปริญญาตรี ไม่ได้มีความสนใจต่อสภาพแวดล้อมรอบๆตัว ใช้ชีวิตอย่างเรื่อยเฉื่อย มีมากถึงร้อยละ 80

2) พวกทำแต่กิจกรรม ชอบจัดงานฟุ้งเฟ้อ และรักษาประเพณีอันส่งเสริมฐานะของตนเองให้ดูสำคัญขึ้น ไม่ค่อยสนใจในการเรียน มีประมาณร้อยละ 10

3) พวกร่อนวิชา ไม่ค่อยพอใจในสิ่งต่างๆอยู่เบื้องนี้ ชอบคิดค้นและเสนอทฤษฎีต่างๆ ชอบแสดงออกในทางที่จะแก้ไขปัญหาสังคม มีแรงศรัทธาที่จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เพื่อให้หลุดพ้นจากการเอารัดเอาเปรียบ และรักษาความยุติธรรมต่างๆ มีประมาณร้อยละ 10

จากการแบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาตามที่นักการศึกษาหลายท่านได้จำแนกตามลักษณะต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้วนั้น เมื่อพิจารณาแล้วพบว่า การจำแนกนักศึกษาในบางกลุ่มบางประเภทมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน และในบางกลุ่มบางประเภทไม่เหมาะสมสำหรับนักศึกษาไทย โดยเฉพาะนักศึกษาพยาบาล และสำหรับการแบ่งของนักศึกษาไทยยังอธิบายได้ไม่ครอบคลุมนักในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แนวคิดการจำแนกรูปแบบการใช้ชีวิตของ Clark (1962) เนื่องจากมีเกณฑ์ในการจำแนกรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาได้ครอบคลุมกว่ารูปแบบอื่นๆ โดยแบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาตามลักษณะวัฒนธรรมที่สัมพันธ์รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาที่เน้นบทบาททางวิชาการ อีกทั้งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา 4 แบบคือ กลุ่มวิชาการ กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มกิจกรรม และกลุ่มอาชีพ ไม่หลากหลายมากเกินไปซึ่งมีลักษณะที่สอดคล้องและใกล้เคียงกับการใช้ชีวิตในวิทยาลัยของนักศึกษาพยาบาล ที่มุ่งเน้นด้านวิชาการมากกว่ากิจกรรม ทั้งนี้เป็นลักษณะการเรียนในกลุ่มวิชาชีพใกล้เคียง ซึ่งชี้ให้เห็นว่าการที่นักศึกษามีความสนใจและต้องการที่จะเรียนรู้แสวงหาความรู้ เพื่อพัฒนาตนเองในด้านที่พอใจและสนใจที่จะปฏิบัติหรือเรียนรู้ ดังนั้นรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาจึงน่าจะมีความสัมพันธ์กับการเฝ้าระวังของนักศึกษา

4.3 การดูแลนักศึกษาของอาจารย์

อาจารย์พยาบาลเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญ ในการปลูกฝังจิตสำนึกการในเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งอาจารย์เป็นผู้สอนศาสตร์ทางการพยาบาลให้แก่นักศึกษาโดยเฉพาะ การดูแลที่พยาบาลวิชาชีพทุกคนต้องปฏิบัติต่อผู้รับบริการ นอกจากนี้อาจารย์ยังต้องให้การดูแลในการจัดการศึกษาพยาบาลอีกด้วย

4.3.1 ความหมายของการดูแล

สำหรับความหมายของการดูแลได้มีผู้ให้ความหมายไว้หลากหลายดังนี้

Mayreroff (1971: 1) กล่าวว่า การดูแลเป็นกระบวนการการช่วยเหลือให้บุคคลได้มีการเจริญเติบโต และพัฒนาอย่างต่อเนื่องจนถึงระดับที่มีความพึงพอใจต่อชีวิตตนเอง สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีคุณค่าและมีความหมายมากยิ่งขึ้น

Watson (1988) ให้ความหมายของการดูแลว่า หมายถึง การเอาใจใส่ ความรับผิดชอบ และความสนใจ ซึ่งเกิดจากการมีสัมพันธภาพ ความรัก ความเอาใจใส่ต่อกัน เน้นความรู้สึกด้านจิตใจและอารมณ์ของบุคคล

Roach (1987) กล่าวว่า การดูแลเป็นวิธีการของมนุษย์ที่จะนำมาซึ่งความสามารถ หรืออำนาจในการให้การดูแล โดยผ่านการยอมรับหรือได้รับการพัฒนา การดูแลเป็นความรับผิดชอบต่อสิ่งของ หรือเรื่องราว และเป็นการตอบสนองต่อคุณค่า หรือความสำคัญของสิ่งนั้นๆ ด้วยความรู้สึกในความเป็นมนุษย์ของบุคคล

Leininger (1988) ได้นิยามการดูแลว่าหมายถึง การปฏิบัติกิจกรรมเพื่อให้การช่วยเหลือ การสนับสนุนส่งเสริม และการอำนวยความสะดวกแก่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีความต้องการ โดยการคาดการณ์ล่วงหน้าว่าเขามีความต้องการอะไร

พวงรัตน์ บุญญานุรักษ์ (2538) กล่าวถึงพฤติกรรมการดูแลว่าเป็นพฤติกรรมบริการในรูปแบบบริการของมนุษย์ต่อมนุษย์ (Human to human service) ที่แสดงถึงการมีความเข้าใจในมนุษย์เป็นอย่างดี ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงลักษณะของความเป็นมนุษย์ ได้แก่ การมีปฏิสัมพันธ์โดยยึดเอาตัวบุคคล และมองทั้งคนเป็นองค์รวม ให้ทางเลือกความเสมอภาค มองเชิงสร้างสรรค์ ให้การยอมรับ ร่วมรู้สึก และให้อำนาจ

จากการให้ความหมายที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่าการดูแลหมายถึง กระบวนการปฏิบัติกิจกรรมการช่วยเหลือบุคคลตามที่ต้องการ ด้วยความสนใจ เอาใจใส่ และการมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน เพื่อส่งเสริมสนับสนุนบุคคลให้ดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุข

4.3.2 ความหมายการดูแลในการศึกษาพยาบาล

เมื่อกล่าวถึงการดูแล ส่วนใหญ่มักจะนึกถึงภาพการดูแลผู้ป่วยของพยาบาล สำหรับในการศึกษาพยาบาลการดูแลนักศึกษาก็เป็นบทบาทหนึ่งของพยาบาลที่ทำหน้าที่เป็นอาจารย์พยาบาลต้องปฏิบัติ เพื่อให้การเรียนการสอนที่มีคุณภาพ สำหรับความหมายของการดูแลในการศึกษาพยาบาล ได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

Roach (1987) อธิบายว่า การดูแลในการศึกษาพยาบาล เป็นสัมพันธภาพตามธรรมชาติที่ต้องมีการดูแลซึ่งกันและกัน เพื่อความเป็นอยู่ที่ดี โดยมีอาจารย์พยาบาลเป็นผู้ให้การดูแลนักศึกษาพยาบาล

Forsyth and other (1989) กล่าวถึง การดูแลในการศึกษาพยาบาล เป็นเครื่องมือที่ใช้เพื่อใส่แนวคิดเข้าไปในการฝึกปฏิบัติการพยาบาล โดยผ่านกระบวนการบนพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับความเป็นอยู่ ความหวังใจ ความรักตนเองและผู้อื่น เพื่อพัฒนาสภาพความเป็นอยู่ของชีวิต

Sheston (1990) ที่เสนอว่าการดูแลเป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ของการมีปฏิสัมพันธ์และปฏิบัติต่อกัน ระหว่างอาจารย์พยาบาลกับนักศึกษาพยาบาลในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์จริง

Paterson และ Crawson (1994) กล่าวว่า เป็นการยากที่จะให้คำจำกัดความของคำว่า การดูแลในการศึกษาพยาบาล แต่ได้สันนิษฐานว่า เป็นการถ่ายทอดแนวความคิดการดูแล ที่ได้มาจากการฝึกปฏิบัติการพยาบาล ดังนั้น การดูแลผู้ป่วยก็เหมือนกับการดูแลในสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์พยาบาลกับนักศึกษาพยาบาล

จากการให้ความหมายที่กล่าวมา สรุปได้ว่าการดูแลในการศึกษาพยาบาล หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์พยาบาลและนักศึกษาพยาบาล ในลักษณะของการหวังใจ ใส่ใจ ช่วยเหลือ สนับสนุนนักศึกษาในการเรียนการสอน

4.3.3 การดูแลนักศึกษาของอาจารย์

การดูแล เป็นพฤติกรรมที่มีหลายมิติประกอบด้วย การสัมผัส การฟัง การพูด การให้ความอบอุ่น และการให้การสนับสนุน และจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลมีการติดต่อสัมพันธ์กัน การดูแลในการศึกษาพยาบาลเกิดขึ้นจากการมีสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์พยาบาลและนักศึกษาพยาบาลในการเรียนการสอน อาจารย์ต้องเป็นแบบอย่างที่ดีแก่นักศึกษา เป็นบุคคลสำคัญ ที่จะช่วยเหลือสนับสนุนและจัดให้นักศึกษาอยู่ในสิ่งแวดล้อมของการดูแล โดยมีอาจารย์เป็นผู้ที่ให้ประสบการณ์และแสดงพฤติกรรมดูแลต่อนักศึกษา ทำให้นักศึกษาได้รับรู้ว่าตนเองได้รับการดูแล เกิดความประทับใจและเห็นคุณค่า และความสำคัญของการดูแล เกิดการเรียนรู้และพัฒนาความสามารถของตนเอง สำหรับแนวคิดการดูแลมีนักการศึกษาได้เสนอไว้ดังนี้

Brown (1986) ได้เสนอรูปแบบการดูแล 2 รูปแบบที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันและชีวิตการทำงานของมนุษย์ ดังนี้

1) การดูแลอย่างมีระเบียบ (Caretaking) เป็นลักษณะของการดูแลตามแนวทางของผู้ดูแลที่ต่ำกว่าตามลำดับ โรงพยาบาลซึ่งเป็นระบบราชการ มีระบบงานตามสายการบังคับบัญชา สัมพันธภาพของบุคลากรในโรงพยาบาลจะเป็นแบบผู้บังคับบัญชากับผู้ใต้บังคับบัญชา

2) การดูแลอย่างเข้าใจและเป็นจริง (Authentic caring) ลักษณะที่ผู้ให้การดูแลหรือผู้บังคับบัญชามีความจริงใจ และมุ่งใช้อำนาจของตนเองในทางสร้างสรรค์ เพื่อให้ผู้ร่วมงานหรือผู้รับการดูแลเจริญขึ้นและประสบความสำเร็จ โดยผู้ให้การดูแลใช้อำนาจอย่างถูกต้องหรือเสริมอำนาจให้การดูแล โดยต้องมีลักษณะพฤติกรรมที่สำคัญ 4 ประการคือ

2.1) ความเป็นอิสระ (Freedom) ผู้ได้รับการดูแลมีอิสระที่จะทำงานตามขอบเขตหน้าที่ได้อย่างมีความสำเร็จสูงสุด อิสระที่จะคิดอย่างก้าวหน้าและสร้างสรรค์ อิสระที่จะแสวงหาวิธีการทำงานที่ส่งผลถึงประสิทธิภาพและประสิทธิผลของงานสูงสุดภายใต้ทรัพยากรที่จำกัด

2.2) สัมพันธภาพ (Relationship) การที่ผู้บริหารและผู้ร่วมงานมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดีในการทำงานในลักษณะที่เกิดการทำงานร่วมกันอย่างผลสำเร็จตามเป้าหมาย

2.3) ความไว้วางใจ (Trust) ผู้บริหารจะต้องมีความรู้สึกในแนวทางที่ส่งเสริมให้ผู้ร่วมงานทำงานให้กับหน่วยงานได้อย่างเต็มใจและมั่นใจ โดยจะต้องอำนวยความสะดวกตามความจำเป็น โดยวางใจได้ว่า หากระบบสนับสนุนดีพอ ผู้ร่วมงานจะทำงานให้ประสบความสำเร็จตามเป้าหมายโดยไม่ต้องไม่มีความระแวงอย่างผิดปกติจนเกิดพฤติกรรมการควบคุมที่เข้มงวดจนผู้ปฏิบัติรู้สึกไม่ปลอดภัย ความไว้วางใจในการทำงานนั้นจะเกิดขึ้นได้ดี เมื่อผู้บริหารมีความเข้าใจตัวผู้ร่วมงานอย่างลึกซึ้ง และมีวิธีการติดตามผลงานที่เหมาะสม หากผู้บริหารเกิดความไม่ไว้วางใจจนผู้ปฏิบัติรู้สึกได้ทำให้ผู้ปฏิบัติไม่ไว้วางใจผู้บริหารเช่นเดียวกัน งานก็จะไม่ประสบผลสำเร็จ

2.4) ความเคารพ (Respect) ในการทำงานร่วมกันในองค์กร ทุกคนมีความสามารถและลักษณะเฉพาะที่ต้องการให้ผู้อื่นให้การยอมรับ โดยจะต้องเคารพในความสามารถของแต่ละบุคคล

Bauer (1990) ได้สรุปข้อเสนอแนะจากการศึกษาเชิงปรากฏการณ์ของอาจารย์พยาบาลกับนักศึกษา การพัฒนาหลักสูตรการพยาบาลโดยใช้แนวคิดการดูแล อาจารย์

พยาบาลสามารถสอนแนวคิดการดูแลให้แก่นักศึกษาได้ทุกสภาพที่มีปฏิสัมพันธ์ เช่น การบรรยาย การอภิปราย การประชุมปรึกษา การทำกลุ่ม การปฏิบัติงานในคลินิก โดยอาจารย์พยาบาลสามารถปฏิบัติ ดังนี้

- 1) ปลุกฝังความรู้สึกที่มีคุณค่าในตนเองแก่นักศึกษาพยาบาล
- 2) มีความเต็มใจที่จะให้การช่วยเหลือ อุทิศเวลาให้แก่นักศึกษา
- 3) มีการกำหนดวัตถุประสงค์และข้อจำกัดในการปฏิบัติงานของนักศึกษา
- 4) มีความรู้สึกไวต่อความต้องการของนักศึกษา
- 5) มีการประเมินย้อนกลับแก่นักศึกษาทั้งด้านบวกและด้านลบ
- 6) มีการช่วยเหลือสนับสนุนนักศึกษาในการปฏิบัติงาน
- 7) มีความเชื่อว่านักศึกษาสามารถเรียนรู้เรื่องการดูแลได้ดี ถ้าได้รับการ

ดูแลที่ดีจากอาจารย์พยาบาล

Halldorsdottir (1990) ได้ศึกษาความสัมพันธ์เชิงการดูแลระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาพยาบาล และนำเสนอในรูปแบบของโครงสร้าง (ตามตารางที่ 1)

ปฏิริยาของอาจารย์	ความไว้วางใจ	รูปแบบสัมพันธภาพ	ปฏิริยาของนักศึกษา
การแสดงพฤติกรรม การดูแลเชิงวิชาชีพ ของอาจารย์	ความไว้วางใจ ซึ่งกันและกัน	การพัฒนาสัมพันธภาพ การทำงาน ระหว่าง อาจารย์และนักศึกษา	การตอบสนองที่ดีต่อ การดูแลเชิงวิชาชีพ
1.การมีสมรรถนะเชิงวิชาชีพ		1.พัฒนาสัมพันธภาพ เชิงวิชาชีพ	1.ยอมรับและตระหนัก ในคุณค่าตนเอง
2.การยอมรับสถานภาพ ของนักศึกษา		1.1 การเริ่มต้นสัมพันธภาพ	2.เกิดแรงจูงใจในการ พัฒนาตนเองและ วิชาชีพ
3.การมีบุคลิกภาพที่ดี		1.2 การเข้าใจความเป็น บุคคลของกันและกัน	3.เกิดความประทับใจ และเป็นแบบอย่าง
4.การยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ		1.3 ความใกล้ชิดเชิง วิชาชีพ	4.เกิดความกตัญญู และเคารพอาจารย์ เป็นระยะเวลานาน
		1.4 กำหนดเป้าหมาย การเรียนรู้ร่วมกัน	
		1.5 การปฏิบัติได้ตาม	

เป้าหมาย

1.6 สิ้นสุดสัมพันธภาพใน
การเรียน และเกิดสัมพันธภาพ
ในวิชาชีพ

2.การรักษาไว้ซึ่งความเคารพ
อาจารย์

ตารางที่ 1 โครงสร้างการดูแลของอาจารย์ต่อนักศึกษาพยาบาลตามการรับรู้ของนักศึกษา (Halldorsdottir, 1990 : 98)

จากโครงสร้างการดูแลของอาจารย์ต่อนักศึกษาสามารถอธิบายรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบได้ดังนี้ (Halldorsdottir, 1990)

องค์ประกอบที่ 1 การแสดงพฤติกรรมดูแลเชิงวิชาชีพของอาจารย์ (Personal Caring Teacher Approach) อาจารย์ที่แสดงออกซึ่งความสามารถในการดูแลเชิงวิชาชีพต้องมีสมรรถนะดังนี้

1) การมีสมรรถนะเชิงวิชาชีพ (Professional Competence) สมรรถนะที่สำคัญประกอบด้วย การมีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในการเรียนการสอน และการปฏิบัติการพยาบาล มีความสามารถในการนำเสนอเนื้อหาความรู้ของวิชาชีพต่อนักศึกษา ด้วยวิธีการที่เหมาะสม มีการกำหนดมาตรฐานการทำงานสำหรับตนเองต่อนักศึกษา มีความยุติธรรม มีเหตุผลในเชิงวิชาการ และมีความเมตตา กรุณา ซึ่งเป็นเจตคติที่จำเป็นสำหรับสมรรถนะเชิงวิชาชีพ

2) การยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา (Genuine Concern for the Student as a Studying Person) ประกอบด้วย การตระหนักว่านักศึกษาต้องการเรียนรู้อย่างจริงจังและคำนึงถึงความเป็นบุคคลของนักศึกษา แสดงออกซึ่งการยอมรับนักศึกษาอย่างจริงจังให้ความสนใจนักศึกษารายบุคคลแบบองค์รวม ส่งเสริมความเป็นอิสระทางวิชาการแก่นักศึกษา ให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีประโยชน์แก่นักศึกษาอย่างตรงไปตรงมา รวมทั้งสนใจและห่วงใยอนาคตนักศึกษา

3) การมีบุคลิกภาพที่ดี (Positive Personality) ประกอบด้วย การมีความมั่นใจในตนเอง มีความซื่อสัตย์และจริงใจ สนใจและตั้งใจรับฟังนักศึกษาอย่างจริงจัง มีความยืดหยุ่น อีกทั้งมีอารมณ์ขัน

4) การยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ (Professional Commitment) แสดงออกโดย มีความกระตือรือร้น สนใจต่อวิชาชีพที่ตนเองสอน มีวิทัศน์ที่กว้างไกล มีความเชื่อมั่นในระดับสูงต่อคุณค่าของวิชาชีพการพยาบาลและตัวพยาบาล มีส่วนร่วมในกิจกรรมของวิชาชีพ ตลอดจนมีการพัฒนาตนเองตลอดเวลา

องค์ประกอบที่ 2 ความไว้วางใจซึ่งกันและกัน (Mutual Trust) เป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาสัมพันธภาพในการทำงานร่วมกันระหว่างอาจารย์และนักศึกษา

องค์ประกอบที่ 3 การพัฒนาสัมพันธภาพในการทำงานระหว่างอาจารย์และนักศึกษา (Working Relationship) เกิดขึ้นได้ 2 ลักษณะคือ

1) การพัฒนาสัมพันธภาพเชิงวิชาชีพ (Developing a Relationship)

การพัฒนาสัมพันธภาพในการทำงานเชิงวิชาชีพระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้

1.1) การเริ่มต้นสัมพันธภาพ (Initiating attachment) โดยมีการติดต่อสื่อสารกันอย่างมีประสิทธิภาพ มีความปรารถนาที่จะสร้างสัมพันธภาพและพัฒนาความผูกพันให้ก้าวหน้ามากขึ้น

1.2) การเข้าใจความเป็นบุคคลของกันและกัน (Mutual Acknowledgment of Personhood) โดยการเปิดเผยตนเอง และติดต่อสื่อสารที่แสดงออกถึงการยอมรับซึ่งกันและกัน

1.3) ความใกล้ชิดเชิงวิชาชีพ (Profession Intimacy) การพัฒนาขอบเขตสัมพันธภาพการทำงาน และพัฒนาความผูกพันให้เข้าใจใกล้ชิดความเป็นวิชาชีพมากขึ้น นักศึกษารู้สึกปลอดภัย และมั่นใจเพียงพอที่จะเปิดเผยความรู้สึกนึกคิด และพูดความจริง เมื่อต้องการอธิบายบางอย่างร่วมกัน นักศึกษารู้สึกมีอิสระที่จะถามคำถามที่เกี่ยวข้องกับสภาพการณ์เรียนรู้ขณะนั้น พร้อมทั้งไว้วางใจอาจารย์ว่าจะให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นจริงอย่างตรงไปตรงมา

1.4) กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ร่วมกัน (Negotiation of Learning Outcomes) มีการตกลงร่วมกันเพื่อหาข้อสรุปของผลลัพธ์การเรียนรู้ ผ่านขั้นตอนการโต้ตอบ การต่อรอง และการหาข้อสรุป การต่อรองนี้หมายถึง การที่อาจารย์เห็นคุณค่าของนักศึกษาว่าเป็นบุคคลที่มีความอิสระ ปฏิบัติต่อนักศึกษาทุกคนเท่าเทียมกัน นักศึกษาเป็นผู้กำหนดเป้าหมายการทำงานของตนเองได้ ซึ่งการส่งเสริมและสนับสนุนไม่จำเป็นต้องทะนุถนอม เลี้ยงดูมากเกินไปจนทำให้นักศึกษารู้สึกพึ่งพาอาจารย์ตลอดเวลา

1.5) การปฏิบัติได้ตามเป้าหมาย (Student Goal - Directed Work) ผลของความใกล้ชิดสู่ความเป็นวิชาชีพมากขึ้น เกิดความเข้าใจนักศึกษามากขึ้น ทำให้อาจารย์ทำงานกับนักศึกษาโดยให้อิสระมากที่สุด และแสดงให้เห็นว่านักศึกษาไม่สามารถพึ่งพา และใกล้ชิดอาจารย์ได้ตลอดไป นำไปสู่การบรรลุเป้าหมายสัมพันธภาพการทำงานระหว่างอาจารย์พยาบาลและนักศึกษาพยาบาลในเชิงวิชาชีพ โดยนักศึกษาสามารถจบการศึกษาได้ตามหลักสูตร

1.6) สิ้นสุดสัมพันธภาพในการเรียนและเกิดสัมพันธภาพในวิชาชีพ (Graduation/Separation) เมื่อนักศึกษาจบการศึกษาตามหลักสูตร สัมพันธภาพการทำงาน

ระหว่างอาจารย์และนักศึกษาในเชิงวิชาชีพสิ้นสุดลง จะมีสัมพันธภาพในลักษณะใหม่คือเป็นเพื่อนร่วมวิชาชีพ

2) การรักษาไว้ซึ่งความเคารพอาจารย์ (Keeping a Respectful Distance) เป็นการรักษาความเคารพนับถือต่อกัน เป็นความผูกพัน เป็นสัมพันธภาพการทำงานเชิงวิชาชีพ ที่มีจุดมุ่งหมายเฉพาะในสถานการณ์หรือวัฒนธรรมเฉพาะ ซึ่งจำกัดด้วยเวลา และยังคงมีความเคารพนับถือต่อกัน

องค์ประกอบที่ 4 การตอบสนองที่ดีของนักศึกษาต่อการดูแลเชิงวิชาชีพ (Positive Responses to Professional Caring) มีประเด็นหลักทั้งหมด 4 ประเด็น ดังนี้

1) ยอมรับและตระหนักในคุณค่าของตนเอง (Sense of Acceptance and Self - Worth) มีการพัฒนาความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง รู้สึกมั่นคงปลอดภัย มีความหวัง มองโลกในแง่ดี มีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น

2) เกิดแรงจูงใจในการพัฒนาตนเองและวิชาชีพ (Personal and Profession Growth and Motivation) มีความรู้สึกภาคภูมิใจ ประสบความสำเร็จ เรียนรู้วิธีการจัดการกับความวิตกกังวล เกิดพลังในทางสร้างสรรค์ที่กระตุ้นการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

3) เกิดความประทับใจและเป็นแบบอย่าง (Appreciation and Role - Model) นักศึกษามีความประทับใจการดูแลของอาจารย์ และปรารถนาที่จะถือเป็นแบบอย่างของนักศึกษา ชื่นชอบค่านิยม และวิธีการพิจารณาสิ่งต่างๆของอาจารย์เข้าไปไว้ในตนเอง ทำให้เกิดภาพพจน์ที่ดีต่อการพยาบาลในฐานะที่เป็นพยาบาล

4) เกิดความกตัญญูและเคารพอาจารย์เป็นระยะเวลานาน (Long Term Gratitude and Respect) แม้เวลาผ่านไปนานเท่าใด นักศึกษาก็ยังรู้สึกขอบคุณ มีความรู้สึกที่ดีและเคารพนับถืออาจารย์ตลอดไป

จากแนวคิดการดูแลที่กล่าวมาข้างต้นได้อธิบายให้เห็นถึงความสำคัญของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ที่ส่งผลให้นักศึกษาที่ได้รับการดูแล รู้สึกประทับใจและยึดถือเป็นแบบอย่างยอมรับและเห็นคุณค่าของตนเอง มีแรงจูงใจในการพัฒนาการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ และในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แนวคิดของ Halldorsdottir (1990) และ Brown (1986) โดยศึกษาการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ที่ประกอบด้วย ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพัน ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ และด้านการให้การสนับสนุน

4.4 บรรยากาศการเรียนรู้

จากการที่ผู้เรียนต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลง และเพิ่มศักยภาพใน

การเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเอง ในการจัดการเรียนการสอนนั้นสถาบันการศึกษาจึงต้องจัดบรรยากาศการเรียนรู้ให้เอื้อต่อผู้เรียนในการแสวงหาความรู้ ส่งเสริมและสนับสนุนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ สำหรับสถาบันอุดมศึกษานั้น การรับรู้และความประทับใจ ของนักศึกษาที่มีต่อลักษณะต่างๆของสถาบัน ได้แก่ ชื่อเสียงของสถาบัน การบริหาร บรรยากาศในการเรียนการสอน พฤติกรรมเกี่ยวกับเพื่อน และอาคารสถานที่ มีผลต่อความเป็นอยู่และพัฒนาการทุกด้านของนักศึกษา (อรรถพคุณพันธ์, 2522) สภาพแวดล้อมสถาบันอุดมศึกษาเป็นสิ่งเร้าอันทรงศักยภาพ ที่มีผลกระทบต่อพัฒนาการของนักศึกษา (Astin, 1968) อาจเป็นพฤติกรรม เหตุการณ์ สถานที่ หรือลักษณะใดๆที่นักศึกษารับรู้ว่าจะก่อให้เกิดผลที่จะส่งเสริมหรือขัดขวางความก้าวหน้าของการพัฒนา ความรู้ ความคิดและทักษะในวิชาชีพที่กำลังศึกษาเล่าเรียน (นัยนา อ่างสันติธรรม, 2522) จึงกล่าวได้ว่าบรรยากาศการเรียนรู้ เป็นสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษา มีอิทธิพลต่อปัญญาและศักยภาพของในการเรียนรู้ของนักศึกษา

Astin (1968) อธิบายว่าสภาพแวดล้อมของมหาวิทยาลัยประกอบด้วย สภาพแวดล้อมเกี่ยวกับเพื่อน สภาพแวดล้อมในห้องเรียน สภาพแวดล้อมเกี่ยวกับการบริหาร และ สภาพแวดล้อมเกี่ยวกับอาคารสถานที่

นัยนา อ่างสันติกุล (2522) อธิบายว่าสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา ได้แก่ บรรยากาศในการเรียน พฤติกรรมอาจารย์ที่เกี่ยวข้องกับการสอน การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวก บรรยากาศการบริหาร และวินัยนิสิตนักศึกษา กีฬาและสันทนาการ บุคลิกภาพเพื่อนนิสิต และบริการทางวิชาการ

จากการศึกษาตามแนวคิดของนักวิชาการดังกล่าว บรรยากาศการเรียนรู้เป็นสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้เลือกทำการศึกษาใน 5 องค์ประกอบได้แก่ กลุ่มเพื่อน บรรยากาศในชั้นเรียน การบริการวิชาการ กฎระเบียบของสถาบัน และอาคารสถานที่ โดยมีรายละเอียดดังนี้

4.4.1 กลุ่มเพื่อน

นักศึกษา กับเพื่อนเป็นสิ่งที่ปราศจากกันไม่ได้ เพราะเมื่อเข้าศึกษาในสถานศึกษาแห่งใหม่ ต้องมีการปรับตัวอย่างมาก การมีสัมพันธภาพกับเพื่อนจะเป็นการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการปรับตัวเมื่อเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษา อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อนักศึกษาแต่ละคนมีดังนี้ (Feldman and Newcomb ,1973 อ้างถึงในประกอบ คูปรัดน์, 2525)

- 1) กลุ่มเพื่อนช่วยเชื่อมโยงชีวิตภายในครอบครัวกับพ่อแม่หรือผู้ปกครองกับชีวิตการทำงานในโลกกว้าง ช่วยให้นักศึกษาผ่านวิกฤตต่างๆและมีอิสระจากครอบครัว
- 2) กลุ่มเพื่อนสามารถเกื้อหนุนการกำหนดวัตถุประสงค์ในการเรียนและ

วิชาการได้ในบางโอกาส

3) กลุ่มเพื่อนสามารถให้กำลังใจในเรื่องต่างๆไป ซึ่งไม่สามารถจะหาได้จากคณาจารย์ ชั้นเรียน หรือหลักสูตรที่กำหนดไว้

4) กลุ่มเพื่อนให้โอกาสแก่นิสิตในการศึกษาการอยู่ร่วมกัน โดยเฉพาะกับผู้ที่มิถุนหลัง ความสนใจ และการฝึกอบรมที่แตกต่างกัน

5) กลุ่มเพื่อนช่วยส่งเสริมคุณค่าภายในกลุ่มให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น กระตุ้นความสำนึกทางวิชาการ และเป็นเครื่องทดสอบแนวความคิด ประสบการณ์ใหม่ๆ แนะนำการอาชีพ กระตุ้นและให้กำลังใจนิสิตนักศึกษาที่กำลังจะเปลี่ยนแนวความคิด

6) กลุ่มเพื่อนช่วยให้นักศึกษามีความมั่นใจ และพอใจในตนเองยิ่งขึ้น ตอบสนองความสนใจของนิสิตนักศึกษา ที่ไม่ได้รับการตอบสนองทางด้านวิชาการหรือลัทธิลวดทางวิชาการ และเพื่อนมีส่วนร่วมชักจูงให้ลัทธิเลิกการศึกษาหรือลาออกจากสถาบัน

7) เพื่อนช่วยฝึกการเข้าสังคม และการสร้างความสัมพันธ์ส่วนตัว ซึ่งจะมิตผลต่อนิสิตนักศึกษา ในการให้ความช่วยเหลือกัน เมื่อสำเร็จออกไปทำงานแล้ว

กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาการทางความรู้ ทัศนคติ บุคลิกภาพ และคุณธรรมของนักศึกษา การคบเพื่อนของนักศึกษาแต่ละคนจะเลือกคบเพื่อนที่ถูกใจ มีความสนใจและมีอุดมคติที่คล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะในวัยรุ่นที่ต้องการการยอมรับจากเพื่อน เมื่อมีการคบเพื่อนและเข้าร่วมกลุ่ม มักทำกิจกรรมต่างๆที่เหมือนกัน เช่น การแต่งกาย ค่านิยมในเรื่องต่างๆ (สมชาย ธีธัญญกุล, 2526) นอกจากนี้การใช้เวลาว่างในกลุ่มเพื่อนก็เป็นสิ่งสำคัญ เมื่อมีเวลาว่าง นักศึกษาจะมีความอิสระไปในทางที่ตนเองพอใจและสนใจ บางคนอาจใช้เวลาทบทวนหนังสือเรียน อ่านตำรา วารสารต่างๆ หรืออาจเล่นกีฬาที่ตนเองชอบ การคบเพื่อนดีจะทำให้มีการปรับตัวได้ดีในสังคม แต่ถ้าคบเพื่อนไม่ดี ชักชวนไปในทางที่เสื่อมเสีย อาจทำให้เสียการเรียนได้

4.4.2 บรรยากาศในชั้นเรียน

การเรียนการสอนในปัจจุบันส่วนใหญ่เกิดขึ้นในชั้นเรียน ซึ่งบรรยากาศในชั้นเรียนมีทั้งบรรยากาศทางกายภาพและสังคม ซึ่งมีอิทธิพลต่อสภาพจิตใจหรืออารมณ์ของผู้เรียน องค์ประกอบ 6 อย่าง ที่ครูจะต้องคำนึงถึงในการสร้างบรรยากาศในชั้นเรียน ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาอัตมโนทัศน์ คือ (พรณี ช เจนจิต, 2538)

1) บรรยากาศที่ทำทหาย กระตุ้นให้กำลังใจเพื่อให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการงาน พุดให้ผู้เรียนรู้สึกว่ ผู้สอนเชื่อในความสามารถของผู้เรียนที่จะทำงานนั้นๆ แม้ว่าจะเป็งานที่ค่อนข้างยาก ให้ผู้เรียนรู้สึกมีอิสระที่จะทำ อย่าให้ผู้รู้สึกว่าถูกบังคับ

2) บรรยากาศที่มีอิสระ บรรยากาศที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีการยอมรับนับถือ

ในตนเอง คือบรรยากาศที่มีอิสระ ผู้เรียนมีโอกาสที่จะเลือก ซึ่งผู้เรียนสามารถตัดสินใจเลือกในสิ่งที่มีความหมายและมีคุณค่า ซึ่งทั้งนี้รวมถึงโอกาสที่จะทำผิดพลาดด้วย บรรยากาศเช่นนี้จะก่อให้เกิดการเรียนรู้ ผู้เรียนจะเกิดความมั่นใจในตนเองที่จะศึกษาค้นคว้าไม่เกิดความตึงเครียด

3) บรรยากาศซึ่งมีการยอมรับนับถือ การที่ผู้สอนเห็นคุณค่าในตัวผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาอัตมโนทัศน์ เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนไม่มีอะไรสำคัญเท่ากับความรู้สึกที่ครูเห็นว่าผู้เรียนเป็นบุคคลสำคัญและสามารถเรียนได้ ถ้าผู้สอนมีความรู้สึกเช่นนี้ให้กับผู้เรียนอย่างจริงจัง จะมีผลต่อการทำกิจกรรมต่างๆของผู้เรียน นอกจากนั้นผู้เรียนก็จะรู้สึกว่าคุณค่าและยอมรับนับถือตนเองด้วย ความรู้สึกนี้เป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับที่มีผู้เรียนปมด้อย ขาดความมั่นใจในตนเอง ดังนั้นจึงควรพยายามถ่ายทอดความรู้สึกนี้ให้ได้ดี

4) บรรยากาศที่มีความอบอุ่น ความรู้สึกทางด้านจิตใจมีผลต่อความสำเร็จในการเรียน เช่นเดียวกับการที่ผู้เรียนตระหนักว่าตนเองมีคุณค่า ดังนั้นการที่ครูมีความเข้าใจ เป็นมิตร ยอมรับ ตลอดจนให้ความช่วยเหลือ จะทำให้ผู้เรียนเกิดความอบอุ่นสบายใจ อยากเข้าไปติดต่อดู ซึ่งสิ่งนี้จะส่งผลมายังการเรียนของผู้เรียน ดังนั้นบรรยากาศที่มีความอบอุ่น การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และผู้เรียนรู้ว่าผู้สอนเอื้ออาทร กับการกระทำของตน จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรักในโรงเรียน

5) บรรยากาศแห่งการควบคุม ผู้สอนต้องฝึกให้ผู้เรียนมีวินัย แต่ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุม การลงโทษ ผู้สอนจะต้องชี้แจงให้เข้าใจว่า ทำไมจึงต้องทำสิ่งนั้น วิธีการพูดของคนเป็นสิ่งสำคัญ ต้องสุภาพแต่มีความหนักแน่น อีกสิ่งหนึ่งที่ผู้สอนจะต้องคำนึงถึงคือ ไม่ให้สิทธิพิเศษกับผู้เรียนบางคน เทคนิคการควบคุมที่ใช้ได้ผลดี โดยไม่ให้ผู้เรียนรู้ตัวคือการที่ครูพูดให้ผู้เรียนเข้าใจว่า ทุกคนล้วนเป็นคนที่มีความสำคัญของผู้สอน

6) บรรยากาศแห่งความสำเร็จ เป็นสิ่งผู้สอนควรที่จะสร้างให้เกิดขึ้นในชั้นเรียน

การเห็นชอบจากบุคคลที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนจะมีผลต่อความสำเร็จในการกระทำกิจกรรมต่างๆของผู้เรียน ผู้สอนต้องพูดถึงจุดที่ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าพูดเกี่ยวกับความล้มเหลว

แนวทางการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้สำหรับผู้เรียนและผู้สอนในแง่ของปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนกับสิ่งต่างๆ ซึ่งแบ่งได้ 4 ประการ คือ (นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์, 2527: 48-67 อ้างถึงใน พิมศรี เปานิล, 2530: 12)

1) ปฏิกริยาตอบสนองของระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน ผู้สอนไม่ควรสร้างบรรยากาศ

แห่งความกลัวให้เกิดขึ้น การเรียนรู้มิใช่เกิดในชั้นเรียนเสมอไป การพบปะ ชักถาม นอกชั้นเรียนจะสร้างบรรยากาศของความเป็นมิตรได้ง่ายขึ้น ผู้สอนต้องรับความคิดเห็นจากผู้เรียน

2) ปฏิบัติการตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยให้ผู้เรียนมีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน เช่น การอภิปราย การรายงาน จะช่วยให้เกิดปฏิสัมพันธ์ตอบสนองระหว่างกัน สร้างบรรยากาศทางสังคมที่เป็นกันเองระหว่างผู้เรียน

3) ปฏิบัติการระหว่างผู้เรียนกับวัสดุอุปกรณ์ วัสดุอุปกรณ์จะช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ลดเวลาการเรียนการสอน การนำนวัตกรรมมาใช้จะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนการสอนให้ดีขึ้น

4) ปฏิบัติการตอบสนองระหว่างผู้เรียนกับสิ่งแวดล้อม ผู้บริหารจะต้องจัดสภาพแวดล้อมที่ดีในโรงเรียน ตั้งแต่อาคารสถานที่ บริเวณ ความงาม ความปลอดภัยจากกลิ่นควัน และเสียงรบกวน

กล่าวโดยสรุปบรรยากาศในชั้นเรียน เป็นสภาพการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน กิจกรรม การเรียนการสอน และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาด้วยกัน และระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ในชั้นเรียน ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้สอนควรนำไปประยุกต์ใช้ในชั้นเรียน เพื่อให้การเรียนรู้ของนักศึกษาเป็นไปได้ดีขึ้น

4.4.3 การบริการวิชาการ

การศึกษาในปัจจุบันนอกจากการเรียนการสอนในห้องเรียนแล้ว การเรียนรู้จากแหล่งข้อมูลอื่นๆด้วยตนเองและการเรียนรู้ตลอดเวลา เป็นสิ่งที่สถาบันการศึกษาต้องปลูกฝังและดำเนินการให้นักศึกษาเป็นบุคคลที่มีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง โดยสถาบันการศึกษาต้องจัดโอกาสและสภาพแวดล้อมให้กับนักศึกษาได้พัฒนาสติปัญญา โดยดำเนินการจัดหาอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก เพื่อให้ให้นักศึกษาได้ใช้เป็นเครื่องมือนำไปสู่การเรียนรู้ได้ตรงตามเป้าหมาย การบริการทางวิชาการเป็นบริการที่สถาบันการศึกษาจัดขึ้น เพื่ออำนวยความสะดวกและส่งเสริมการจัดบริการวิชาการแก่นักศึกษา เพื่อให้นักศึกษาได้รับความสะดวกสบาย และเสริมสร้างประสบการณ์

ที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษา (พิมศรี เปานิล, 2530) การบริการทางวิชาการที่ทางสถาบันการศึกษาพยาบาลจัดให้กับนักศึกษาพยาบาลนั้น ได้แก่ การบริการของห้องสมุด การบริการจัดหาวัสดุทัศนศึกษา หรืออุปกรณ์โสตต่างๆ การให้บริการคอมพิวเตอร์ในการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต การจัดนิทรรศการ และการจัดโครงการต่างๆ เช่น การประชุมทางวิชาการที่จัดให้นักศึกษาได้เข้าร่วมกิจกรรม มีโอกาสในการซักถาม ความรู้จากผู้รู้ การจัดตั้งศูนย์การเรียนนอกเวลาเรียน รวมทั้งการจัดทำหอพักเป็นทั้งศูนย์การศึกษาและอาศัย (Living Learning Center) รวมทั้งการที่นักศึกษาเป็นผู้ที่ดำเนินการ จัดห้องสมุดที่ยืมคืนนอกระบบการยืมคืนของวิทยาลัย

กล่าวได้ว่าการบริการวิชาการเป็นการส่งเสริมและจัดหาอุปกรณ์ และเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้รับความรู้ นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน ที่ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีการเรียนรู้ ศึกษา ค้นคว้า แสวงหาความรู้ ในด้านต่างๆที่มีความสนใจได้ตามที่ต้องการ

4.4.4 กฎระเบียบของสถาบัน

กฎระเบียบเป็นข้อกำหนดพื้นฐานของวิทยาลัยที่นักศึกษาทุกคน ต้องเป็นข้อตกลงร่วมกัน และเป็นแนวทางปฏิบัติสำหรับการดำเนินชีวิตในวิทยาลัย Sanford (1972) กล่าวว่า บุคลิกลักษณะของนักศึกษาจะขึ้นอยู่กับนโยบาย หรือหลักการบริหารของสถาบัน นักศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีลักษณะที่กระตือรือร้นสนใจสิ่งแปลกใหม่ในสังคม ชอบความยุติธรรม สถาบันการศึกษาต้องเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้มีโอกาสในการกำหนดกฎระเบียบของสถาบัน เพื่อการยอมรับและปฏิบัติตามข้อกำหนดที่ตนเองได้มีส่วนร่วมกำหนดกฎระเบียบและข้อปฏิบัติด้วย

วิชาชีพพยาบาลเป็นวิชาชีพที่ต้องปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์ พยาบาลจึงต้องมีความรับผิดชอบสูง การฝึกให้เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัยและมีความรับผิดชอบจึงต้องมีการฝึกอย่างเข้มงวดตั้งแต่ขณะเรียน และมีการกำหนดกฎระเบียบที่เข้มงวด การกำหนดกฎระเบียบวินัยจะช่วยให้ศึกษารู้แนวประพฤติปฏิบัติในการปรับตัวอยู่กับสังคม และวิธีการทำงานร่วมกับบุคคลอื่นได้อย่างมีความสุข และช่วยให้เกิดการเสียสละประโยชน์ส่วนตน เพื่อความสงบสุขของสังคมโดยรวม อีกทั้งจะช่วยฝึกความรับผิดชอบ ความมีเหตุผล รวมทั้งเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และพฤติกรรมของนักศึกษาไปในทางที่ดี (ศิริรัตน์ จันทร์แสงรัตน์, 2538)

สำหรับกฎระเบียบ วินัย ของสถาบันการศึกษาพยาบาลส่วนใหญ่จะมีลักษณะครอบคลุมการดำเนินการสรุปได้ 4 ด้าน ดังนี้ (ลดาพร บุญฤทธิ์, 2538)

- 1) ด้านบุคลิกภาพ ต้องการฝึกฝนให้นักศึกษามีการพัฒนาด้านบุคลิกภาพ ได้แก่ ระเบียบการแต่งกาย การใช้เวลาที่เหมาะสม เป็นต้น
- 2) ด้านความประพฤติ ต้องการให้นักศึกษามีการวิเคราะห์พฤติกรรมของตนเอง และเปลี่ยนแปลงทัศนคติไปในทางที่ดี ได้แก่ ระเบียบและกฎเกณฑ์ในการลงโทษ เป็นต้น
- 3) ด้านความเป็นอยู่ในหอพัก ต้องการให้นักศึกษาได้อาศัยอยู่ร่วมกันอย่างสงบเรียบร้อย ได้แก่ ระเบียบการอยู่หอพัก ระเบียบการเข้า – ออกหอพัก ระเบียบการเยี่ยมญาติ
- 4) ด้านวิชาการ ต้องการให้นักศึกษาได้มีแนวประพฤติในการศึกษาหาความรู้ อย่างถูกต้อง ได้แก่ ระเบียบการใช้ห้องสมุด ระเบียบการเข้าห้องเรียน ระเบียบการขึ้นฝึกปฏิบัติงานทั้งในโรงพยาบาลและชุมชน

กฎระเบียบต่างๆของสถาบันจะมีส่วนในการกำหนดพฤติกรรม และการกระทำ กิจกรรมต่างๆของนักศึกษา ที่จะเอื้อต่อการแสวงหาความรู้ และประสบการณ์ต่างๆ ในขณะที่ศึกษาอยู่ ถ้ากฎระเบียบของสถาบันเข้มงวด ไม่เอื้ออำนวยและเปิดโอกาส ทำให้นักศึกษาไม่มีเวลาในการแสวงหาความรู้ เช่น การกำหนดระยะเวลาในการใช้ห้องเรียน การใช้ห้องสมุด เป็นต้น

4.4.5 อาคารสถานที่

บรรยากาศด้านอาคารสถานที่ เป็นการวัดสภาพของการจัดเตรียมห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ห้องสมุด สนามกีฬา หอพัก และสถานที่พักผ่อนหย่อนใจต่างๆ รวมทั้งบริเวณทั้งหมดของสถาบัน การจัดแต่งอาคารสถานที่และบริเวณสถาบันให้สวยงาม สะอาดและเป็นระเบียบ ห้องเรียนและห้องปฏิบัติการ มีโต๊ะเก้าอี้ และมีวัสดุอุปกรณ์เพียงพอและพร้อมใช้งาน แสงสว่างเหมาะสม อากาศถ่ายเท สะอาดเป็นระเบียบ สภาพห้องเรียนมีเนื้อที่ที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน (ศูนย์พัฒนศึกษาแห่งประเทศไทย ทบวงมหาวิทยาลัย, 2529) มีบรรยากาศที่มีความสดชื่น สุขสบาย อบอุ่น ซึ่งเอื้อต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา สำหรับห้องสมุดซึ่งเป็นศูนย์การศึกษาค้นคว้านั้นต้องจัดให้มีหนังสือ ตำรา เอกสาร วารสาร งานวิจัยที่เพียงพอ รวมทั้งในการจัดบรรยากาศให้เหมาะกับการศึกษาค้นคว้า มีที่นั่งเพียงพอ แสงสว่างเพียงพอ และมีอากาศถ่ายเท

กล่าวได้ว่าอาคารสถานที่ เป็นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญในการช่วยส่งเสริมวิชาการ และเสริมสร้างทัศนคติ และพฤติกรรมของผู้เรียน

จะเห็นได้ว่าองค์ประกอบของบรรยากาศการเรียนรู้ทุกด้านมีความสำคัญในการสนับสนุนและส่งเสริมให้นักศึกษามีการเรียนรู้และมีการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ ดังนั้นสำหรับนักศึกษาที่มีบรรยากาศการเรียนรู้ของวิทยาลัยที่มีความพร้อมและเหมาะสม จะช่วยส่งเสริมและปลูกฝังให้นักศึกษาเป็นผู้ที่มีนิสัยใฝ่รู้ มีความกระตือรือร้นที่จะเรียนรู้เพื่อพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใฝ่รู้ ปัจจัยส่วนบุคคล ทัศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตนักศึกษา พฤติกรรมการดูแลของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

บุญชิต มณีโชติ (2540) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการจัดการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมกับการพฤติกรรมใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 จำนวน 236 คน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 ได้มีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรม

การใฝ่รู้

วิโรจน์ วัฒนานันมิตกุล (2540) ศึกษาการพัฒนา รูปแบบการสอนโดยใช้สาระอิงบริบท เพื่อส่งเสริมความใฝ่รู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา และเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่ม สร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาชั้นปีที่ 6 โรงเรียนวัดเทพ ประสิทธิ์คณาวาส จำนวน 30 คน โดยกลุ่มทดลองเรียนด้วยรูปแบบการสอนโดยใช้สาระอิงบริบท เพื่อส่งเสริมความใฝ่รู้ที่พัฒนาขึ้น ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น สามารถส่งเสริม ความใฝ่รู้แก่นักเรียน โดยนักเรียนกลุ่มทดลอง มีทักษะการแสวงหาความรู้ และเจตคติต่อการแสวงหาความรู้สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุม

เสาวนีย์ กานติเดชารักษ์ (2540) ศึกษาการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนแบบเน้นการ วิจัยทางการแพทย์ โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาพยาบาลที่ลงทะเบียนเรียน วิชาการพยาบาลอายุรศาสตร์และศัลยศาสตร์ วิทยาลัยคริสเตียน จำนวน 48 คน ผลการศึกษา พบว่า รูปแบบการเรียนการสอนแบบเน้นการวิจัยทางการแพทย์ สามารถพัฒนาผลการเรียน ความใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้

นิรันดร์ ตั้งธีระบัณฑิตกุล และคณะ (2542) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อคุณลักษณะการใฝ่รู้ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 8 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของเขตพื้นที่การศึกษา 8 สังกัดกรมสามัญศึกษา และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 472 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่อาศัยอยู่กับบิดาและมารดา การเรียนการสอนของครู สอน และระดับผลการเรียนเฉลี่ยของนักเรียนตั้งแต่ 2.0 ขึ้นไป มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับน้อย กับคุณลักษณะการใฝ่รู้ของนักเรียน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การเปิดรับสื่อมวลชน นิสัยรักการอ่าน การ เสริมแรงของผู้ปกครอง การเสริมแรงของครู มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับคุณลักษณะ การใฝ่รู้ และพบว่านิสัยรักการอ่าน การเสริมแรงของผู้ปกครอง สามารถพยากรณ์คุณลักษณะการใฝ่รู้ได้

นฤชล จรุงเรืองและคณะ (2542) ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการใฝ่รู้ของนักศึกษา พยาบาลชั้นปีที่ 1 ระหว่างนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลเกื้อการุณย์กับนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 1 ของวิทยาลัย พยาบาลเกื้อการุณย์กับคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 466 คน ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมการใฝ่รู้โดยรวมของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ของทั้งสองแห่งอยู่ในระดับค่อนข้าง มาก ส่วนพฤติกรรมการใฝ่รู้โดยรวมมีความแตกต่างกัน

ลักษณา อินทร์กลับ (2542) ศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกรักเป็นสุขกับพฤติ กรรมการ

ใฝ่รู้ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 และ 2 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 538 คน ผลการวิจัยพบว่า ความรู้สึกเป็นสุขของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 และ 2 อยู่ในระดับปานกลาง พฤติกรรมการใฝ่รู้อยู่ในระดับค่อนข้างมาก และพบว่าความรู้สึกเป็นสุขมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใฝ่รู้ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลทั้งชั้นปีที่ 1 และ 2 ระดับความรู้สึกเป็นสุขที่แตกต่างกันมีผลทำให้พฤติกรรมการใฝ่รู้ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลแตกต่างกัน

ชิตสุภาวงศ์ ทิพย์เที่ยงแท้ และคณะ (2543) ทำการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมการใฝ่รู้ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นหลัก ในวิชาอนามัยชุมชน1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลศาสตร์ชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี จำนวน 62 คน ผลการวิจัยพบว่า ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นหลัก นักศึกษาพยาบาลรับรู้ว่าตนเองมีพฤติกรรมการใฝ่รู้อยู่ในระดับค่อนข้างมาก และพฤติกรรมการใฝ่รู้ของนักศึกษาก่อนและหลังการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นหลักแตกต่างกัน

มาสริน จันทงาม (2543) ได้ทำการศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นวิจัยต่อความสามารถในการคิดวิจารณ์ญาณและการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล โดยทำการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 จำนวน 40 คน ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สุรินทร์ ที่เรียนวิชาแนวคิดพื้นฐานและหลักการพยาบาล 2 ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบเน้นวิจัยมีระดับการใฝ่รู้ที่แตกต่างกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

ดรุณี ชุณหะวัต และคณะ (2523) ได้ศึกษาทัศนคติและการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อวิชาชีพพยาบาลในช่วงระยะเวลา 1 ปี โดยศึกษาในนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 โรงเรียนพยาบาล คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี วัดทัศนคติ 2 ครั้ง ครั้งแรกต้นปีการศึกษา ครั้งหลังปลายปีการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีพพยาบาล นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีทัศนคติที่ดีกว่าชั้นปีอื่นๆ เมื่อเปรียบเทียบผลการวัดครั้งแรกและครั้งหลังพบว่าทัศนคติของนักศึกษาชั้นปีที่ 1,2,3 ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 4 เป็นไปในทางที่ดีขึ้น

พัฒน์วดี เสรินทวัฒน์ และจริยาวัตร คมพยัคฆ์ (2531) ศึกษาทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อวิชาชีพพยาบาล ในนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรพยาบาลวิทยาศาสตร์บัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ชั้นปีที่ 1 จำนวน 163 คน ติดตามทุกปีการศึกษาจนสำเร็จหลักสูตร พบว่านักศึกษาพยาบาลมีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลอยู่ในระดับปานกลาง ทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลขณะเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 1 ดีกว่าชั้นปีอื่นๆ และคะแนนเฉลี่ยทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลของนักศึกษาเมื่อเรียนอยู่ในชั้นปีที่ 1 แตกต่างกับในชั้นปีที่ 2,3,4

อารีย์ สุขก่องวารี (2537) ทำการศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล ในสถาบันการศึกษาพยาบาล เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามอาชีพบิดาหรือมารดา ประสพการณ์การดูแลผู้ป่วยที่บ้าน การเลือกตัวแบบ และระดับชั้นปี โดยศึกษาจาก 5 สถาบันการศึกษาพยาบาล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาล หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต จำนวน 681 คน โดยใช้แบบสอบถามและแบบวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างเอง ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาพยาบาลมีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลโดยรวมอยู่ในระดับดี ทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อวิชาชีพพยาบาลจำแนกตามการเลือกตัวแบบและระดับชั้นปีแตกต่างกัน นักศึกษาที่เลือกอาจารย์พยาบาล ผู้นำฝ่ายการพยาบาล และพยาบาลประจำการ มีทัศนคติที่ดีกว่านักศึกษาที่เลือกนักศึกษาพยาบาลเป็นตัวแบบ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีทัศนคติที่ดีกว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 4, 2 และ 3 ตามลำดับ นักศึกษาที่มีประสพการณ์การดูแลผู้ป่วยที่บ้านมีทัศนคติที่ดีกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสพการณ์การดูแลผู้ป่วยที่บ้าน

สร้อย อนุสรณ์วีรกุลและคณะ (2543) ได้ศึกษาทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล 5 ด้าน ได้แก่ ทัศนคติต่อสถาบัน ทัศนคติต่ออาจารย์ ทัศนคติต่อกระบวนการเรียนการสอน ทัศนคติต่อการพยาบาล และทัศนคติต่อการปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ชั้นปีที่ 1-4 ปีการศึกษา 2542 ทุกคน พบว่า ทัศนคติเชิงบวกของนักศึกษาต่อสถาบัน อาจารย์ กระบวนการเรียนการสอน การปฏิบัติงานในหอผู้ป่วย การพยาบาลและวิชาชีพพยาบาลลดลงตามชั้นปีที่สูงขึ้น นักศึกษาไม่พอใจต่อ กฎระเบียบ นโยบาย กระบวนการเรียนการสอน การจัดประสพการณ์ในภาคปฏิบัติการ ประเมินผล อาจารย์และพยาบาลประจำหอผู้ป่วย เมื่อเทียบกับคณะอื่นๆ

ไพฑูรย์ สีนลารัตน์ (2530) ได้ศึกษาวิจัยรูปแบบการใช้ชีวิตของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้แบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ออกเป็น 7 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มกิจกรรม กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มเก็บตัว กลุ่มสมาคม กลุ่มบำเพ็ญประโยชน์ กลุ่มวิชาการ และกลุ่มวิชาชีพ และทำการศึกษาเปรียบเทียบโดยจำแนกตามเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชั้นปี

หลักสูตร สาขาวิชา อาชีพบิดา และคณะที่ศึกษา ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีลักษณะการใช้ชีวิตในกลุ่มก้าวหน้าสูงที่สุด รองลงมาคือกลุ่มวิชาชีพ และกลุ่มบำเพ็ญประโยชน์ สำหรับนิสิตที่มีลักษณะการใช้ชีวิตแบบกลุ่มเก็บตัวน้อยที่สุด ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มที่มีความสัมพันธ์กันค่อนข้างสูง ได้แก่ กลุ่มก้าวหน้ากับกลุ่มบำเพ็ญประโยชน์ กลุ่มวิชาการกับกลุ่มวิชาชีพ กลุ่มก้าวหน้ากับกลุ่มวิชาชีพ และกลุ่มกิจกรรมกับกลุ่มสมาคม นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีลักษณะการใช้ชีวิตกลุ่มเก็บตัวแตกต่างกัน และมีลักษณะการใช้ชีวิตในกลุ่มสมาคม กลุ่มบำเพ็ญประโยชน์

กลุ่มวิชาการ และกลุ่มวิชาชีพ แตกต่างกัน นิสิตที่ชั้นปีต่างกัน พบว่ามีลักษณะการใช้ชีวิตในกลุ่ม กิจกรรมแตกต่างกัน และมีลักษณะการใช้ชีวิตในกลุ่มสมาคม กลุ่มบำเพ็ญประโยชน์ กลุ่มวิชาการ และกลุ่มวิชาชีพ แตกต่างกัน

วาสนา เจือทอง (2531) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลัง รูปแบบการใช้ชีวิตกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลสังกัดกระทรวงกลาโหม กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ สังกัดกระทรวงกลาโหม ทุกชั้นปี จำนวน 344 คน ซึ่งได้แบ่งลักษณะ นักศึกษาออกเป็น 6 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มวิชาการ กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มวิชาชีพ กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มกิจกรรม

กลุ่มสมาคม และกลุ่มเก็บตัว ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาพยาบาลมีรูปแบบการใช้ชีวิต 5 รูปแบบ อยู่ในระดับปานกลาง เรียงตามลำดับจากมากไปน้อย ดังนี้ กลุ่มวิชาชีพ กลุ่มสมาคม กลุ่มวิชาการ กลุ่มก้าวหน้า และกลุ่มกิจกรรม สำหรับกลุ่มเก็บตัวอยู่ในระดับต่ำ นักศึกษาที่มีภูมิลำเนา อาชีพ ของบิดา การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา และรายได้ของครอบครัวต่างกัน มีรูปแบบการใช้ชีวิตบางกลุ่มต่างกัน รูปแบบการใช้ชีวิตทั้ง 6 แบบมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน กลุ่มวิชาการ และกลุ่มวิชาชีพ มีความสัมพันธ์กันสูงสุดในเชิงนิมาน และกลุ่มสมาคมมีความสัมพันธ์เชิงนิเสธ กับกลุ่มเก็บตัว

ไขนภา แก้วจันทร์ (2542) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพมหานคร ตามตัวแปรที่ศึกษาได้แก่ ระดับชั้นปี ภูมิลำเนา สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว รายได้ของนักศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาล สภาพแวดล้อมในสถาบัน สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาพยาบาลทุกชั้นปี มีรูปแบบการใช้ชีวิตด้านความคิดก้าวหน้า สูงเป็นอันดับหนึ่ง แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาล มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาล แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สัมพันธภาพระหว่างเพื่อน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะคิดต่อวิชาชีพพยาบาล สามารถร่วมกันพยากรณ์รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลได้

วีเรืองรอง รัตนวิไลสกุล (2543) ได้ศึกษารูปแบบการใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา โดยแบ่ง นักศึกษาเป็น 7 กลุ่ม คือ กลุ่มกิจกรรม กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มเก็บตัว กลุ่มสมาคม กลุ่มบำเพ็ญประโยชน์ กลุ่มวิชาการและกลุ่มวิชาชีพ กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ของคณะวิทยาศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จำนวน 1,300 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้ชีวิตอยู่ในกลุ่มก้าวหน้าและกลุ่มวิชาชีพ นักศึกษาที่มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มก้าวหน้า กลุ่มวิชาการและกลุ่มวิชาชีพ แตกต่างกัน นักศึกษาชั้นปีต่างกันมีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มก้าวหน้า กลุ่มเก็บตัว กลุ่มวิชาการ และกลุ่มวิชาชีพแตกต่างกัน

ปรัชญานันท์ เทียงจรรยา (2539) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นอิสระแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายในตน พฤติกรรมการดูแลของอาจารย์พยาบาล กับความอิสระแห่งวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล พบว่าความเป็นอิสระแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายในตน พฤติกรรมการดูแลของอาจารย์พยาบาล มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความเป็นอิสระแห่งวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล

ศรีสุดา งามขำ (2539) ศึกษาพฤติกรรมการดูแลนักศึกษาของอาจารย์พยาบาลในการสอนทางคลินิก และทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข พบว่า พฤติกรรมการดูแลนักศึกษาพยาบาลของอาจารย์พยาบาลในการสอนทางคลินิก ตามการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาลโดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง และทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล โดยรวมอยู่ในระดับดี พฤติกรรมการดูแลนักศึกษาพยาบาลของอาจารย์พยาบาลในการสอนทางคลินิก ตามการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาล มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล

นางลักษณ์ ศรีแสง และคณะ (2542) ทำการศึกษาพฤติกรรมการดูแลของอาจารย์พยาบาล การรับรู้ต่อค่าของงาน กับความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สรรพประสิทธิประโยชน์ ประสงค์ ผลการวิจัยพบว่า ความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลอยู่ในระดับมาก พฤติกรรมการดูแลของอาจารย์พยาบาลอยู่ในระดับสูง การรับรู้ต่อค่าของงานอยู่ในระดับดี พฤติกรรมการดูแลของอาจารย์พยาบาล การรับรู้ต่อค่าของงาน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล และพฤติกรรมการดูแลของอาจารย์พยาบาล การรับรู้ต่อค่าของงาน สามารถพยากรณ์ความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลได้

นัยนา อ่างสันติธรรม (2522) ทำการศึกษาวิเคราะห์องค์ประกอบสภาพแวดล้อม มหาวิทยาลัยไทยของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากรรวมทั้งหมดจำนวน 685 คน ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสำรวจสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัย ภายหลังจากวิเคราะห์องค์ประกอบพบว่า มีองค์ประกอบสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยที่สำคัญ 8 องค์ประกอบ ได้แก่ บรรยากาศในการเรียน พฤติกรรมของอาจารย์ที่เกี่ยวข้อง

กับการสอน การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร สิ่งอำนวยความสะดวก บรรยากาศการบริหาร วินัย นิสิตนักศึกษา กีฬาและสันทนาการ บุคลิกภาพเพื่อนสนิท และการบริการวิชาการ

พิมศรี เปานิล (2530) ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ต่อบรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 จากทุกคณะ 285 คน อาจารย์จากทุกคณะ 196 คน ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีความเห็นว่างบรยากาศการเรียนการสอนทางวิชาการ และด้านอาคารสถานที่ยังไม่เป็นที่น่าพอใจ อาจารย์ทุกคณะ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศการเรียนการสอนในด้านวิธีการสอน และกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านความสัมพันธ์ทางวิชาการระหว่างอาจารย์กับนิสิต ด้านการวัดผลและการประเมินผลอยู่ในระดับที่น่าพอใจมากกว่าด้านอื่น

ลดพร บุญฤทธิ์ (2538) ศึกษาประสบการณ์ชีวิตนิสิตนักศึกษาและเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์ในปี 2538 จำนวน 439 คน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยของเจตคติต่อวิชาชีพโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง สำหรับคะแนนเฉลี่ยเจตคติด้านการใฝ่รู้ อยู่ในระดับสูง ประสบการณ์ชีวิตนิสิตศึกษาด้านกฎระเบียบ และวินัย ด้านปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ด้านส่งเสริมวิชาการ ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และด้านบริการและสวัสดิการ มีความเหมาะสมปานกลาง และพบว่าประสบการณ์ชีวิตนิสิตศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติในวิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์

วรรณวดี เนียมสกุล (2538) ศึกษาประสบการณ์ที่พึงประสงค์ของนักศึกษาพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรต่อเนื่อง ในวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข และหาความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในวิทยาลัย ด้านหลักสูตร อาจารย์ เพื่อน และสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ กับแบบการเรียนที่พึงประสงค์ ผลการวิจัยพบว่า สภาพแวดล้อมในวิทยาลัยทุกด้านมีความสัมพันธ์ทางบวกกับแบบการเรียนที่พึงประสงค์ สภาพแวดล้อมด้านอาจารย์ และเพื่อน ร่วมกันพยากรณ์แบบการเรียนที่พึงประสงค์ของนักศึกษาพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรต่อเนื่องได้

Tetreault (1976) ได้ศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลระดับปริญญาตรี ที่ไม่เคยเข้าศึกษาวิชาการพยาบาลในวิทยาลัยพยาบาลแห่งอื่นมาก่อน จำนวน 175 คน พบว่านักศึกษาพยาบาลมีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลสูงสุดมองการพยาบาลไปในทางบวก สนใจประสบการณ์การพยาบาลสูง และยอมรับว่า อาจารย์มีอิทธิพลอย่างมากต่อ ความเชื่อ ความนึกคิด ความเอื้ออาทร เอาใจใส่ผู้อื่น ตลอดระยะเวลาที่ศึกษา

Kiger (1993) ศึกษาภาพพจน์ของการพยาบาลในนักศึกษาพยาบาล ตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาวิชาชีพพยาบาล และเริ่มมีประสบการณ์ทางคลินิก กลุ่มตัวอย่างจำนวน 24 คน ทำการสัมภาษณ์ 3 ครั้ง ผลการวิจัยพบว่า ภาพการพยาบาลเป็นการทำงานกับบุคคล เป็นการช่วยเหลือบุคคล พฤติกรรมและทัศนคติของพยาบาลเป็นสิ่งสำคัญต่อการฝึกประสบการณ์นักศึกษา และการพัฒนาภาพพจน์ในวิชาชีพ

Hanson and Smith (1996) ได้ศึกษาการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาลจากประสบการณ์ การดูแลและไม่ใช้การดูแล ขณะมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์พยาบาล โดยการสัมภาษณ์นักศึกษาพยาบาลจำนวน 32 คน จากวิทยาลัยพยาบาลเอกชนและมหาวิทยาลัยของรัฐ พบว่า ประสบการณ์การดูแลประกอบด้วย 3 ลักษณะใหญ่ๆ คือ 1) การแสดงถึงการยอมรับ ยอมรับในความเป็นบุคคลของนักศึกษา ฟังเหตุผลของนักศึกษา 2) การมีความสัมพันธ์ต่อกัน ทำให้เกิดความเชื่อมั่น รู้สึกสบายใจ เกิดความสามารถ และแรงจูงใจมากขึ้นที่จะศึกษาต่อในระดับที่ยากขึ้น 3) การทำให้เกิดความรู้สึกแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา ส่งผลให้นักศึกษาเลือกที่จะประกอบอาชีพพยาบาล ในทางกลับกันถ้านักศึกษาไม่ได้รับการดูแล จะทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกสูญเสีย ไม่กล้า ขาดความเคารพอาจารย์ ขาดความสนใจการศึกษา และเมื่อสำเร็จการศึกษาอาจไม่ประกอบอาชีพพยาบาล

Paterson (1991) อ้างถึงใน Paterson and Crawford, (1994) ศึกษาพฤติกรรมการดูแล จากประสบการณ์จริงในการสอนทางคลินิก พบว่า ตัวบ่งชี้การดูแลคืออาจารย์พยาบาล และเสนอแนะว่าอาจารย์พยาบาลควรแสดงพฤติกรรมการดูแล โดยคำนึงถึงความเป็นบุคคล รับฟังความคิดเห็น ของนักศึกษา รักษาความไว้วางใจแก่นักศึกษาโดยให้ข้อมูลอย่างไม่ปิดบัง อูทิศตน เพื่อความหวังและความสำเร็จของนักศึกษา

Farrel (1979) ศึกษาเรื่อง วัฒนธรรมย่อยของนักศึกษาและจุดมุ่งหมายของสถาบัน : วิเคราะห์ระยะยาว โดยศึกษาในช่วงเวลา 3 ปี เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของจุดมุ่งหมายและบทบาทของนักศึกษา มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาชายกลุ่มวิชาชีพ จะเป็นผู้แสดงออกเกินขอบเขต นักศึกษาหญิงกลุ่มวิชาการ มีการแสดงออกเกินขอบเขต นักศึกษากลุ่มสังคมมีแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงมาก กลุ่มวิชาการจะมีเขาวนปัญญาสูง กลุ่มวิชาชีพจะเป็นกลุ่มที่มีความต่อต้านสูง นักศึกษาจะเน้นสถาบันและตัวเองพร้อมกัน นักศึกษาส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ที่มีต่อสิ่งแวดล้อมของสถาบันการศึกษา ซึ่งจะมีผลสะท้อนกลับคือการเตรียมตัว เพื่อประกอบอาชีพ การเข้าสังคม และการพัฒนาตนเอง

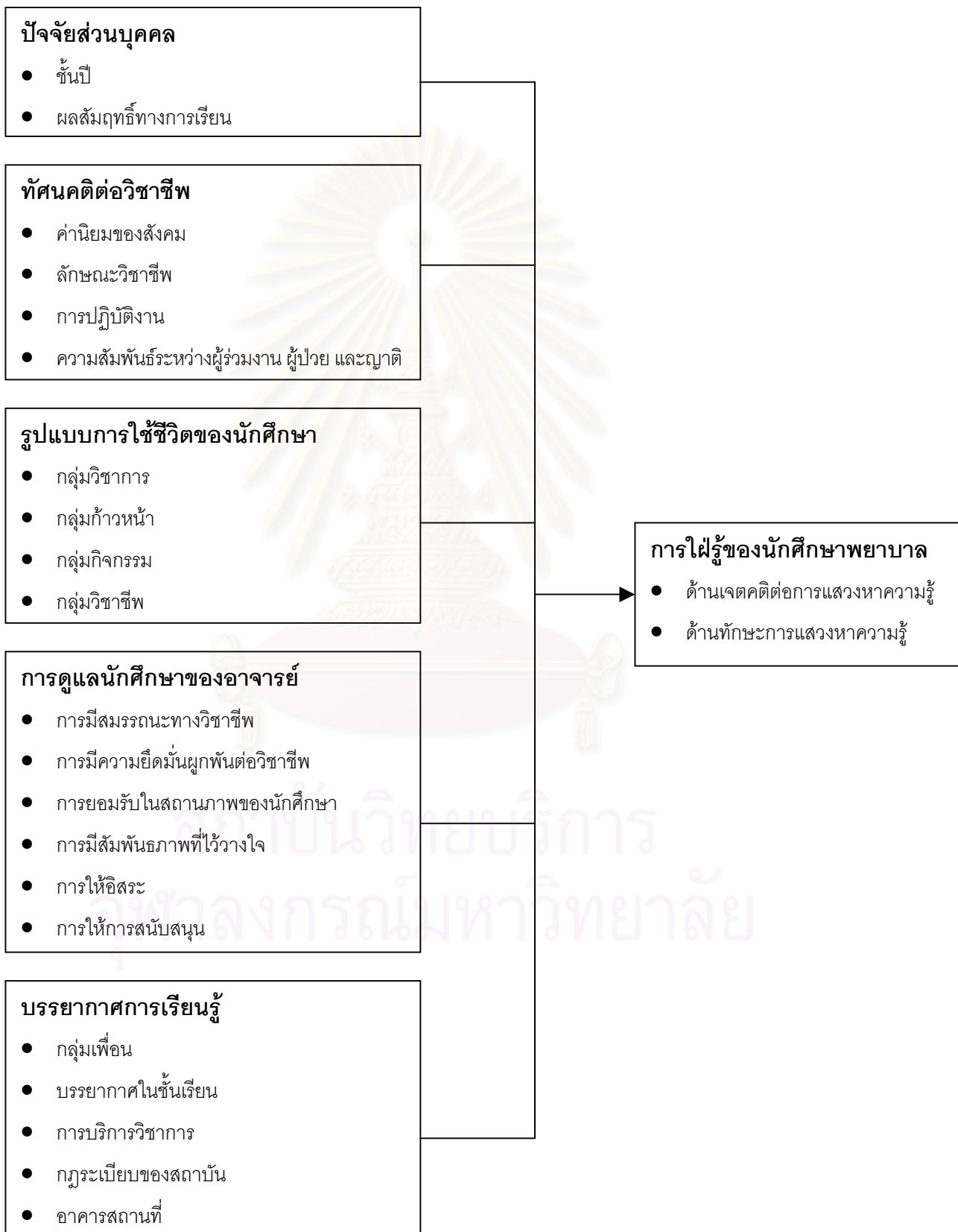
Betz and Klingen (1971) ศึกษาองค์ประกอบที่มีผลต่อความรู้ความสามารถ และความประสบความสำเร็จในการเรียน พบว่า คุณภาพการศึกษา ชีวิตทางสังคม เงื่อนไขในการดำเนินชีวิตทั้งที่บ้านและสถานศึกษา ความกดดันทางการศึกษา การได้รับการยอมรับ ความสัมพันธ์

ระหว่างอาจารย์และนักศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาและเพื่อนๆ และความรู้ที่ผูกพันว่า
ตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสถาบัน ที่มีผลต่อความรู้ความสามารถ และความประสบความสำเร็จใน
การเรียนในทางอ้อม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย(Descriptive Research) เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะติดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้ กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล และสร้างสมการพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข โดยมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาพยาบาลที่กำลังศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ปีการศึกษา 2544 ชั้นปีที่ 2,3 และ 4 วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ที่มีนักศึกษาครบทุกชั้นปี จำนวน 31 แห่ง มีนักศึกษาทั้งหมด จำนวน 6,608 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้รับจากการสุ่มตัวอย่างจากประชากร โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ(Stratified Random Sampling) มีขั้นตอนในการดำเนินการดังนี้

1. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ตาม Taro Yamane ใช้ค่าความคลาดเคลื่อน ร้อยละ 5 ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % (ประคอง กรรณสูต, 2538) แล้วคำนวณได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 377 คน แต่เพื่อป้องกันการสูญหายของข้อมูล ผู้วิจัยจึงใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน

2. จำแนกวิทยาลัยพยาบาลออกเป็น 4 กลุ่ม ตามที่ตั้งของวิทยาลัย ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ โดยจำแนกวิทยาลัยที่มีนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ครบ 4 ชั้นปี

3. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างแต่ละภาค โดยใช้อัตราส่วนตามสัดส่วนของประชากรในแต่ละภาค มาคำนวณกลุ่มตัวอย่างในแต่ละภาค

4. กำหนดจำนวนประชากรวิทยาลัยที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ตามสัดส่วนของจำนวนประชากรใน 4 ภาค ได้ภาคละ 1 วิทยาลัย แต่ในภาคกลางและภาคตะวันออกรวมกันได้ 2 เท่าของภาคอื่นจึงสุ่มตัวอย่างได้ 2 วิทยาลัย โดยผู้วิจัยนำรายชื่อวิทยาลัยทั้งหมดของแต่ละภาค มาจับฉลากแบบไม่แทนที่ ตามจำนวนของวิทยาลัยที่ได้กำหนดไว้ ได้กลุ่มตัวอย่าง 5 วิทยาลัย

5. กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของแต่ละชั้นปีของวิทยาลัยที่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างตาม

สัดส่วนของประชากรจริงของวิทยาลัยนั้น ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวง
สาธารณสุข

วิทยาลัยพยาบาล	ประชากร(คน)				กลุ่มตัวอย่าง(คน)			
	ปี 2	ปี 3	ปี 4	รวม	ปี 2	ปี 3	ปี 4	รวม
ภาคกลางและภาคตะวันออก								
วพบ.กรุงเทพฯ	57	49	169	275				
วพบ.สระบุรี	66	41	173	280	25	15	65	105
วพบ.พระพุทธบาท สระบุรี	64	49	115	228				
วพบ.ชัยนาท	68	46	82	196				
วพบ.จักรีรัช	49	38	48	135				
วพบ.ราชบุรี	69	45	122	236				
วพ. พระจอมเกล้าจังหวัดเพชรบุรี	69	48	88	205				
วพบ.ศรีธัญญา, บำราศ, นนทบุรี	130	49	205	384				
วพบ. ชลบุรี	57	47	100	204				
วพ. พระปกเกล้าจันทบุรี	60	50	126	236				
วพบ. สุพรรณบุรี	50	47	75	172				
วพบ. นพรัตน์วชิระ	49	42	47	138	18	16	18	52
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ								
วพบ. สรรพสิทธิประสงค์	70	51	151	272				
วพบ. นครราชสีมา	77	47	152	276				
วพบ. สุรินทร์	40	46	145	231	17	19	60	96
วพบ. ศรีมหาสารคาม	69	44	96	209				
วพบ. อุตรดิตถ์	70	47	119	236				
วพบ. นครพนม	49	44	81	174				
วพบ. ขอนแก่น	54	48	69	171				
ภาคเหนือ								
วพบ. พุทธิชินราช	70	37	141	248				
วพบ. สวรรค์ประชารักษ์	49	34	162	245				
วพบ. ลำปาง	99	50	50	199	45	23	23	91
วพบ. อุตรดิตถ์	50	38	147	235				
วพบ. พะเยา	71	48	74	193				
วพบ. เชียงใหม่	50	48	69	167				
วพบ. นครสวรรค์	5	33	60	148				
ภาคใต้								
วพบ. ตรัง	48	38	59	145				
วพบ. สุราษฎร์ธานี	68	37	98	203	19	10	27	56
วพบ. สงขลา	65	48	122	235				
วพบ. นราธิวาส	49	47	49	145				
วพบ. นครศรีธรรมราช	39	46	102	187				

รวม	1,930	1,382	3,296	6,608	124	83	193	400
-----	-------	-------	-------	-------	-----	----	-----	-----

6. สุ่มตัวอย่างนักศึกษาพยาบาลในแต่ละชั้นปีเพื่อเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยวิธีการสุ่มอย่างง่ายจากการจับฉลากแบบไม่แทนที่จากเลขที่ของนักศึกษาแต่ละชั้นปี โดยแยกจับฉลากแต่ละวิทยาลัยตามจำนวนนักศึกษาที่กำหนดไว้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวน 1 ชุด แบ่งเป็น 6 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป เป็นแบบสอบถามประกอบด้วยข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุ ชั้นปี และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล รวม 4 ข้อ มีลักษณะเป็นแบบเติมคำ และตรวจสอบรายการ

ตอนที่ 2 แบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยใช้แบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลของพัฒน์วดี เสรินทร์วัฒน์และจริยาวัตร คมพยัคฆ์ (2531) เนื่องจากใช้ศึกษาในนักศึกษาพยาบาลเช่นกัน โดยผู้วิจัย นำมาปรับปรุงจำนวนภาษาเพื่อให้สื่อความหมายชัดเจนมากขึ้น และปรับเพิ่มเติมข้อคำถามเกี่ยวกับสิทธิผู้ป่วย ครอบคลุม 4 ด้าน คือ ด้านค่านิยมทางสังคม ด้านลักษณะวิชาชีพ ด้านการปฏิบัติงาน และด้านความสัมพันธ์กับ ผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 37 ข้อ ดังนี้

2.1 ด้านค่านิยมของสังคม 10 ข้อ

(ข้อคำถามด้านบวก คือ ข้อ 1,3,5,9 ส่วนข้อคำถามที่เป็นลบคือ ข้อ 2,4,6,7,8,10)

2.2 ด้านลักษณะวิชาชีพ 9 ข้อ

(ข้อคำถามด้านบวก คือ ข้อ 2,3,5,6,7,9 ส่วนข้อคำถามที่เป็นลบคือ ข้อ 1,4,8)

2.3 ด้านการปฏิบัติงาน 9 ข้อ

(ข้อคำถามด้านบวก คือ ข้อ 2,3,4,6,8 ส่วนข้อคำถามที่เป็นลบคือ ข้อ 1,5,7,9)

2.4 ด้านความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ 9 ข้อ

(ข้อคำถามด้านบวก คือ ข้อ 1,3,4,5,7 ส่วนข้อคำถามที่เป็นลบคือ ข้อ 2,6,8,9)

ลักษณะแบบวัดเป็นแบบมาตราประเมินค่า (Likert scale) 5 ระดับ โดยมีความหมายดังต่อไปนี้

เห็นด้วยมากที่สุด หมายความว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด

เห็นด้วยมาก หมายความว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก

เห็นด้วยปานกลาง หมายความว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง

เห็นด้วยน้อย หมายความว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อย

เห็นด้วยน้อยที่สุด หมายความว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยที่สุด
เกณฑ์การให้คะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะของข้อความดังนี้

ข้อความที่มีความหมายด้านบวก

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	5 คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้	4 คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3 คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้	2 คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

ข้อความที่มีความหมายด้านลบ

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	1 คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้	2 คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3 คะแนน
เห็นด้วยน้อย	ให้	4 คะแนน
เห็นด้วยน้อยที่สุด	ให้	5 คะแนน

กำหนดเกณฑ์การแปลผลคะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50 - 5.00	หมายถึง	ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล อยู่ในระดับดีมาก
ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50 - 4.49	หมายถึง	ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล อยู่ในระดับดี
ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50 - 3.49	หมายถึง	ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล อยู่ในระดับปานกลาง
ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50 - 2.49	หมายถึง	ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล อยู่ในระดับพอใช้
ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 - 1.49	หมายถึง	ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล อยู่ในระดับควรปรับปรุง

ตอนที่ 3 แบบสอบถามรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากแนวคิดของ Clark (1962) ซึ่งแบ่งรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มวิชาการ กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มกิจกรรม และกลุ่มอาชีพ โดยมีข้อคำถามรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาแบบละ 10 ข้อ เป็นข้อคำถามด้านบวกทั้งหมด รวม 40 ข้อ เรียงสลับปะปนกันไปดังนี้

- 3.1 กลุ่มวิชาการ 10 ข้อ (ข้อคำถามที่ 1,5,9,13,17,21,25,29,33,37)
 3.2 กลุ่มก้าวหน้า 10 ข้อ (ข้อคำถามที่ 2,6,10,14,18,22,26,30,34,38)
 3.3 กลุ่มกิจกรรม 10 ข้อ (ข้อคำถามที่ 3,7,11,15,19,23,27,31,35,39)
 3.4 กลุ่มวิชาชีพ 10 ข้อ (ข้อคำถามที่ 4,8,12,16,20,24,28,32,36,40)

ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประเมินค่า (Likert Scale) 5 ระดับ โดยมีความหมายดังต่อไปนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	นักศึกษาที่มีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำและสม่ำเสมอ
บ่อยครั้ง	หมายถึง	นักศึกษาที่มีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำแต่ไม่สม่ำเสมอ
บางครั้ง	หมายถึง	นักศึกษาที่มีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นนานๆครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	นักศึกษาที่มีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นน้อยครั้ง
ไม่เคยเลย	หมายถึง	นักศึกษาไม่เห็นด้วยหรือไม่ได้ปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย

เกณฑ์การให้คะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะข้อความดังนี้

เป็นประจำ	ให้	5 คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้	4 คะแนน
บางครั้ง	ให้	3 คะแนน
น้อยครั้ง	ให้	2 คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้	1 คะแนน

กำหนดเกณฑ์การแปลผลคะแนนดังนี้

เนื่องจากในการวิจัยครั้งนี้ นักศึกษาต้องตอบแบบสอบถามทุกข้อของรูปแบบการใช้ชีวิตทั้ง 4 รูปแบบ นักศึกษาอาจมีคะแนนรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งที่มีค่าใกล้เคียงกัน ดังนั้นการคิดคะแนนจึงใช้คะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาทุกคนนำมาคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยของรูปแบบการใช้ชีวิตแต่ละกลุ่มว่ามีรูปแบบการใช้ชีวิตกลุ่มใดมากที่สุด โดยไม่แปลผลว่านักศึกษามีรูปแบบการใช้ชีวิตกลุ่มใดเฉพาะเจาะจง แต่สามารถบอกได้ว่านักศึกษามีแนวโน้มรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มใดมากที่สุด ซึ่งการกำหนดเกณฑ์สำหรับเทียบระดับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาโดยแบ่งคะแนนรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาดังนี้

- ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50 – 5.00 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติตามข้อความที่อยู่ในรูปแบบการใช้ชีวิตนั้นๆ อยู่ในระดับสูงมาก
- ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50 – 4.49 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติตามข้อความที่อยู่ในรูปแบบการใช้ชีวิตนั้นๆ อยู่ในระดับสูง
- ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50 – 3.49 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติตามข้อความที่อยู่ในรูปแบบการใช้ชีวิตนั้นๆ อยู่ในระดับปานกลาง
- ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50 – 2.49 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติตามข้อความที่อยู่ในรูปแบบการใช้ชีวิตนั้นๆ อยู่ในระดับต่ำ
- ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 – 1.49 หมายถึง นักศึกษาปฏิบัติตามข้อความที่อยู่ในรูปแบบการใช้ชีวิตนั้นๆ อยู่ในระดับต่ำมาก

ตอนที่ 4 แบบประเมินการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ เป็นแบบประเมินพฤติกรรมกรรมการดูแลของอาจารย์พยาบาลของ ปรังษณันท์ เทียงจรรยา (2539) ซึ่งใช้แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการดูแลของ Halldorsdottir (1990) Brown (1986) ทั้งนี้ผู้วิจัยนำมาปรับปรุงสำนวนภาษาเพื่อให้สื่อความหมายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ครอบคลุม 6 ด้าน คือ ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ และด้านการให้การสนับสนุน ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 39 ข้อ เป็นคำถามด้านบวกทั้งหมดดังนี้

- 4.1 ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ 6 ข้อ
- 4.2 ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ 6 ข้อ
- 4.3 ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา 7 ข้อ
- 4.4 ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ 6 ข้อ
- 4.5 ด้านการให้อิสระ 6 ข้อ
- 4.6 ด้านการให้การสนับสนุน 8 ข้อ

ลักษณะแบบประเมินเป็นแบบมาตราประเมินค่า (Likert scale) 5 ระดับ โดยมีความหมายดังต่อไปนี้

เป็นประจำ	หมายถึง อาจารย์ปฏิบัติตามข้อความที่ระบุเป็นประจำบ่อยที่สุด
บ่อยครั้ง	หมายถึง อาจารย์ปฏิบัติตามข้อความที่ระบุบ่อยมาก
บางครั้ง	หมายถึง อาจารย์ปฏิบัติตามข้อความที่ระบุเป็นครั้งคราว

น้อยครั้ง หมายถึง อาจารย์ปฏิบัติตามข้อความที่ระบุบ่อย
 ไม่เคยเลย หมายถึง อาจารย์ไม่เคยปฏิบัติตามข้อความที่ระบุเลย
 เกณฑ์การให้คะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะข้อความดังนี้

เป็นประจำ	ให้	5 คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้	4 คะแนน
บางครั้ง	ให้	3 คะแนน
น้อยครั้ง	ให้	2 คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้	1 คะแนน

กำหนดเกณฑ์การแปลผลคะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50 - 5.00 หมายถึง อาจารย์ดูแลนักศึกษาในระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50 - 4.49 หมายถึง อาจารย์ดูแลนักศึกษาในระดับดี

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50 - 3.49 หมายถึง อาจารย์ดูแลนักศึกษาในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50 - 2.49 หมายถึง อาจารย์ดูแลนักศึกษาในระดับพอใช้

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 - 1.49 หมายถึง อาจารย์ดูแลนักศึกษาในระดับควรปรับปรุง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนรู้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการ
 ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมในการเรียนรู้ ประกอบด้วย 5 ด้าน คือ ด้านกลุ่ม
 เพื่อน ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านการบริการวิชาการ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคาร
 สถานที่ มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 42 ข้อ เป็นคำถามด้านบวกทั้งหมดดังนี้

- 5.1 ด้านกลุ่มเพื่อน 7 ข้อ
- 5.2 ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน 7 ข้อ
- 5.3 ด้านการบริการวิชาการ 7 ข้อ
- 5.4 ด้านกฎระเบียบของสถาบัน 9 ข้อ
- 5.5 ด้านอาคารสถานที่ 12 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประเมินค่า (Likert scale) 5 ระดับ โดยมีความหมาย
 ดังต่อไปนี้

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของนักศึกษามากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของนักศึกษามาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของนักศึกษาปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของนักศึกษาน้อย
น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของนักศึกษาน้อยที่

สุด

เกณฑ์การให้คะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะข้อความดังนี้

มากที่สุด	ให้	5 คะแนน
มาก	ให้	4 คะแนน
ปานกลาง	ให้	3 คะแนน
น้อย	ให้	2 คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1 คะแนน

กำหนดเกณฑ์การแปลผลคะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50 - 5.00 หมายถึง บรรยากาศการเรียนรู้อยู่ในระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50 - 4.49 หมายถึง บรรยากาศการเรียนรู้ในระดับดี

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50 - 3.49 หมายถึง บรรยากาศการเรียนรู้ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50 - 2.49 หมายถึง บรรยากาศการเรียนรู้ในระดับพอใช้

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 - 1.49 หมายถึง บรรยากาศการเรียนรู้ในระดับควรปรับปรุง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการใ้รู้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยใช้แนวคิดของ วิโรจน์ วัฒนานามิตกุล (2540) ครอบคลุม 2 องค์ประกอบ คือ ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้ และ ด้านทักษะการแสวงหาความรู้ ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 38 ข้อ ซึ่งเป็นคำถามด้านบวกทั้งหมดดังนี้

6.1 ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้ 19 ข้อ

6.2 ด้านทักษะการแสวงหาความรู้ 19 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราประเมินค่า (Likert scale) 5 ระดับ โดยมีความหมายดังต่อไปนี้

เป็นประจำ หมายถึง นักศึกษามีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้น
เป็นประจำและสม่ำเสมอ

บ่อยครั้ง หมายถึง นักศึกษามีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้น

			บ่อยครั้งแต่ไม่สม่ำเสมอ
บางครั้ง	หมายถึง	นักศึกษาที่มีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้น	
		เป็นครั้งคราว	
น้อยครั้ง	หมายถึง	นักศึกษาที่มีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้น	
		นานๆครั้ง	
ไม่เคยเลย	หมายถึง	นักศึกษาไม่เห็นด้วยหรือไม่ได้ปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย	
เกณฑ์การให้คะแนนขึ้นอยู่กับลักษณะข้อความดังนี้			
เป็นประจำ	ให้	5 คะแนน	
บ่อยครั้ง	ให้	4 คะแนน	
บางครั้ง	ให้	3 คะแนน	
น้อยครั้ง	ให้	2 คะแนน	
น้อยครั้งที่สุด	ให้	1 คะแนน	

กำหนดเกณฑ์การแปลผลคะแนนดังนี้

ค่าเฉลี่ยคะแนน 4.50 - 5.00 หมายถึง นักศึกษามีการใฝ่รู้อยู่ในระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยคะแนน 3.50 - 4.49 หมายถึง นักศึกษามีการใฝ่รู้อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ยคะแนน 2.50 - 3.49 หมายถึง นักศึกษามีการใฝ่รู้อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.50 - 2.49 หมายถึง นักศึกษามีการใฝ่รู้อยู่ในระดับพอใช้

ค่าเฉลี่ยคะแนน 1.00 - 1.49 หมายถึง นักศึกษามีการใฝ่รู้อยู่ในระดับควรปรับปรุง

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การหาความตรงเชิงเนื้อหาและเชิงโครงสร้าง (Content Validity)

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นและผ่านการแก้ไขในขั้นต้นจากอาจารย์ที่ปรึกษาแล้ว นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์พยาบาลที่มีประสบการณ์การทำงานมากกว่า 5 ปี และสอนทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ และเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพัฒนานักศึกษา เป็นผู้ตรวจสอบความถูกต้อง ความตรงตามเนื้อหา ความครอบคลุมและความสอดคล้องของเนื้อหา ความชัดเจนของข้อคำถาม และความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ รวมทั้งความถูกต้องของการวัดและเกณฑ์พิจารณาคะแนน โดยใช้เกณฑ์ตัดสินความตรงของเนื้อหา ตามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิตรงกัน ร้อยละ 80 ของผู้ทรงคุณวุฒิทั้งหมด จากนั้นผู้วิจัยนำเครื่องมือมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ โดยมีการปรับปรุงเครื่องมือดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ไม่มีการปรับแก้

ตอนที่ 2 แบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล มีการปรับปรุงแบบวัดโดยการรวบรวมข้อคำถามที่มีความหมายเดียวกัน ปรับเพิ่มข้อคำถามให้ครอบคลุมมากขึ้นและปรับสำนวนภาษาให้ข้อคำถามมีความชัดเจนมากขึ้น ดังนี้

2.1 ด้านค่านิยมทางสังคม มีการปรับสำนวนภาษา 1 ข้อ

2.2 ด้านลักษณะวิชาชีพ ปรับข้อคำถามจาก 10 ข้อ เป็น 9 ข้อ และมีการปรับสำนวนภาษา 2 ข้อ

2.3 ด้านการปฏิบัติงาน มีการปรับสำนวนภาษา 1 ข้อ

2.3 ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ผู้ป่วย และญาติ ปรับเพิ่มข้อคำถามจาก 8 ข้อ เป็น 9 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา มีการปรับปรุงแบบสอบถามโดยการรวบรวมข้อคำถามที่มีความหมายเดียวกัน ปรับเพิ่มข้อคำถามให้ครอบคลุมมากขึ้นและปรับสำนวนภาษาให้ข้อคำถามมีความชัดเจนมากขึ้น ดังนี้

1.1 กลุ่มวิชาการ ปรับรวมข้อคำถาม 1 ข้อ เพิ่มข้อคำถาม 1 ข้อ และปรับสำนวนภาษา 1 ข้อ

1.2 กลุ่มก้าวหน้า ปรับสำนวนภาษา 2 ข้อ

1.3 กลุ่มกิจกรรม ปรับรวมข้อคำถาม 1 ข้อ เพิ่มข้อคำถาม 1 ข้อ

1.4 กลุ่มวิชาชีพ ไม่มีการปรับปรุง

ตอนที่ 4 แบบประเมินการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ มีการปรับปรุงแบบประเมินโดยการรวบรวมข้อคำถามที่มีความหมายเดียวกัน ปรับเพิ่มข้อคำถามให้ครอบคลุมมากขึ้นและปรับสำนวนภาษาให้ข้อคำถามมีความชัดเจนมากขึ้น ดังนี้

4.1 ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ปรับเพิ่มข้อคำถามจาก 6 ข้อ เป็น 7 ข้อ และปรับสำนวนภาษา 1 ข้อ

4.2 ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ปรับสำนวนภาษา 1 ข้อ

4.3 ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ปรับเพิ่มข้อคำถาม 1 ข้อ และปรับสำนวนภาษา 1 ข้อ

4.4 ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ปรับรวมข้อคำถาม 1 ข้อ ปรับเพิ่มข้อคำถาม 1 ข้อ และปรับสำนวนภาษา 1 ข้อ

4.5 ด้านการให้อิสระ ปรับเพิ่มข้อคำถาม 1 ข้อ และปรับสำนวนภาษา 1 ข้อ

4.6 ด้านการให้การสนับสนุน ไม่มีการปรับปรุง

ตอนที่ 5 แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนรู้ มีการปรับปรุงแบบสอบถาม โดยการรวบรวมข้อคำถามที่มีความหมายเดียวกัน ปรับเพิ่มข้อคำถามให้ครอบคลุมมากขึ้น และปรับสำนวนภาษาให้ข้อคำถามมีความชัดเจนมากขึ้น ดังนี้

- 5.1 ด้านกลุ่มเพื่อน ไม่มีการปรับปรุง
- 5.2 ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ปรับสำนวนภาษา 1 ข้อ
- 5.3 ด้านการบริการวิชาการ ปรับเพิ่มข้อคำถาม 1 ข้อ
- 5.4 ด้านกฎระเบียบของสถาบัน ปรับเพิ่มข้อคำถาม 1 ข้อ และปรับสำนวนภาษา 2 ข้อ
- 5.5 ด้านอาคารสถานที่ ปรับรวมข้อคำถาม 2 ข้อ ปรับเพิ่มข้อคำถาม 1 ข้อ

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการใ้รู้ มีการปรับปรุงแบบสอบถามโดยปรับสำนวนภาษาให้ข้อคำถามมีความชัดเจนมากขึ้น ดังนี้

- 6.1 ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้ ปรับสำนวนภาษา 2 ข้อ
- 6.2 ด้านทักษะการแสวงหาความรู้ ปรับสำนวนภาษา 5 ข้อ

เครื่องมือภายหลังการปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ มีลักษณะดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป มีจำนวนข้อคำถาม 4 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล ครอบคลุม 4 ด้าน มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 37 ข้อ เป็นข้อคำถามที่มีความหมายด้านบวก 20 ข้อ และเป็นข้อคำถามที่มีความหมายด้านลบ 17 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบสอบถามรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา ครอบคลุม 4 กลุ่ม มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 40 ข้อ เป็นข้อคำถามด้านบวกทั้งหมด

ตอนที่ 4 แบบประเมินการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ ครอบคลุม 6 ด้าน มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 39 ข้อ เป็นข้อคำถามด้านบวกทั้งหมด

ตอนที่ 5 แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนรู้ ครอบคลุม 5 ด้าน มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 42 ข้อ เป็นข้อคำถามด้านบวกทั้งหมด

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการใ้รู้ ครอบคลุม 2 ด้าน มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 39 ข้อ เป็นข้อคำถามด้านบวกทั้งหมด

2. การหาความเที่ยงของเครื่องมือ(Reliability)

ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่ปรับปรุงแก้ไขตามความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิแล้วไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณา หลังจากนั้นจึงนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตของวิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้าจังหวัดเพชรบุรี ชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 ชั้นปีละ 20 คน รวม 60คน

จากนั้นข้อมูลที่ได้มาหาค่าความเที่ยงของแบบเครื่องมือ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach' s Alpha Coefficient) ผลการหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ เท่ากับ .85, .82, .92, .93 และ .91 ตามลำดับ รายละเอียดตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าความเที่ยงของเครื่องมือเมื่อนำไปทดลองใช้ (Try out) และเมื่อใช้จริง

แบบสอบถาม	ค่าความเที่ยง	
	กลุ่มทดลองใช้ (n= 60)	กลุ่มตัวอย่างจริง (n=390)
แบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพ	.85	.89
ด้านค่านิยมของสังคม	.73	.72
ด้านลักษณะวิชาชีพ	.75	.76
ด้านการปฏิบัติงาน	.74	.74
ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ผู้ป่วย และญาติ	.70	.70
แบบสอบถามรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา	.82	.91
กลุ่มวิชาการ	.70	.77
กลุ่มก้าวหน้า	.72	.71
กลุ่มกิจกรรม	.71	.80
กลุ่มอาชีพ	.72	.70
แบบประเมินการดูแลนักศึกษาของอาจารย์	.92	.96
ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ	.73	.88
ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ	.83	.86
ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา	.72	.90
ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ	.82	.86
ด้านการให้อิสระ	.73	.82
ด้านการให้การสนับสนุน	.89	.90
แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนรู้	.93	.94
ด้านกลุ่มเพื่อน	.82	.84
ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน	.84	.83
ด้านการบริการวิชาการ	.86	.90

ด้านกฎระเบียบของสถาบัน	.87	.86
ด้านอาคารสถานที่	.87	.93
แบบสอบถามการไม่รู้	.91	.94
ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้	.86	.92
ด้านทักษะการแสวงหาความรู้	.85	.91

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 วิทยาลัย
2. ผู้วิจัยส่งหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลพร้อมโครงร่างวิทยานิพนธ์และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำนวน 1 ชุด ไปยังผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 วิทยาลัย เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ภายหลังจากได้รับอนุญาตแล้ว ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับผู้รับผิดชอบงานวิจัยของวิทยาลัยเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ และขอความร่วมมือในการรวบรวมข้อมูล
4. ผู้วิจัยจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์ พร้อมด้วยคำชี้แจงในการเก็บรวบรวมข้อมูล และค่าใช้จ่ายในการส่งแบบสอบถามกลับคืนให้ผู้วิจัย ไปยังวิทยาลัยพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง สำหรับวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี นพรัตน์วชิระ ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยพบตัวแทนนักศึกษาแต่ละชั้นปีชี้แจงรายละเอียดของเครื่องมือ และกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ รวมทั้งการติดต่อขอรับเครื่องมือด้วยตนเอง เนื่องจากนักศึกษาอยู่ระหว่างการฝึกภาคปฏิบัติจึงไม่สะดวกในการพบนักศึกษาทั้งหมด

รวมระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งหมด 8 สัปดาห์ คือ ตั้งแต่ 5 มกราคม ถึง 4 มีนาคม 2545 เก็บรวบรวมร่วมกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ได้รับข้อมูลที่มีความสมบูรณ์สามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลได้จำนวน 390 ชุด คิดเป็นร้อยละ 97.50

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลที่ได้นำมาหาค่าสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window Version 9.0 โดยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง วิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ

2. การใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาล ทศนคตต่อวิชาชีพ รุปแบบการใ้ชีวิตของนักศึกษา การดูแล นักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรูู้ วิเคราะห์โดยการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทศนคตต่อวิชาชีพการพยาบาล รุปแบบการใ้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรูู้ กับการใ้รู้ ของนักศึกษาพยาบาล โดยการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) และทดสอบความมีนัยสำคัญโดยใช้ (t-test staistic) กำหนดความมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ.05 และเทียบระดับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) โดยใช้เกณฑ์ (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540) ดัง นี้

ค่า r	ระดับความสัมพันธ์
.80 ขึ้นไป	สูงหรือสูงมาก
.60 - .79	ค่อนข้างสูง
.40 - .59	ปานกลาง
.20 - .39	ค่อนข้างต่ำ
.19 ลงมา	ต่ำ

4. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาลโดยการวิเคราะห์ค่า สัมประสิทธิ์การจรณ (Contingency Coefficient) ทดสอบความมีนัยสำคัญโดยใช้สถิติไคสแควร์ (Chi – square test statistic) กำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. วิเคราะห์ตัวแปรที่ร่วมกันพยากรณ์การใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาล โดยใช้การวิเคราะห์การ ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังนี้

5.1 คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation Coefficient) ระหว่างตัวแปรพยากรณ์และตัวแปรเกณฑ์

5.2 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณโดยใช้สถิติ ทดสอบ เอฟ (F- test statistic)

5.3 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปของคะแนนดิบ (B) และ คะแนนมาตรฐาน (Beta)

5.4 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์การถดถอย (B) โดยใช้สถิติทดสอบ ที (t-test staistic)

5.5 หาค่าคงที่ของสมการพยากรณ์

5.6 สร้างสมการพยากรณ์การใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาลในรูปของคะแนนดิบ (B) และคะแนนมาตรฐาน (Beta)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผลการศึกษาคือความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะติดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้นักศึกษากับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข จำนวน 5 แห่ง กลุ่มตัวอย่างจำนวน 390 คน ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะติดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้นักศึกษา วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะติดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้นักศึกษากับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะติดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้นักศึกษากับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล และสร้างสมการพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์การใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวง
สาธารณสุข

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาล
จำแนกเป็นรายด้าน

การใ้รู้	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้	3.96	.44	มาก
ด้านทักษะการแสวงหาความรู้	3.59	.48	มาก
รวม	3.78	.42	มาก

จากตารางที่ 4 พบว่า การใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาลอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$)
เมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า การใ้รู้ทั้ง 2 ด้าน คือด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้
และด้านทักษะการแสวงหาความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$ และ 3.59 ตามลำดับ)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาล
ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้ จำแนกเป็นรายชื่อ

เจตคติต่อการแสวงหาความรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การศึกษาค้นคว้าและการเรียนรู้ในสิ่งใหม่ๆทำให้ชีวิตมีคุณค่า	4.35	.64	มาก
การศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่สนใจเป็นสิ่งที่ทำทนาย	4.26	.69	มาก
การแสวงหาความรู้ในเรื่องต่างๆเพื่อพัฒนาตนเอง และวิชาชีพการพยาบาลให้ก้าวหน้า	4.25	.64	มาก
การศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในเรื่องที่เรียนให้กว้างขวาง และลึกซึ้งยิ่งขึ้นทำให้ประสบความสำเร็จในการศึกษา	4.16	.69	มาก
ความสนใจที่จะเรียนรู้สิ่งต่างๆรอบตัว	4.13	.13	มาก
การวิเคราะห์ข้อมูลที่รวบรวมได้ก่อนนำไปใช้จริง	4.10	.69	มาก
การจัดหมวดหมู่ของข้อมูลต่างๆที่รวบรวมได้ช่วยทำให้ข้อมูล มีความชัดเจนมากขึ้น	4.07	.68	มาก
การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนในเรื่องที่สนใจ ทำให้เกิดประเด็นแนวคิดที่กว้างขวางขึ้น	4.07	.71	มาก
การกำหนดขอบเขตการศึกษาค้นคว้าทำให้ง่ายต่อการค้นพบ คำตอบ	4.03	.67	มาก
การปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ทำให้ประสบผลสำเร็จ ในการศึกษาค้นคว้า	4.01	.65	มาก
การศึกษาค้นคว้ามียหลายวิธีที่น่าสนใจและเหมาะสมสำหรับ แต่ละประเด็นศึกษา	3.90	.65	มาก
ความพร้อมที่จะเรียนรู้และแสวงหาความรู้ในเรื่องต่างๆ ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในวิชาชีพการพยาบาล	3.89	.70	มาก
ความรู้สึกระตือรือร้นและสนุกกับการศึกษาค้นคว้า และเรียนรู้ในสิ่งใหม่ๆ	3.89	.73	มาก
ความมั่นใจในการเลือกวิธีการที่จะค้นคว้าข้อมูลได้เหมาะสมกับ ประเด็นที่ศึกษา	3.78	.72	มาก
การศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่ต้องการ	3.76	.66	มาก

ตารางที่ 5 (ต่อ)

เจตคติต่อการแสวงหาความรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ความกระตือรือร้นที่จะกำหนดหัวข้อการค้นคว้าเมื่อมีข้อสงสัย หรือปัญหาในการเรียนภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ	3.74	.72	มาก
ความมั่นใจในการสืบค้นข้อมูลจากแหล่งต่างๆ	3.72	.73	มาก
ความกระตือรือร้นในการเรียบเรียงข้อมูลเพื่อสรุปผลการค้นคว้า	3.72	.73	มาก
ความมั่นใจในการคาดเดาคำตอบของปัญหาหรือข้อสงสัย ได้ถูกต้อง	3.49	.76	มาก
รวม	3.96	.44	มาก

จากตารางที่ 5 พบว่าการใฝ่รู้ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า เจตคติต่อการแสวงหาความรู้ทุกรายการอยู่ในระดับมาก โดยเจตคติต่อการศึกษาค้นคว้าและการเรียนรู้ในสิ่งใหม่ๆทำให้ชีวิตมีคุณค่ามีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.35$) รองลงมาคือการศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่สนใจเป็นสิ่งที่ทำทนาย และการแสวงหาความรู้ในเรื่องต่างๆเพื่อพัฒนาตนเองและวิชาชีพการพยาบาลให้ก้าวหน้า ($\bar{X} = 4.26$ และ 4.25 ตามลำดับ) ส่วนความมั่นใจในการคาดเดาคำตอบของปัญหาหรือข้อสงสัยได้ถูกต้องมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.49$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการรับรู้ของนักศึกษาพยาบาล
ด้านทักษะการแสวงหาความรู้ จำแนกเป็นรายข้อ

ทักษะการแสวงหาความรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การสังเกตการปฏิบัติบทบาทพยาบาลวิชาชีพของอาจารย์ พยาบาลและพยาบาลวิชาชีพ และนำไปปรับปรุงตนเอง	3.96	.71	มาก
การพูดคุยซักถามรุ่นพี่เกี่ยวกับประสบการณ์การเรียน	3.96	.80	มาก
การศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากการอ่านหนังสือตำราและวารสาร	3.83	.65	มาก
การติดตามข้อมูลข่าวสารต่างๆจากหนังสือพิมพ์ วิทยุและ โทรทัศน์	3.81	.74	มาก
การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนเกี่ยวกับผลของ การศึกษาค้นคว้า	3.81	.76	มาก
การเรียนรู้การอยู่ในสังคมจากการจัดกิจกรรมและเข้าร่วม กิจกรรมต่างๆของวิทยาลัย	3.75	.72	มาก
การเรียนรู้ศาสตร์สาขาอื่นที่สนใจด้วยตนเอง	3.69	.77	มาก
การสรุปผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า เพื่อนำไปใช้ในการเรียน	3.63	.74	มาก
การทำทวิวิเคราะห์ความถูกต้องและความน่าเชื่อถือของข้อมูล ที่รวบรวมได้ก่อนการนำไปใช้	3.59	.72	มาก
การรวบรวมข้อมูลต่างๆที่ได้จากการศึกษาค้นคว้า อย่างเป็นหมวดหมู่	3.54	.77	มาก
การกำหนดประเด็นในการค้นคว้าก่อนเริ่มการค้นคว้าเมื่อมีปัญหา หรือข้อสงสัยในการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ	3.53	.81	มาก
การปฏิบัติงานได้ตามแผนที่วางไว้	3.53	.69	มาก
การวางแผนโครงสร้าง จัดหมู่พวกและลำดับความสำคัญของ รายการที่จะค้นคว้า	3.46	.76	ปานกลาง
การศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่างๆทางการพยาบาล เพื่อนำไปใช้ ประโยชน์ในการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ	3.43	.77	ปานกลาง
การขอคำปรึกษาและคำแนะนำจากอาจารย์ที่เชี่ยวชาญใน ประเด็นที่ศึกษา	3.39	.83	ปานกลาง

ตารางที่ 6 (ต่อ)

ทักษะการแสวงหาความรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเพื่อหาความรู้และข้อมูล ข่าวสารต่างๆ	3.37	.96	ปานกลาง
การซักถามข้อสงสัยขณะที่อาจารย์สอนในห้องเรียน	3.36	.83	ปานกลาง
การทดลองปฏิบัติตามหนังสือคู่มือการปฏิบัติการต่างๆ ด้วยตนเอง	3.35	.81	ปานกลาง
การคาดเดาคำตอบของปัญหาหรือข้อสงสัยได้อย่างถูกต้อง	3.31	.69	ปานกลาง
รวม	3.59	.48	มาก

จากตารางที่ 6 พบว่าการใฝ่รู้ด้านทักษะการแสวงหาความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.59$) เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีทักษะการแสวงหาความรู้ 12 รายการอยู่ในระดับมาก และ 7 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยการสังเกตการปฏิบัติบทบาทพยาบาลวิชาชีพของอาจารย์พยาบาลและพยาบาลวิชาชีพ และการพูดคุยซักถามรุ่นพี่เกี่ยวกับประสบการณ์การเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.96$) รองลงมาคือการศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากการอ่านหนังสือตำราและวารสาร การติดตามข้อมูลข่าวสารต่างๆ จากหนังสือพิมพ์ วิทยุ และโทรทัศน์ และการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนเกี่ยวกับผลของการศึกษาค้นคว้า ($\bar{X} = 3.83$ และ 3.81 ตามลำดับ) ส่วนการคาดเดาคำตอบของปัญหาหรือข้อสงสัยได้อย่างถูกต้องมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.31$)

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคล ที่สอดคล้องวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของ
นักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้
วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข

ตารางที่ 7 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาพยาบาล จำแนกตามระดับชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ชั้นปี		
ชั้นปีที่ 2	123	31.5
ชั้นปีที่ 3	83	21.3
ชั้นปีที่ 4	184	47.2
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
2.00 – 2.49	33	8.5
2.50 – 2.99	193	49.5
3.00 - 3.49	113	29.0
3.50 - 4.00	30	7.7

จากตารางที่ 7 พบว่านักศึกษาพยาบาลที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 มากที่สุด (ร้อยละ 46.4) รองลงมาคือ ชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 (ร้อยละ 31.5 และ 21.3 ตามลำดับ) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลอยู่ระหว่าง 2.50 – 2.99 มากที่สุด (ร้อยละ 49.5)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของทัศนคติต่อวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล จำแนกเป็นรายด้าน

ทัศนคติต่อวิชาชีพ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านลักษณะวิชาชีพ	3.93	.40	ดี
ด้านการปฏิบัติงาน	3.70	.51	ดี
ด้านความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ	3.59	.53	ดี
ด้านค่านิยมของสังคม	3.43	.46	ปานกลาง
รวม	3.66	.39	ดี

จากตารางที่ 8 พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.66$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล 3 ด้านอยู่ในระดับดี และ 1 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านลักษณะวิชาชีพมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=3.93$) รองลงมาคือ ด้านการปฏิบัติงาน และด้านความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ ($\bar{X}= 3.70$ และ 3.59 ตามลำดับ) ส่วนด้านค่านิยมของสังคมมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X}= 3.43$)

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของทัศนคติต่อวิชาชีพ ด้านลักษณะวิชาชีพ จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านลักษณะวิชาชีพ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
วิชาชีพการพยาบาลเป็นวิชาชีพที่ต้องใช้ความรับผิดชอบสูง	4.81	.41	ดีมาก
วิชาชีพการพยาบาลสอนให้เป็นคนมีระเบียบวินัยและมีความละเอียดรอบคอบ	4.68	.53	ดีมาก
วิชาชีพการพยาบาลเป็นวิชาชีพที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่พยาบาลต้องประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม	4.67	.54	ดีมาก
วิชาชีพการพยาบาลทำให้รู้จักการเห็นอกเห็นใจผู้อื่น	4.44	.68	ดี
วิชาชีพการพยาบาลสอนให้เป็นคนมีเมตตา กรุณาและสุภาพอ่อนโยน	4.39	.75	ดี
วิชาชีพการพยาบาลจำเป็นต้องใช้ความรู้เฉพาะทาง	3.82	1.24	ปานกลาง
วิชาชีพการพยาบาลสอนให้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์	3.65	.90	ปานกลาง
วิชาชีพ การพยาบาลที่ทำงานอย่างมีชีวิตสดชื่นแจ่มใส	3.18	1.04	ปานกลาง
วิชาชีพการพยาบาลเป็นวิชาชีพที่ทำงานสบาย	1.73	.81	พอใช้
รวม	3.93	.40	ดี

จากตารางที่ 9 พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพพออยู่ในระดับดี ($\bar{X}= 3.93$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพ 3 รายการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดีมาก 2 รายการอยู่ในระดับดี 3 รายการอยู่ในระดับปานกลาง และ 1 รายการอยู่ในระดับพอใช้ โดยวิชาชีพการพยาบาลเป็นวิชาชีพที่ต้องใช้ความรับผิดชอบสูงมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}= 4.81$) รองลงมาคือ วิชาชีพการพยาบาลสอนให้เป็นคนมีระเบียบวินัยและมีความละเอียดรอบคอบ และวิชาชีพการพยาบาลเป็นวิชาชีพที่เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ที่พยาบาลต้องประยุกต์ใช้อย่างเหมาะสม ($\bar{X}= 4.68$ และ 4.67 ตามลำดับ) ส่วนวิชาชีพการพยาบาลเป็นวิชาชีพที่ทำงานสบายมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X}= 1.73$)

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของทัศนคติต่อวิชาชีพ ด้านการปฏิบัติงาน
จำแนกเป็นรายข้อ

ด้านการปฏิบัติงาน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การปฏิบัติงานพยาบาลเป็นการนำความรู้ทางการพยาบาลมาประยุกต์ใช้	4.51	.63	ดีมาก
การปฏิบัติงานพยาบาลทำให้รู้สึกภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์	4.49	.63	ดี
การปฏิบัติงานพยาบาลเป็นการเพิ่มความรู้และประสบการณ์ในด้านต่างๆ	4.28	.69	ดี
การปฏิบัติงานพยาบาลช่วยให้มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี	4.12	.72	ดี
การปฏิบัติงานพยาบาลเป็นงานที่น่าสนใจ	3.71	.91	ดี
การปฏิบัติงานพยาบาลต้องใช้ความรู้ในการทำงาน	3.69	1.03	ดี
การปฏิบัติงานการพยาบาลไม่ทำให้จิตใจเศร้าหมอง	3.47	1.04	ปานกลาง
การเลือกทำงานวิชาชีพการพยาบาล	2.74	1.12	ปานกลาง
การปฏิบัติงานพยาบาลมีการพักผ่อนเพียงพอ	2.26	1.05	พอใช้
รวม	3.70	.51	ดี

จากตารางที่ 10 พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านการปฏิบัติงานอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน 1 รายการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดีมาก 5 รายการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี 2 รายการอยู่ในระดับปานกลาง และ 1 รายการอยู่ในระดับพอใช้ โดยการปฏิบัติงานพยาบาลเป็นการนำความรู้ทางการพยาบาลมาประยุกต์ใช้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.51$) รองลงมาคือการปฏิบัติงานพยาบาลทำให้รู้สึกภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ และการปฏิบัติงานพยาบาลเป็นการเพิ่มความรู้และประสบการณ์ในด้านต่างๆ ($\bar{X} = 4.49$ และ 4.28 ตามลำดับ) ส่วนการปฏิบัติงานพยาบาลมีการพักผ่อนเพียงพอมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 2.26$)

ตารางที่ 11 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของทัศนคติต่อวิชาชีพ ด้านความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
วิชาชีพการพยาบาลมุ่งเน้นการให้ความเคารพในสิทธิมนุษยชนของผู้ป่วยอย่างเสมอภาคกัน	4.27	.78	ดี
วิชาชีพการพยาบาลมุ่งเน้นให้พยาบาลมีความรู้สึกเป็นสมาชิกร่วมหมู่คณะไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ	3.88	1.07	ดี
ผู้ป่วยและญาติส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือในการพยาบาลผู้ป่วยอย่างดี	3.82	.77	ดี
พยาบาลส่วนใหญ่ให้ความเป็นกันเองและมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนร่วมงานทุกระดับ	3.71	.95	ดี
ทีมสุขภาพเห็นความสำคัญของวิชาชีพพยาบาล	3.67	1.09	ดี
พยาบาลส่วนใหญ่ให้ความเป็นกันเองกับผู้ป่วยและญาติ	3.52	.93	ดี
พยาบาลส่วนใหญ่ชอบตอบคำถามผู้ป่วยและญาติ	3.19	.98	ปานกลาง
พยาบาลส่วนใหญ่คิดว่าพยาบาลเป็นงานบริการสังคม	3.16	1.15	ปานกลาง
ญาติผู้ป่วยส่วนใหญ่ชมเชยการทำงานของพยาบาล	3.07	.95	ปานกลาง
รวม	3.59	.53	ดี

จากตารางที่ 11 พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ผู้ป่วย และญาติอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ผู้ป่วย และญาติ 6 รายการมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดีและ 3 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยวิชาชีพการพยาบาลมุ่งเน้นการให้ความเคารพในสิทธิมนุษยชนของผู้ป่วยอย่างเสมอภาคกันมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.27$) รองลงมาคือวิชาชีพการพยาบาลมุ่งเน้นให้พยาบาลมีความรู้สึกเป็นสมาชิกร่วมหมู่คณะไม่มีการแบ่งชั้นวรรณะ และผู้ป่วยและญาติส่วนใหญ่ให้ความร่วมมือในการพยาบาลผู้ป่วยอย่างดี ($\bar{X} = 3.88$ และ 3.82 ตามลำดับ) ส่วนญาติผู้ป่วยส่วนใหญ่ชมเชยการทำงานของพยาบาล ($\bar{X} = 3.07$)

ตารางที่ 12 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของทัศนคติต่อวิชาชีพด้านค่านิยมของ
สังคม จำแนกเป็นรายข้อ

ด้านค่านิยมของสังคม	\bar{X}	S.D.	ระดับ
สังคมต้องการพยาบาลวิชาชีพที่มีความรู้ความสามารถ และปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพ	4.75	.50	ดีมาก
วิชาชีพการพยาบาลมีประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัวและสังคม	4.67	.51	ดีมาก
วิชาชีพการพยาบาลเป็นอาชีพที่มีเกียรติและได้รับการ ยกย่องจากสังคม	4.19	.75	ดี
วิชาชีพการพยาบาลมีฐานะเทียบเท่ากับวิชาชีพอื่นในสังคม	4.07	.93	ดี
วิชาชีพการพยาบาลเป็นอาชีพที่มีฐานะทางสังคมในระดับดี	4.08	1.00	ดี
วิชาชีพการพยาบาลเป็นวิชาชีพที่ไม่น่าเบื่อหน่าย	2.90	1.02	ปานกลาง
วิชาชีพการพยาบาลเป็นงานที่ให้การช่วยเหลือผู้ป่วย	2.83	1.07	ปานกลาง
วิชาชีพการพยาบาลเป็นอาชีพที่มีความก้าวหน้า	2.74	1.00	ปานกลาง
วิชาชีพการพยาบาลมีรายได้คุ้มค่ากับความเหน็ดเหนื่อย	2.65	1.11	ปานกลาง
วิชาชีพการพยาบาลเป็นอาชีพที่ไม่มีผลกระทบต่อความสุข ส่วนตัว	1.42	.70	พอใช้
รวม	3.43	.46	ปานกลาง

จากตารางที่ 12 พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านค่านิยมของสังคมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีทัศนคติต่อวิชาชีพด้านค่านิยมของสังคม 2 รายการอยู่ในระดับดีมาก 3 รายการอยู่ในระดับดี 4 รายการอยู่ในระดับ ปานกลาง และ 1 รายการอยู่ในระดับพอใช้ โดยสังคมต้องการพยาบาลวิชาชีพที่มีความรู้ความสามารถและปฏิบัติงานอย่างมีคุณภาพมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.75$) รองลงมาคือ วิชาชีพการพยาบาลมีประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัวและสังคม และวิชาชีพการพยาบาลเป็นอาชีพที่มีเกียรติและได้รับการยกย่องจากสังคม ($\bar{X} = 4.67$ และ 4.19 ตามลำดับ) ส่วนวิชาชีพการพยาบาลเป็นอาชีพที่ไม่มีผลกระทบต่อความสุขส่วนตัวมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 1.42$)

ตารางที่ 13 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา
วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา	\bar{X}	S.D.	ระดับ
กลุ่มก้าวหน้า	3.78	.45	สูง
กลุ่มวิชาชีพ	3.74	.42	สูง
กลุ่มวิชาการ	3.51	.45	สูง
กลุ่มกิจกรรม	3.39	.58	ปานกลาง

จากตารางที่ 13 พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีรูปแบบการใช้ชีวิต 3 กลุ่มอยู่ในระดับสูง และ 1 กลุ่มอยู่ในระดับปานกลาง โดยนักศึกษาพยาบาลมีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มก้าวหน้าสูงที่สุด ($\bar{X} = 3.78$) รองลงมาคือกลุ่มวิชาชีพ และกลุ่มวิชาการ ($\bar{X} = 3.74$ และ 3.51 ตามลำดับ) ส่วนรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มกิจกรรมนั้นต่ำที่สุด ($\bar{X} = 3.39$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 14 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา
กลุ่มก้าวหน้า จำแนกเป็นรายชื่อ

กลุ่มก้าวหน้า	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การต้องการอิสระในการคิดและการกระทำในสิ่งใหม่ๆ	4.26	.75	สูง
การมีความคิดที่จะพัฒนาวิทยาลัยให้ดีขึ้น	4.10	.83	สูง
การมีแนวคิดที่จะพัฒนาวิชาชีพให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมมากที่สุด	4.03	.75	สูง
การสนใจปัญหาสังคมและการเปลี่ยนแปลงของสังคม	3.84	.83	สูง
การสนใจและติดตามข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สิทธิ์เลือกตั้ง	3.84	.91	สูง
การสนใจเรียนรู้ศาสตร์สาขาอื่น ๆ นอกเหนือจากวิชาชีพ	3.78	.80	สูง
การมีข้อสงสัยในการปฏิบัติตามกฎระเบียบของวิทยาลัย	3.73	.97	สูง
การมีส่วนร่วมในการพัฒนาความเป็นอยู่ให้ดีขึ้น	3.61	.80	สูง
การมั่นใจในการแสดงพฤติกรรมที่แตกต่างไปจากเดิม	3.37	.91	ปานกลาง
การสนใจติดตามข่าวสารด้านการเมืองและเศรษฐกิจ	3.27	.87	ปานกลาง
รวม	3.78	.45	สูง

จากตารางที่ 14 พบว่านักศึกษาพยาบาลมีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มก้าวหน้าอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.78$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่ามี 8 รายการที่อยู่ในระดับสูง และ 2 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยการต้องการอิสระในการคิดและการกระทำในสิ่งใหม่ๆมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.26$) รองลงมาคือ การมีความคิดที่จะพัฒนาวิทยาลัยให้ดีขึ้น และการมีแนวคิดที่จะพัฒนาวิชาชีพให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมมากที่สุด ($\bar{X} = 4.10$ และ 4.03 ตามลำดับ) ส่วนการสนใจติดตามข่าวสารด้านการเมืองและเศรษฐกิจมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.27$)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 15 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา
กลุ่มวิชาชีพ จำแนกเป็นรายข้อ

กลุ่มวิชาชีพ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การมีความเชื่อว่าสิ่งสำคัญในการเรียนวิชาชีพการพยาบาลคือ สามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้อง	4.39	.72	สูง
การสนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติงาน	4.22	.74	สูง
การสนใจและกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย	4.12	.69	สูง
การศึกษาค้นคว้าหาคำตอบเมื่อมีปัญหาหรือสงสัยในการฝึก ปฏิบัติงาน	3.90	.66	สูง
การเรียนรู้วิธีการและแนวคิดต่างๆที่ช่วยพัฒนาวิชาชีพ	3.86	.85	สูง
การใช้เวลาในการศึกษาค้นคว้าเพื่อพัฒนาความรู้ความ สามารถในการปฏิบัติการพยาบาล	3.61	.73	สูง
การทำคะแนนในภาคปฏิบัติได้ดีกว่าภาคทฤษฎี	3.60	.92	สูง
การเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้ความรู้ทางการพยาบาล	3.51	.85	สูง
การเข้าร่วมกิจกรรมของวิทยาลัยเฉพาะกิจกรรมที่มีการกำหนด ให้นักศึกษาทุกคนเข้าร่วม	3.21	1.03	ปานกลาง
การสนใจติดตามผลการวิจัยทางการพยาบาลเพื่อนำไปใช้ ประโยชน์ต่อการฝึกภาคปฏิบัติ	3.00	.85	ปานกลาง
รวม	3.74	.42	สูง

จากตารางที่ 15 พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มวิชาชีพอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า 8 รายการอยู่ในระดับสูง และ 2 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยการมีความเชื่อว่าสิ่งสำคัญในการเรียนวิชาชีพการพยาบาลคือ สามารถปฏิบัติงานได้อย่างถูกต้องมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.39$) รองลงมาคือ การสนทนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์เกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติงาน และการสนใจและกระตือรือร้นในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ($\bar{X} = 4.22$ และ 4.12 ตามลำดับ) ส่วนการสนใจติดตามผลการวิจัยทางการพยาบาลเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ต่อการฝึกภาคปฏิบัติค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.00$)

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา
กลุ่มวิชาการ จำแนกเป็นรายข้อ

กลุ่มวิชาการ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ความต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น	4.44	.78	สูง
การสนใจและตั้งใจฟังขณะที่อาจารย์สอนทุกวิชา	3.83	.73	สูง
การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนเกี่ยวกับ การเรียน	3.81	.77	สูง
การมีเป้าหมายในการเรียนคือการทำความคะแนนระดับสูงที่สุด	3.47	.88	ปานกลาง
การใช้เวลาส่วนใหญ่ในการศึกษาค้นคว้าจากตำรา หนังสือต่างๆ	3.42	.70	ปานกลาง
การสนใจและติดตามข่าวสารด้านวิชาการต่างๆ	3.42	.80	ปานกลาง
การค้นคว้าเกี่ยวกับวิชาที่เรียนให้ลึกซึ้งและกว้างขวาง	3.41	.72	ปานกลาง
การเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการที่จัดขึ้นทั้งในและนอก วิทยาลัย	3.34	.95	ปานกลาง
การศึกษาค้นคว้า เพื่อเตรียมตัวล่วงหน้าสำหรับการเรียน ในวันต่อไป	3.05	.77	ปานกลาง
การทบทวนบทเรียนทุกวันหลังจากเลิกเรียน	2.94	.75	ปานกลาง
รวม	3.51	.45	สูง

จากตารางที่ 16 พบว่านักศึกษามีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มวิชาการอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 3.51$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามี 3 รายการที่อยู่ในระดับสูง และ 7 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยความต้องการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.44$) รองลงมาคือ การสนใจและตั้งใจฟังขณะที่อาจารย์สอนทุกวิชา และการพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเพื่อนเกี่ยวกับการเรียน ($\bar{X} = 3.83$ และ 3.81 ตามลำดับ) ส่วนการทบทวนบทเรียนทุกวันหลังจากเลิกเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 2.94$)

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา
กลุ่มกิจกรรม จำแนกเป็นรายชื่อ

กลุ่มกิจกรรม	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การมีความคิดว่าการมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมต่างๆของวิทยาลัย เป็นการเพิ่มประสบการณ์ชีวิต	4.00	.89	สูง
การมีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบัน	3.63	1.21	สูง
การมีความคิดว่าการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของวิทยาลัย ทำให้ชีวิตนักศึกษาสมบูรณ์ยิ่งขึ้น	3.62	.93	สูง
การรู้สึกสนุกกับการเข้าร่วมการจัดกิจกรรมและเข้าร่วมกิจกรรม ต่างๆของวิทยาลัย	3.61	.98	สูง
การเข้าร่วมกิจกรรมการออกกำลังกายพัฒนาชุมชนอย่างเต็มใจ	3.47	1.41	ปานกลาง
การใช้เวลาว่างในการเข้าร่วมกิจกรรมของชมรม	3.34	.92	ปานกลาง
การได้รับการคัดเลือกเป็นผู้แทนหรือผู้นำกลุ่มกิจกรรมต่างๆ	3.23	.90	ปานกลาง
การใช้เวลาว่างเพื่อออกกำลังกายและเล่นกีฬา	3.15	.89	ปานกลาง
การเลือกที่จะเป็นผู้นำในการจัดกิจกรรมต่างๆมากกว่าเป็นผู้ตาม	3.04	.86	ปานกลาง
การเลือกการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากกว่าการเข้าเรียน ในชั้นเรียน	1.82	1.01	ต่ำ
รวม	3.39	.58	ปานกลาง

จากตารางที่ 17 พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีรูปแบบการใช้ชีวิตอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่า มี 4 รายการอยู่ในระดับสูง 5 รายการอยู่ในระดับปานกลาง และ 1 รายการอยู่ในระดับต่ำ โดยการมีความคิดว่าการมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมต่างๆของวิทยาลัยเป็นการเพิ่มประสบการณ์ชีวิตมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.00$) รองลงมาคือ การมีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบัน และการมีความคิดว่าการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของวิทยาลัย ทำให้ชีวิตนักศึกษาสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ($\bar{X} = 3.63$ และ 3.62 ตามลำดับ) ส่วนการเลือกการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรมากกว่าการเข้าเรียนในชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 1.82$)

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์
จำแนกเป็นรายด้าน

การดูแลนักศึกษาของอาจารย์	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ	4.15	.57	ดี
ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ	4.13	.57	ดี
ด้านการให้การสนับสนุน	4.07	.60	ดี
ด้านการให้อิสระ	3.88	.65	ดี
ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ	3.76	.68	ดี
ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา	3.74	.68	ดี
รวม	3.96	.51	ดี

จากตารางที่ 18 พบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.96$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ทุกด้านอยู่ในระดับดี โดยด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.15$) รองมาคือ ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ และด้านการให้การสนับสนุน ($\bar{X} = 4.13$ และ 4.07 ตามลำดับ) ส่วนด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษามีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.74$)

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์
ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ จำแนกเป็นรายข้อ

ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การแสดงความปรารถนาที่ต้องการให้สถานภาพของวิชาชีพมีความมั่นคง	4.26	.69	ดี
การสนับสนุนให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมวิชาชีพ	4.25	.87	ดี
การแสดงออกถึงความเชื่อมั่นในตนเองและภาคภูมิใจในวิชาชีพ	4.21	.71	ดี
การแสดงออกถึงความตั้งใจในการสอนและปฏิบัติการพยาบาล	4.17	.70	ดี
การศึกษาค้นคว้าและหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อเพิ่มความรู้ประสบการณ์ทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง	4.11	.73	ดี
การนำความก้าวหน้าทางวิชาการและวิชาชีพมาเผยแพร่แก่นักศึกษา ด้วยวิธีการพูดหรือการเขียนบทความ	3.92	.73	ดี
รวม	4.15	.57	ดี

จากตารางที่ 19 พบว่าการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.15$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ทุกรายการอยู่ในระดับดี โดยการแสดงความปรารถนาที่ต้องการให้สถานภาพของวิชาชีพมีความมั่นคงมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.26$) รองลงมาคือการสนับสนุนให้นักศึกษาตระหนักถึงความสำคัญของการมีส่วนร่วมในกิจกรรมวิชาชีพ และการแสดงออกถึงความเชื่อมั่นในตนเองและภาคภูมิใจในวิชาชีพ ($\bar{X} = 4.25$ และ 4.21 ตามลำดับ) ส่วนการนำความก้าวหน้าทางวิชาการและวิชาชีพมาเผยแพร่แก่นักศึกษาด้วยวิธีการพูดหรือการเขียนบทความมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.92$)

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์
ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การแสดงผลแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติการพยาบาลต่อผู้รับบริการ โดยใช้กระบวนการพยาบาล	4.22	.74	ดี
การแสดงผลแบบอย่างที่ดีในการตัดสินใจแก้ปัญหาสุขภาพของผู้รับบริการ	4.17	.72	ดี
การอธิบายเหตุผลของการปฏิบัติการพยาบาลได้อย่างชัดเจนและถูกต้องตามหลักวิชาการ	4.17	.68	ดี
การสอนและปฏิบัติการพยาบาลได้ถูกต้องตามหลักวิชาการที่แสดงออกถึงการมีความรู้และทักษะสูง	4.13	.74	ดี
การอธิบายให้เข้าใจถึงขอบเขต สิทธิและหน้าที่ของพยาบาลวิชาชีพในการเรียนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ	4.06	.74	ดี
การให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำที่ดีในเรื่องการเรียน	4.03	.75	ดี
รวม	4.13	.57	ดี

จากตารางที่ 20 พบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.13$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า ทุกรายการอยู่ในระดับดี โดยการแสดงผลแบบอย่างที่ดีในการปฏิบัติการพยาบาลต่อผู้รับบริการโดยใช้กระบวนการพยาบาลมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.22$) รองลงมาคือ การแสดงผลแบบอย่างที่ดีในการตัดสินใจแก้ปัญหาสุขภาพของผู้รับบริการและการอธิบายเหตุผลของการปฏิบัติการพยาบาลได้อย่างชัดเจนและถูกต้องตามหลักวิชาการ ($\bar{X} = 4.17$) การให้คำปรึกษาและให้คำแนะนำที่ดีในเรื่องการเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 4.03$)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์
ด้านการให้การสนับสนุน จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านการให้การสนับสนุน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การกระตุ้นให้นักศึกษาได้ฝึกคิดอย่างมีเหตุผล	4.20	.72	ดี
การส่งเสริมให้นักศึกษาตัดสินใจปฏิบัติงานด้วยตนเอง	4.15	.70	ดี
การดูแลช่วยเหลือ และให้คำแนะนำนักศึกษาในการเรียน ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ	4.14	.75	ดี
การให้โอกาสนักศึกษาเรียนรู้ที่จะรับผิดชอบและฝึกปฏิบัติ หน้าที่ของพยาบาลวิชาชีพ โดยเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ	4.14	.75	ดี
การจัดทำคู่มือการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ สำหรับนักศึกษา	4.13	.88	ดี
การแนะนำแหล่งข้อมูลในการศึกษาค้นคว้าแก่นักศึกษา	4.09	.74	ดี
การให้โอกาสนักศึกษาพัฒนาตนเองในทุกๆด้าน ทั้งทางด้าน ร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม	4.01	.81	ดี
การกล่าวชมเชยนักศึกษาเมื่อปฏิบัติงานได้ถูกต้องเหมาะสม	3.76	.89	ดี
รวม	4.07	.60	ดี

จากตารางที่ 21 พบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการให้การสนับสนุนอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.07$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการให้การสนับสนุนทุกรายการอยู่ในระดับดี โดยการกระตุ้นให้นักศึกษาได้ฝึกคิดอย่างมีเหตุผลมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.20$) รองลงมาคือ การส่งเสริมให้นักศึกษาตัดสินใจปฏิบัติงานด้วยตนเอง การดูแลช่วยเหลือ และให้คำแนะนำนักศึกษาในการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ และการให้โอกาสนักศึกษาเรียนรู้ที่จะรับผิดชอบและฝึกปฏิบัติหน้าที่ของพยาบาลวิชาชีพ โดยเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ ($\bar{X} = 4.15$ และ 4.14 ตามลำดับ) ส่วนการกล่าวชมเชยนักศึกษาเมื่อปฏิบัติงานได้ถูกต้องเหมาะสมมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.76$)

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์
ด้านการให้อิสระ จำแนกเป็นรายข้อ

ด้านการให้อิสระ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การให้นักศึกษามีโอกาสศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง	4.28	.71	ดี
การให้นักศึกษาตัดสินใจดูแลผู้ป่วยโดยใช้กระบวนการ พยาบาลด้วยตนเอง โดยทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลช่วยเหลือ	4.09	.72	ดี
การให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการประเมินผลตนเองและ รับรู้การประเมินผล	3.95	.88	ดี
การให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นใน การจัดการเรียนการสอน	3.88	.92	ดี
การให้นักศึกษาแสดงความคิดเห็นในการจัดกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างเต็มที่	3.85	.95	ดี
การให้นักศึกษาได้เลือกเรียนวิชาเลือกเสรีตามความสนใจ	3.25	1.17	ปานกลาง
รวม	3.88	.65	ดี

จากตารางที่ 22 พบว่าการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการให้อิสระอยู่ในระดับดี ($\bar{X}=3.88$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการให้อิสระ 5 รายการอยู่ในระดับดี และ 1 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยการให้นักศึกษามีโอกาสศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=4.28$) รองลงมาคือ การให้นักศึกษาตัดสินใจดูแลผู้ป่วยโดยใช้กระบวนการพยาบาลด้วยตนเองโดยทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลช่วยเหลือ และการให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการประเมินผลตนเองและรับรู้การประเมินผล ($\bar{X}=4.09$ และ 3.95 ตามลำดับ) ส่วนการให้นักศึกษาได้เลือกเรียนวิชาเลือกเสรีตามความสนใจมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X}=3.25$)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 23 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์
ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การพูดคุยทักทายนักศึกษาอย่างเป็นกันเอง	3.92	.80	ดี
การสอนและนิเทศนักศึกษาด้วยท่าทีที่อบอุ่นเป็นกันเอง	3.84	.85	ดี
การเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามพูดคุยและระบายความรู้สึก	3.81	.90	ดี
การให้คำปรึกษาและคำแนะนำที่ดีสำหรับการแก้ปัญหาต่างๆ	3.81	.87	ดี
การไว้วางใจให้นักศึกษาปฏิบัติภารกิจรวมพยาบาล	3.81	.82	ดี
การไม่เปิดเผยความลับของนักศึกษาก่อนได้รับความยินยอม	3.39	1.05	ปานกลาง
รวม	3.76	.68	ดี

จากตารางที่ 23 พบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.76$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อพบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ 5 รายการอยู่ในระดับดี และ 1 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยการพูดคุยทักทายนักศึกษาอย่างเป็นกันเองมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.92$) รองลงมาคือ การสอนและนิเทศนักศึกษาด้วยท่าทีที่อบอุ่นเป็นกันเอง การเปิดโอกาสให้นักศึกษาซักถามพูดคุยและระบายความรู้สึก การให้คำปรึกษาและคำแนะนำที่ดีสำหรับการแก้ปัญหาต่างๆ และการไว้วางใจให้นักศึกษาปฏิบัติภารกิจรวมพยาบาล ($\bar{X} = 3.84$ และ 3.81 ตามลำดับ) ส่วนการไม่เปิดเผยความลับของนักศึกษาก่อนได้รับความยินยอมมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.39$)

ตารางที่ 24 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของการดูแลนักศึกษาของอาจารย์
ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา จำแนกเป็นรายชื่อ

ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การมอบหมายงานทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติที่เหมาะสมกับ ระดับความรู้ความสามารถของนักศึกษา	3.86	.80	ดี
การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักศึกษาโดยตรงไปตรงมา	3.85	.81	ดี
การให้ความสนใจเอาใจใส่นักศึกษาทุกคนขณะสอน	3.85	.82	ดี
การพูดคุยกับนักศึกษาเกี่ยวกับแนวทางปฏิบัติและอนาคตของ นักศึกษาในการปฏิบัติงานในวิชาชีพ	3.84	.85	ดี
การยอมรับการแสดงความคิดเห็น การพูด การกระทำของ นักศึกษาโดยแสดงออกในท่าทีที่เหมาะสม	3.73	.86	ดี
การปฏิบัติต่อนักศึกษาทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน	3.54	.96	ดี
การยอมรับการกระทำที่ผิดพลาดของนักศึกษาด้วยท่าที ที่เหมาะสม	3.54	.95	ดี
รวม	3.74	.68	ดี

จากตารางที่ 24 พบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษาอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.74$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษาทุกรายการอยู่ในระดับ โดยการมอบหมายงานทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติที่เหมาะสมกับระดับความรู้ความสามารถของนักศึกษามีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.86$) รองลงมาคือการให้ความสนใจเอาใจใส่นักศึกษาทุกคนขณะสอน และการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักศึกษาโดยตรงไปตรงมา ($\bar{X} = 3.85$) ส่วนการปฏิบัติต่อนักศึกษาทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน และการยอมรับการกระทำที่ผิดพลาดของนักศึกษาด้วยท่าทีที่เหมาะสมมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.54$)

ตารางที่ 25 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้ จำแนกเป็น
รายด้าน

บรรยากาศการเรียนรู้	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ด้านกลุ่มเพื่อน	3.80	.57	ดี
ด้านบรรยากาศในห้องเรียน	3.80	.55	ดี
ด้านกฎระเบียบของสถาบัน	3.39	.67	ปานกลาง
ด้านอาคารสถานที่	3.34	.80	ปานกลาง
ด้านการบริการวิชาการ	3.13	.88	ปานกลาง
รวม	3.49	.52	ปานกลาง

จากตารางที่ 25 พบว่า บรรยากาศการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.49$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า มีบรรยากาศการเรียนรู้ 2 ด้านอยู่ในระดับดี และ 3 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านกลุ่มเพื่อนและบรรยากาศการเรียนรู้มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X}=3.80$) รองลงมาคือ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($\bar{X}=3.39$ และ 3.34 ตามลำดับ) ส่วนด้านการบริการวิชาการมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X}=3.13$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 26 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านกลุ่มเพื่อน
จำแนกเป็นรายชื่อ

กลุ่มเพื่อน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
กลุ่มเพื่อนมักร่วมกิจกรรมต่างๆของ วิทยาลัยด้วยกัน	4.02	.79	ดี
กลุ่มเพื่อนรับฟังและให้คำแนะนำที่ดีเมื่อมีปัญหา	3.99	.76	ดี
กลุ่มเพื่อนสนใจเอาใจใส่และให้กำลังใจในเรื่องต่างๆ	3.99	.75	ดี
กลุ่มเพื่อนสนิทมีลักษณะนิสัย ความสนใจและรสนิยมคล้ายกัน	3.90	.88	ดี
กลุ่มเพื่อนให้คำปรึกษาและช่วยเหลือทางด้านการเรียน	3.81	.74	ดี
กลุ่มเพื่อนสามารถสร้างแรงจูงใจและเจตคติที่ดีต่อการเรียน	3.76	.79	ดี
กลุ่มเพื่อนมักชวนกันอ่านหนังสือทบทวนความรู้ และสนทนาเกี่ยวกับการเรียนการสอนเป็นประจำ	3.14	.87	ปานกลาง
รวม	3.80	.57	ดี

จากตารางที่ 26 พบว่า บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.80$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า มีบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน 6 รายการอยู่ในระดับดี และ 1 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มเพื่อนรับฟังและให้คำแนะนำที่ดีเมื่อมีปัญหา มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.02$) รองลงมาคือกลุ่มเพื่อนรับฟังและให้คำแนะนำที่ดีเมื่อมีปัญหา และกลุ่มเพื่อนสนใจเอาใจใส่และให้กำลังใจในเรื่องต่างๆ ($\bar{X} = 3.99$) ส่วนกลุ่มเพื่อนมักชวนกันอ่านหนังสือทบทวนความรู้และสนทนาเกี่ยวกับการเรียนการสอนเป็นประจำมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.14$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 27 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้
ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน จำแนกเป็นรายข้อ

บรรยากาศในชั้นเรียน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
อาจารย์ใช้คำถามกระตุ้นให้คิดและแสดงความคิดเห็น	4.02	.71	ดี
ทุกคนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน	3.98	.76	ดี
อาจารย์จัดกิจกรรมกลุ่มให้ทุกคนได้แสดงความคิดเห็นและ นำเสนอแนวคิดของกลุ่ม	3.97	.73	ดี
อาจารย์ทักทายทุกคนอย่างเป็นกันเอง	3.80	.79	ดี
อาจารย์ชมเชยผู้ที่ตอบคำถามได้ถูกต้องและให้กำลังใจ สำหรับผู้ที่ตอบคำถามไม่ถูกต้อง	3.76	.85	ดี
อาจารย์มีการปรับเปลี่ยนวิธีการสอนและสื่อการสอนที่ทันสมัย และหลากหลาย	3.64	.87	ดี
ทุกคนในชั้นเรียนมีความกระตือรือร้นและตั้งใจเรียน	3.44	.75	ปานกลาง
รวม	3.80	.55	ดี

จากตารางที่ 27 พบว่า บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียนอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.80$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีบรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน 6 รายการอยู่ในระดับดี และ 1 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยอาจารย์ใช้คำถามกระตุ้นให้คิดและแสดงความคิดเห็นมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.02$) รองลงมาคือทุกคนมีโอกาสแสดงความคิดเห็นในห้องเรียน และอาจารย์จัดกิจกรรมกลุ่มให้ทุกคนได้แสดงความคิดเห็นและนำเสนอแนวคิดของกลุ่ม ($\bar{X} = 3.98$ และ 3.97 ตามลำดับ) ส่วนทุกคนในชั้นเรียนมีความกระตือรือร้นและตั้งใจเรียนมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 3.44$)

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 28 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้
ด้านกฎระเบียบของสถาบัน จำแนกเป็นรายข้อ

กฎระเบียบของสถาบัน	\bar{X}	S.D.	ระดับ
การปฏิบัติตามระเบียบของวิทยาลัยอย่างเคร่งครัด	3.70	.82	ดี
กฎระเบียบของวิทยาลัยช่วยให้เรียนรู้การปรับตัวในสังคม	3.63	.93	ดี
กฎระเบียบของวิทยาลัยช่วยส่งเสริมให้มีระเบียบวินัยในการเรียน	3.62	.86	ดี
ทุกคนสามารถใช้ห้องเรียนได้ตามความต้องการ	3.54	.98	ดี
กฎระเบียบของวิทยาลัยทำให้มีความรับผิดชอบในการเรียนมากขึ้น	3.45	.86	ปานกลาง
การปฏิบัติตามกฎระเบียบของวิทยาลัยอย่างสบายใจ	3.32	1.02	ปานกลาง
กฎระเบียบของหอพักที่นักศึกษาสามารถใช้เวลาในการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองได้ตามที่ต้องการ	3.28	1.02	ปานกลาง
กฎระเบียบของวิทยาลัยเอื้อโอกาสให้มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมต่างๆได้อย่างอิสระ	3.03	1.07	ปานกลาง
การกำหนดเวลาการเข้าออกหอพักมีความเหมาะสม	2.98	1.17	ปานกลาง
รวม	3.39	.67	ปานกลาง

จากตารางที่ 28 พบว่า บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบันอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.39$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน 4 รายการอยู่ในระดับดี และ 5 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยการปฏิบัติตามระเบียบของวิทยาลัยอย่างเคร่งครัดมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.70$) รองลงมาคือกฎระเบียบของวิทยาลัยช่วยให้เรียนรู้การปรับตัวในสังคม และกฎระเบียบของวิทยาลัยช่วยส่งเสริมให้มีระเบียบวินัยในการเรียน ($\bar{X} = 3.63$ และ 3.62 ตามลำดับ) ส่วนการกำหนดเวลาการเข้าออกหอพักมีความเหมาะสมมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 2.98$)

ตารางที่ 29 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านอาคารสถานที่ จำแนกเป็นรายชื่อ

อาคารสถานที่	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ห้องเรียนมีขนาดเหมาะสมกับจำนวนนักศึกษา	3.58	1.01	ดี
ห้องเรียนสะอาดและมีแสงสว่างเพียงพอ	3.58	.92	ดี
ห้องสมุดมีบรรยากาศที่เหมาะสมต่อการศึกษาค้นคว้า	3.56	1.04	ดี
ห้องสมุดที่นั่งเพียงพอสำหรับจำนวนนักศึกษา	3.55	1.03	ดี
หอพักมีจำนวนเพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา	3.54	1.03	ดี
บรรยากาศบริเวณภายในวิทยาลัยร่มรื่น สะอาด สวยงาม และปลอดภัย	3.50	.99	ดี
ห้องเรียนมีไฮดรัทศนุปรกรณ์ที่พร้อมสำหรับการเรียนการสอน	3.26	1.03	ปานกลาง
ห้องปฏิบัติการมีอุปกรณ์เพียงพอและพร้อมใช้	3.25	1.05	ปานกลาง
สถานที่พักผ่อนหย่อนใจจัดไว้สำหรับนักศึกษาอย่างเพียงพอ	3.18	1.17	ปานกลาง
มีห้องกิจกรรมสำหรับจัดเก็บอุปกรณ์และเตรียมการจัดกิจกรรมต่างๆของนักศึกษา	3.02	1.12	ปานกลาง
มีสนามกีฬาที่เปิดให้ใช้บริการได้สะดวกตามความต้องการ	3.10	1.19	ปานกลาง
หอพักมีสถานที่สำหรับนั่งทำงานหรืออ่านหนังสือที่เป็นสัดส่วนและเพียงพอ	2.91	1.16	ปานกลาง
รวม	3.34	.80	ปานกลาง

จากตารางที่ 29 พบว่า บรรยากาศการเรียนรู้ด้านอาคารสถานที่อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.34$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า บรรยากาศการเรียนรู้ด้านอาคารสถานที่ 6 รายการอยู่ในระดับดี และ 6 รายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยห้องเรียนมีขนาดเหมาะสมกับจำนวนนักศึกษา และห้องเรียนสะอาดและมีแสงสว่างเพียงพอมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.58$) รองลงมาคือห้องสมุดมีที่นั่งเพียงพอสำหรับจำนวนนักศึกษา และห้องสมุดมีบรรยากาศที่เหมาะสมต่อการศึกษาค้นคว้า ($\bar{X} = 3.56$ และ 3.55 ตามลำดับ) ส่วนหอพักมีสถานที่สำหรับนั่งทำงานหรืออ่านหนังสือที่เป็นสัดส่วนและเพียงพอมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 2.91$)

ตารางที่ 30 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับของบรรยากาศการเรียนรู้ ด้านการบริการวิชาการ จำแนกเป็นรายชื่อ

การบริการวิชาการ	\bar{X}	S.D.	ระดับ
ห้องสมุดเปิดบริการให้ยืมหนังสือในจำนวนที่เหมาะสมตามความต้องการ	3.39	1.13	ปานกลาง
ห้องสมุดมีหนังสือและวารสารทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ทันสมัยและจำนวนเพียงพอ	3.19	1.09	ปานกลาง
การจัดเสตทศานุปกณ์ที่ให้บริการนักศึกษาเพื่อการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง	3.15	1.06	ปานกลาง
การจัดนิทรรศการทางวิชาการที่เป็นความรู้ที่ทันสมัยและน่าสนใจ	3.10	1.01	ปานกลาง
การจัดการประชุมทางวิชาการที่เปิดโอกาสให้ทุกคนเข้าร่วมและซักถามข้อสงสัย	3.09	1.03	ปานกลาง
การใช้คอมพิวเตอร์ในการสืบค้นข้อมูลได้อย่างสะดวกรวดเร็ว	3.08	1.17	ปานกลาง
การจัดห้องสมุดในหอพักที่ให้บริการนอกเวลา	2.87	1.32	ปานกลาง
รวม	3.13	.88	ปานกลาง

จากตารางที่ 30 พบว่า บรรยากาศการเรียนรู้ด้านการบริการวิชาการอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.13$) เมื่อพิจารณาเป็นรายชื่อ พบว่า บรรยากาศการเรียนรู้ด้านการบริการวิชาการทุกรายการอยู่ในระดับปานกลาง โดยห้องสมุดเปิดบริการให้ยืมหนังสือในจำนวนที่เหมาะสมตามความต้องการมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 3.39$) รองลงมาคือ ห้องสมุดมีหนังสือและวารสารทั้งในประเทศและต่างประเทศที่ทันสมัยและจำนวนเพียงพอ และการจัดเสตทศานุปกณ์ที่ให้บริการนักศึกษาเพื่อการศึกษา ค้นคว้าด้วยตนเอง ($\bar{X} = 3.19$ และ 3.15 ตามลำดับ) ส่วนการจัดห้องสมุดในหอพักที่ให้บริการนอกเวลามีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ($\bar{X} = 2.87$)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ที่สนใจต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้ กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

ตารางที่ 31 ความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปี กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

ชั้นปี	การใฝ่รู้								C	χ^2	p-value
	มากที่สุด		มาก		ปานกลาง		รวม				
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ			
ชั้นปีที่ 2	4	1.0	88	22.7	29	7.5	121	31.2			
ชั้นปีที่ 3	3	0.8	49	12.6	31	8.0	83	21.4	.205	17.03	.002
ชั้นปีที่ 4	15	3.9	139	35.8	30	7.7	184	47.4			
รวม	22	5.7	276	71.1	90	23.2	388	100			

จากตารางที่ 31 พบว่า นักศึกษาพยาบาลมีการใฝ่รู้อยู่ในระดับมากจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 71.1) โดยชั้นปีที่ 4 มีการใฝ่รู้อยู่ในระดับมากจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 35.8) และพบว่า ชั้นปีมีความสัมพันธ์กับการใฝ่รู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ค่าสัมประสิทธิ์การจรรยา เท่ากับ .205)

ตารางที่ 32 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะคิดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้อีกกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล จำแนกเป็นรายด้าน

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	p-value	ระดับ
ปัจจัยส่วนบุคคล			
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	-.49	.351	ปานกลาง
ทักษะคิดต่อวิชาชีพ	.39	.000	ค่อนข้างต่ำ
ด้านค่านิยมของสังคม	.21	.000	ค่อนข้างต่ำ
ด้านลักษณะวิชาชีพ	.37	.000	ค่อนข้างต่ำ
ด้านการปฏิบัติงาน	.40	.000	ปานกลาง
ด้านความสัมพันธ์ระหว่าง			
ผู้ร่วมงานผู้ป่วยและญาติ	.34	.000	ค่อนข้างต่ำ
รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา			
กลุ่มวิชาการ	.61	.000	ค่อนข้างสูง
กลุ่มก้าวหน้า	.53	.000	ปานกลาง
กลุ่มกิจกรรม	.50	.000	ปานกลาง
กลุ่มวิชาชีพ	.64	.000	ค่อนข้างสูง
การดูแลนักศึกษาของอาจารย์	.52	.000	ปานกลาง
ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ	.40	.000	ปานกลาง
ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ	.48	.000	ปานกลาง
ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา	.39	.000	ค่อนข้างต่ำ
ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ	.46	.000	ปานกลาง
ด้านการให้อิสระ	.45	.000	ปานกลาง
ด้านการให้การสนับสนุน	.42	.000	ปานกลาง
บรรยากาศการเรียนรู้อีก	.59	.000	ปานกลาง
ด้านกลุ่มเพื่อน	.42	.000	ปานกลาง
ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน	.52	.000	ปานกลาง
ด้านการบริการวิชาการ	.39	.000	ปานกลาง
ด้านกฎระเบียบของสถาบัน	.46	.000	ปานกลาง
ด้านอาคารสถานที่	.46	.000	ปานกลาง

จากตารางที่ 32 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์ทางลบในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = -.49$)

ทัศนคติต่อวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .39$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .40$) ส่วนด้านลักษณะวิชาชีพ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ และด้านค่านิยมทางสังคม มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .37, .34$ และ $.21$ ตามลำดับ)

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพและกลุ่มวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .64$ และ $.61$ ตามลำดับ) ส่วนรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มก้าวหน้าและกลุ่มกิจกรรม มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .53$ และ $.50$ ตามลำดับ)

การดูแลนักศึกษาของอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .52$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ 5 ด้าน คือ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ ด้านการให้การสนับสนุน และด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .48, .46, .45, .42$, และ $.40$ ตามลำดับ) ส่วนด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .39$)

บรรยากาศการเรียนรู้อันอยู่ในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .59$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า บรรยากาศการเรียนรู้อันทั้ง 5 ด้าน คือ ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านกฎระเบียบของสถาบัน ด้านอาคารสถานที่ ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านการบริการวิชาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .52, .46, .46, .46, .42, .39$ ตามลำดับ)

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะคิดต่อวิชาชีพการพยาบาล รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแล
 นักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้ กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล และสร้างสมการพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

ตารางที่ 33 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวพยากรณ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล แสดงในรูปแบบเมตริกสหสัมพันธ์(Correlation Matrix)

ตัวพยากรณ์	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)	(14)	(15)	(16)	(17)	(18)	(19)	(20)	(21)	(22)	
ชั้นปีที่3 (1)	1.00																						
ชั้นปีที่4 (2)	-.49**	1.00																					
ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลด้านค่านิยมของสังคม (3)	-.18**	.21**	1.00																				
ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลด้านลักษณะวิชาชีพ (4)	-.13**	.14**	.62**	1.00																			
ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลด้านการปฏิบัติงาน (5)	-.20**	.22**	.67**	.73**	1.00																		
ทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ (6)	-.18**	.17**	.46**	.54**	.58**	1.00																	
รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาการ (7)	-.18**	.22**	.23**	.28**	.34**	.27**	1.00																
รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มก้าวหน้า(8)	-.09	.08	.13**	.20**	.24**	.25**	.60**	1.00															
รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มกิจกรรม (9)	-.06	.10	.15**	.23**	.31**	.28**	.60**	.64**	1.00														
รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ (10)	-.22**	.20**	.30**	.36**	.44**	.39**	.76**	.64**	.60**	1.00													
การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ (11)	-.12**	.19**	.38**	.44**	.44**	.42**	.39**	.34**	.24**	.44**	1.00												
การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านกรมีค่านิยมอันผูกพันต่อวิชาชีพ (12)	-.11*	.10**	.29**	.42**	.39**	.36**	.38**	.35**	.28**	.42**	.73**	1.00											
การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านกรยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา(13)	-.16**	.20**	.24**	.35**	.37**	.40**	.39**	.27**	.28**	.37**	.61**	.62**	1.00										
การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านกรมีสัมพันธ์ภาพที่ไว้วางใจ (14)	-.17**	.16**	.22**	.30**	.32**	.33**	.31**	.22**	.21**	.31**	.53**	.55**	.77**	1.00									
การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการให้อิสระ (15)	-.13**	.14**	.23**	.36**	.36**	.40**	.34**	.26**	.31**	.35**	.45**	.51**	.62**	.65**	1.00								
การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการให้การสนับสนุน (16)	-.11*	.10**	.29**	.40**	.39**	.43**	.30**	.29**	.19**	.37**	.62**	.46**	.65**	.65**	.62**	1.00							

* p<.05 และ ** p<.01

ตารางที่ 33 (ต่อ)

ตัวพยากรณ์	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)	(14)	(15)	(16)	(17)	(18)	(19)	(20)	(21)	(22)	
บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน (17)	-.12*	.03	.18**	.23**	.25**	.20**	.44**	.33**	.36**	.38**	.32**	.31**	.34**	.31**	.35**	.32**	1.00						
บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน (18)	-.10	.14**	.18**	.26**	.30**	.37**	.38**	.33**	.30**	.38**	.40**	.44**	.51**	.60**	.62**	.59**	.42**	1.00					
บรรยากาศการเรียนรู้ด้านการบริการวิชาการ (19)	-.14**	.26**	.15**	.25**	.24**	.36**	.31**	.19**	.31**	.28**	.24**	.28**	.46*	.40**	.49**	.41**	.28**	.54**	1.00				
บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน (20)	-.11*	.13**	.14**	.25**	.29**	.32**	.35**	.20**	.29**	.29**	.27**	.25**	.36**	.33**	.42**	.33**	.31**	.37**	.47**	1.00			
บรรยากาศการเรียนรู้ด้านอาคารสถานที่ (21)	-.11*	.08	.19**	.28**	.30**	.40**	.33**	.28**	.33**	.35**	.40**	.44**	.47**	.41**	.51**	.45**	.24**	.51**	.66**	.49**	1.00		
การใฝ่รู้ (22)	-.19**	.18**	.21**	.37**	.40**	.34**	.61**	.53**	.50**	.64**	.40**	.48**	.42**	.39**	.46**	.45**	.42**	.52**	.39**	.46**	.46**	1.00	

* p<.05 และ ** p<.01

จากตารางที่ 33 พบว่า ชั้นปีที่ 3 มีความสัมพันธ์ทางลบในระดับระดับค่อนข้างต่ำกับทัศนคติต่อวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน และรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ ($r = -.20$ และ $-.22$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางลบในระดับระดับต่ำกับทัศนคติต่อวิชาชีพด้านค่านิยมของสังคม ด้านลักษณะวิชาชีพ ด้านความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ ด้านการให้การสนับสนุน บรรยายภาคการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านการบริการวิชาการ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($r = -.18, -.13, -.18, -.18, -.12, -.11, -.16, -.17, -.13, -.11, -.12, -.14, -.11$ และ $-.11$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ชั้นปีที่ 4 มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับทัศนคติต่อวิชาชีพด้านค่านิยมของสังคม ด้านการปฏิบัติงาน รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ กลุ่มวิชาชีพ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา บรรยายภาคการเรียนรู้ด้านการบริการวิชาการ ($r = .21, .22, .22, .20, .20$ และ $.26$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ ด้านการให้การสนับสนุน บรรยายภาคการเรียนรู้ด้านบรรยายภาคในชั้นเรียน และด้านกฎระเบียบของสถาบัน ($r = .14, .17, .19, .10, .16, .14, .10, .14$ และ $.13$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านค่านิยมของสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับทัศนคติต่อวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน และด้านลักษณะวิชาชีพ ($r = .67$ และ $.62$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับทัศนคติต่อวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติ ($r = .46$) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำ กับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ กลุ่มวิชาชีพ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ และด้านการให้การสนับสนุน ($r = .23, .30, .38, .29, .24, .22, .23$ และ $.29$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า กลุ่มกิจกรรม บรรยายภาคการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านบรรยายภาคในชั้นเรียน ด้านการบริการวิชาการ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .13, .15, .18, .19, .15, .14$ และ $.19$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับทัศนคติต่อวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน และทัศนคติต่อวิชาชีพด้านค่านิยมของสังคม ($r = .73$ และ $.62$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับทัศนคติต่อวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานผู้ปวยและญาติ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ และด้านการให้การสนับสนุน ($r = .54, .44, .42$ และ $.40$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา กลุ่มวิชาการ กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มกิจกรรม กลุ่มวิชาชีพ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ บรรยากาศการเรียนรู้อันกลุ่มเพื่อน ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านการบริการวิชาการ ด้านกฎระเบียบของสถาบันและด้านอาคารสถานที่ ($r = .28, .20, .23, .36, .35, .30, .36, .23, .26, .25, .25$ และ $.28$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านการปฏิบัติงานมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับทัศนคติต่อวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานผู้ปวยและญาติ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา กลุ่มวิชาชีพ และการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ($r = .58, .44$ และ $.44$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา กลุ่มวิชาการ กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มกิจกรรม การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ การยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ ด้านการให้การสนับสนุน บรรยากาศการเรียนรู้อันกลุ่มเพื่อน ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านการบริการวิชาการ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .34, .24, .31, .39, .37, .32, .36, .39, .25, .30, .24, .29$ และ $.30$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านความสัมพันธ์ระหว่าง ผู้ร่วมงาน ผู้ปวย และญาติมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ การยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการให้อิสระ ด้านการให้การสนับสนุน และบรรยากาศการเรียนรู้อันอาคารสถานที่ ($r = .42, .40, .40, .43, .40$ และ $.40$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา กลุ่มวิชาการ กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มกิจกรรม กลุ่มวิชาชีพ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ บรรยากาศการเรียนรู้อันกลุ่มเพื่อน ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านการบริการวิชาการ และด้านกฎระเบียบของสถาบัน ($r = .27, .25, .28, .39, .36, .33, .20, .37, .36$ และ $.32$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า กลุ่มกิจกรรม และกลุ่มวิชาชีพ ($r = .60, .60$ และ $.76$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน ($r = .44$) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ ด้านการให้การสนับสนุน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านการบริการวิชาการ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .39, .38, .39, .31, .34, .30, .38, .31, .35$ และ $.33$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้ามีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มกิจกรรมและกลุ่มวิชาชีพ ($r = .64$) ด้านการให้การสนับสนุน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .34, .35, .27, .22, .26, .29, .33, .33, .20$ และ $.28$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านการบริการวิชาการ ($r = .19$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มกิจกรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ ($r = .60$) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านการบริการวิชาการ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .24, .28, .28, .21, .31, .36, .30, .31, .29$ และ $.33$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการให้การสนับสนุน ($r = .19$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ และด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ($r = .44$ และ $.42$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ ด้านการให้การสนับสนุน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านการบริการวิชาการ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .37, .31, .35, .37, .38, .38, .28, .29$ และ $.35$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

การดูแลของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา และด้านการให้การสนับสนุน ($r = .73, .61$ และ $.62$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านความสัมพันธ์ภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .53, .45, .40$ และ $.40$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับค่อนข้างต่ำกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านการบริการวิชาการ และด้านกฎระเบียบของสถาบัน ($r = .32, .24$ และ $.27$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

การดูแลของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ($r = .62$) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านความสัมพันธ์ภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .55, .51, .46, .44$ และ $.44$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับค่อนข้างต่ำกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านการบริการวิชาการ และด้านกฎระเบียบของสถาบัน ($r = .31, .28$ และ $.25$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

การดูแลของอาจารย์ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษามีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับ พฤติกรรมการดูแลของอาจารย์ด้านความสัมพันธ์ภาพที่ไว้วางใจ ด้านการให้อิสระ และด้านการให้การสนับสนุน ($r = .77, .62$ และ $.65$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ด้านการบริการวิชาการ และด้านอาคารสถานที่ ($r = .51, .46$ และ $.47$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับค่อนข้างต่ำกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านกฎระเบียบของสถาบัน ($r = .34$ และ $.36$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านความสัมพันธ์ภาพที่ไว้วางใจมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับพฤติกรรมการดูแลของอาจารย์ด้านการให้อิสระ ด้านการให้การสนับสนุน และบรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ($r = .65, .65$ และ $.60$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านการบริการวิชาการ และด้านอาคารสถานที่ ($r = .40$ และ $.41$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับค่อนข้างต่ำกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านกฎระเบียบของสถาบัน ($r = .31$ และ $.33$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการให้อิสระ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับพฤติกรรมการดูแลของอาจารย์ด้านการให้การสนับสนุนและบรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ($r = .62$) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านการบริการวิชาการ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .49, .42$ และ $.51$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน ($r = .35$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

การดูแลของอาจารย์ด้านการให้อิสระมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน การบริการวิชาการ และด้านอาคารสถานที่ ($r = .59, .41$ และ $.45$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน และด้านกฎระเบียบของสถาบัน ($r = .32$ และ $.33$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน ($r = .42$) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านการบริการวิชาการ ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .28, .31$ และ $.24$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านการบริการวิชาการ และด้านอาคารสถานที่ ($r = .54$ และ $.51$ ตามลำดับ) และมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน ($r = .37$)อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

บรรยากาศการเรียนรู้ด้านการบริการวิชาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และด้านอาคารสถานที่ ($r = .47$ และ $.66$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบันมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านอาคารสถานที่ ($r = .49$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการและกลุ่มวิชาชีพที่ ($r = .61$ และ $.64$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับ ทักษะคิดต่อวิชาชีพด้านการปฏิบัติงาน รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า กลุ่มกิจกรรม การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ ด้านการยอมรับในสถานภาพของนักศึกษา ด้านการให้อิสระ ด้านการให้การสนับสนุน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านบรรยากาศใน

ชั้นเรียน ด้านกฎระเบียบของสถาบันและด้านอาคารสถานที่ ($r = .40, .53, .50, .40, .48, .42, .46, .45, .42, .52, .46$ และ $.46$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับทัศนคติต่อวิชาชีพด้านค่านิยมทางสังคม ด้านลักษณะวิชาชีพ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงานและญาติ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสัมพันธภาพที่ไว้วางใจ บรรยายภาคการเรี้นรู้ด้านการบริการวิชาการ ($r = .21, .37, .34, .39$ และ $.39$ ตามลำดับ) มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับต่ำกับชั้นปีที่ 4 ($r = .18$) และมีความสัมพันธ์ทางลบในระดับต่ำกับชั้นปีที่ 3 ($r = -.19$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 34 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R)ระหว่างตัวพยากรณ์ที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสู่สมการถดถอยกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล
ค่าอำนาจการพยากรณ์(R^2) และค่าอำนาจการพยากรณ์ที่เพิ่มขึ้น (R^2 change)

ลำดับขั้นพยากรณ์	R	R^2	R^2 change	F	p-value
1. รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ	.637	.405	.405	251.058	.000
2. รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ และบรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน	.708	.501	.095	191.578	.000
3. รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน	.736	.542	.041	150.034	.000
4. รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน และการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ	.747	.558	.016	119.944	.000
5. รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ และรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มก้าวหน้า	.755	.571	.013	100.739	.000
6. รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มก้าวหน้า และรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาการ	.761	.578	.008	86.438	.000
7. รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มก้าวหน้า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาการ และการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ	.763	.583	.004	75.263	.000
8. รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มก้าวหน้า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาการ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ และทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลด้านลักษณะวิชาชีพ	.767	.588	.005	67.080	.000

นักศึกษาในกลุ่มวิชาการสามารถอธิบายความแปรปรวนของการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.8 (R^2 change = .008)

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ บรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ และการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ สามารถอธิบายความแปรปรวนของการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ร้อยละ 58.3 ($R^2 = .583$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ สามารถอธิบายความแปรปรวนของการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.4 (R^2 change = .004)

รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ บรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ และทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลด้านลักษณะวิชาชีพ สามารถอธิบายความแปรปรวนของการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ร้อยละ 58.8 ($R^2 = .588$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพ สามารถอธิบายความแปรปรวนของการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้เพิ่มขึ้น

ร้อยละ 0.5 (R^2 change = .005)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 35 ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ(B) และคะแนนมาตรฐาน (Beta)

ตัวพยากรณ์	B	SEB	Beta	t	p-value
รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ	.966	.213	.255	4.537	.000
บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน	.838	.165	.203	5.095	.000
บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน	.522	.100	.195	5.245	.000
การดูแลของอาจารย์ด้านการมี					
ความยืดหยุ่นผูกพันต่อวิชาชีพ	.856	.236	.184	3.620	.000
รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า	.452	.162	.127	2.796	.005
รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ	.532	.192	.149	2.776	.006
การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมี					
สมรรถนะทางวิชาชีพ	-.546	.234	-.117	-2.329	.020
ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพ	.369	.171	.083	2.161	.031
(Constant ;a)	12.656	6.527		1.939	.053
R = .767		R ² = .588		SE _{est} = .10.34	
F = 67.080		p-value = .000			

จากตารางที่ 35 พบว่า ตัวแปรพยากรณ์รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยืดหยุ่นผูกพันต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ และทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพ สามารถพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายเท่ากับ .588 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และพบว่า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยสูงสุดในการพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล (Beta = .255) รองลงมาคือ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และบรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน (Beta = .203 และ .195 ตามลำดับ) ส่วนทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยต่ำสุด (Beta = .083) สามารถสร้างสมการพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ดังนี้

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

การใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาล = $12.656 + .966$ (รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ) + $.838$ (บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน) + $.522$ (บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน) + $.856$ (การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ) + $.452$ (รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า) + $.532$ (รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ) - $.546$ (การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ) + $.369$ (ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพ)

สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน

การใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาล = $.255$ (รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ) + $.203$ (บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน) + $.195$ (บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน) + $.184$ (การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ) + $.127$ (รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า) + $.149$ (รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ) - $.117$ (การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ) + $.083$ (ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพ)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทศนคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้ กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล และสร้างสมการพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาพยาบาลที่กำลังศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ปีการศึกษา 2544 ชั้นปีที่ 2,3 และ 4 วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุขจำนวน 390 คน ที่ได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลมีทั้งหมด 1 ชุด แบ่งเป็น 6 ตอน ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป แบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล แบบสอบถาม รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา แบบประเมินการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนรู้ และแบบสอบถามการใฝ่รู้ ซึ่งได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา และตรวจสอบความเที่ยงของเครื่องมือได้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coeficiency) เท่ากับ .85, .82, .92, .93 และ .91 ตามลำดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window Version 9.0 หาความถี่ และร้อยละของข้อมูล หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์การจรรยา (Contingency Coefficient) ใช้สถิติทดสอบไคสแควร์ (Chi - square) วิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$)
2. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 มากที่สุด (ร้อยละ 47.2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลอยู่ระหว่าง 2.50 – 2.99 มากที่สุด (ร้อยละ 49.5) ทศนคติต่อวิชาชีพของนักศึกษาอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.66$) รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลมีแนวโน้มอยู่ในกลุ่มก้าวหน้ามากที่สุด ($\bar{X} = 3.78$) การดูแลนักศึกษาของอาจารย์อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.96$) และบรรยากาศการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.49$)

3. ปัจจัยส่วนบุคคล คือ ชั้นปี มีความสัมพันธ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($C = .205$, $\chi^2 = 17.031$) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทักษะคิดต่อวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างต่ำกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ($r = .39$) รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพและกลุ่มวิชาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ($r = .64$ และ $.61$ ตามลำดับ) รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้าและกลุ่มกิจกรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .53$ และ $.50$ ตามลำดับ) การดูแลนักศึกษาของอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .52$) บรรยากาศการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .59$)

4. การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณระหว่างชั้นปี ทักษะคิดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้ กับ การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล พบว่า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ และ ทักษะคิดต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพ สามารถร่วมกันพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ร้อยละ 58.8 ($R^2 = .588$) ได้สมการพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐานดังนี้

การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล = $.255$ (รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ) + $.203$ (บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน) + $.195$ (บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน) + $.184$ (การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ) + $.127$ (รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มก้าวหน้า) + $.149$ (รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาการ) - $.117$ (การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ) + $.083$ (ทักษะคิดต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพ)

อภิปรายผลการวิจัย

การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะติดต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้ กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข ผลการวิจัยแยกอภิปรายผลตามตัวแปรที่ศึกษาดังนี้

1. การใฝ่รู้

ผลการวิจัยพบว่า การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.78$) (ตารางที่ 4) อธิบายได้ว่า โดยที่ความเจริญก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและข้อมูลข่าวสาร บุคคลในสังคมต้องก้าวตามให้ทันกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลก การจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาจึงต้องพัฒนาและปลูกฝังจิตใจแห่งการใฝ่รู้ให้แก่นักศึกษา โดยมุ่งเน้นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การจัดการศึกษาพยาบาลในปัจจุบันก็เช่นเดียวกัน มีจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางมากขึ้น ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมและปลูกฝังให้นักศึกษามีจิตใจใฝ่รู้ศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้ เรียนรู้ในสิ่งที่ตนสนใจมากขึ้น โดยการปรับวิธีการเรียนการสอน การดูแลเอาใจใส่ของอาจารย์ รวมทั้งสิ่งแวดล้อมในการเรียนให้ดีขึ้น ส่งผลให้นักศึกษาต้องการเรียนรู้และแสวงหาความรู้ด้วยตนเองในระดับหนึ่ง การใฝ่รู้เป็นพฤติกรรมหรือการแสดงออกถึงความต้องการที่จะเรียนรู้ อยากรู้อยากเห็น กระตือรือร้น สนใจและพอใจที่จะแสวงหาความรู้ โดยการสอบถามจากผู้รู้ สืบเสาะค้นคว้ารวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆ อยู่เสมอ ดังนั้นผลการวิจัยจึงพบว่าการใฝ่รู้ของนักศึกษาอยู่ในระดับมากซึ่งเป็นที่น่าพอใจ ซึ่งผลการวิจัยเป็นไปในทิศทางเดียวกับผลการศึกษาของบุญชิต มณีโชติ (2540) ที่พบว่าระดับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างมาก

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยเป็นรายด้านและรายข้อพบว่า การใฝ่รู้ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.96$) (ตารางที่ 5) อธิบายได้ว่านักศึกษามีความเชื่อหรือความรูสึกต่อการแสวงหาความรู้ว่ามีคุณค่า การศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่สนใจเป็นสิ่งที่ท้าทาย และพร้อมที่จะแสดงพฤติกรรมแสวงหาความรู้ โดยแสดงออกถึงการยอมรับในการแสวงหาความรู้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และการพัฒนาของเทคโนโลยีด้านต่างๆ ทั้งด้านการแพทย์และการพยาบาล รวมถึงการรับรู้ข่าวสารต่างๆ เป็นสิ่งกระตุ้นให้นักศึกษามีความรู้สึกอยากรู้ในสิ่งที่ตนเองสงสัย และต้องมีการค้นคว้าแสวงหาความรู้ เพื่อพัฒนาตนเองให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

ส่วนการใฝ่รู้ด้านทักษะต่อการแสวงหาความรู้ที่อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}=3.59$) (ตารางที่ 6) แสดงว่านักศึกษามีทักษะในการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในระดับที่น่าพึงพอใจ อธิบายได้ว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 มีประสบการณ์การเรียนรู้ทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ โดยการสังเกตการปฏิบัติบทบาทพยาบาลวิชาชีพของอาจารย์พยาบาลและพยาบาลวิชาชีพ จากการซักถามรุ่นพี่ การศึกษาค้นคว้าจากตำราและวารสารต่างๆ อีกทั้งมีประสบการณ์การเรียนรู้ด้วยการสอนที่มีการพัฒนาที่หลากหลาย เช่น วิธีการเรียนการสอนแบบใช้ปัญหาเป็นหลัก (Problem Base Learning) ที่วิทยาลัยพยาบาลในสังกัดสาธารณสุขส่วนใหญ่นำมาใช้ในการสอนวิชาทางวิชาชีพการพยาบาล โดยฝึกฝนให้นักศึกษารู้จักการคิดวิเคราะห์ รู้วิธีการเรียน วิธีในการแสวงหาความรู้ ซึ่งผลการศึกษาของชิตสุภาวงศ์ ทิพย์เที่ยงแท้ และคณะ (2543) พบว่า การเรียนการสอนโดยใช้ปัญหาเป็นหลักสามารถพัฒนาการใฝ่รู้ของนักศึกษาได้ นอกจากนี้เสาวนีย์ กานต์เดชารักษ์ (2540) และ มาสรีน จันทงาม (2543) ก็พบว่าวิธีการเรียนการสอนแบบเน้นการวิจัยสามารถพัฒนาการใฝ่รู้ของนักศึกษาได้เช่นกัน ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอน อาจารย์พยาบาลควรพัฒนาการเรียนการสอนโดยวิธีการเรียนการสอน และจัดกิจกรรมที่หลากหลายมากขึ้น เพื่อกระตุ้นและปลูกฝังให้นักศึกษามีการใฝ่รู้ตั้งแต่เป็นนักศึกษาจนกระทั่งจบการศึกษาเป็นพยาบาลวิชาชีพที่เป็นผู้ใฝ่รู้ ช่วยให้อาชีพมีการพัฒนา และผู้รับบริการได้รับการบริการที่ดีมีคุณภาพ

2. ปัจจัยส่วนบุคคล

ชั้นปี ในการศึกษาคั้งนี้มีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 มากที่สุด (ร้อยละ 47.2) (ตารางที่ 7) และผลการวิจัยพบว่าชั้นปี มีความสัมพันธ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 31) อธิบายได้ว่า ระดับชั้นปีที่สูงขึ้น นักศึกษาจะมีการใฝ่รู้มากขึ้น เพราะนักศึกษาที่ระดับชั้นปีสูงขึ้นย่อมมีประสบการณ์ในการเรียนรู้ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ ที่ได้รับการปลูกฝังและส่งเสริมให้นักศึกษารู้จักการคิดอย่างมีเหตุผล และมีการศึกษาค้นคว้า แสวงหาความรู้ด้วยตนเองทำให้นักศึกษามีการใฝ่รู้มากขึ้น แต่เมื่อวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยพหุคูณในการพยากรณ์การใฝ่รู้พบว่าชั้นปีไม่สามารถร่วมพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ เนื่องจากเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างชั้นปีกับการใฝ่รู้ (ตารางที่ 33) พบว่า ชั้นปีมีความสัมพันธ์ระดับต่ำกับการใฝ่รู้จึงไม่สามารถร่วมทำนายการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลส่วนใหญ่อยู่ระหว่าง 2.50 – 2.99 มากที่สุด (ร้อยละ 49.5) (ตารางที่ 7) และพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (ตารางที่ 32) แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซึ่งเป็นตัวบ่งชี้สำคัญในการวัดระดับ

ความรู้ความสามารถของนักศึกษา ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ของนักศึกษาไม่เกี่ยวข้องกับการใฝ่รู้ของนักศึกษา ซึ่งไม่เป็นไปตามความคิดเห็นของ สมคิด อิศระวัฒน์ (2531) ที่กล่าวว่าถ้าผู้เรียนคนใดประสบความสำเร็จในการเรียนนั่นคือมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีจะเป็นผู้ที่มีความพร้อมในการเรียนรู้และเป็นบุคคลที่ใฝ่หาความรู้ตลอดชีวิต อธิบายได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการวัดเฉพาะความรู้ความเข้าใจและการนำความรู้ที่ได้มาประยุกต์ใช้ แต่การใฝ่รู้และการสนใจศึกษาหาความรู้ เป็นพฤติกรรมที่แสวงหาความรู้ตามสิ่งที่ตนเองต้องการ พอใจและสนใจ ซึ่งไม่จำเป็นต้องรู้และนำความรู้ไปใช้ได้จริง ดังนั้นจึงทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่สัมพันธ์กับการใฝ่รู้ของนักศึกษา และไม่สามารถร่วมพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้

3. ทศนคติต่อวิชาชีพ

ผลการวิจัยพบว่าทศนคติต่อวิชาชีพอยู่ในระดับดี (ตารางที่ 8) อธิบายได้ว่า ทศนคติเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จากการรับรู้ข้อมูล ความรู้สึก ความเชื่อ ของบุคคลในการตอบสนองต่อบุคคล สถานการณ์หรือสิ่งเร้า และทศนคติต่อวิชาชีพเป็นความรู้สึกหรือความเชื่อของนักศึกษาที่มีต่อวิชาชีพการพยาบาล ที่จะส่งผลให้นักศึกษาแสดงออกมาในลักษณะของความสนใจ พอใจและอยากเรียนรู้ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการศึกษาวิชาชีพพยาบาล เนื่องจากการมีทศนคติที่ดีต่อวิชาชีพตั้งแต่เริ่มศึกษา จะทำให้นักศึกษามีความรู้สึกรัก และศรัทธาในวิชาชีพ ต้องการที่จะพัฒนาวิชาชีพให้ดีขึ้น ซึ่งการที่นักศึกษามีทศนคติที่ดีต่อวิชาชีพเป็นผลมาจากที่นักศึกษามีทศนคติที่ดีตั้งแต่ก่อนเข้าศึกษาในวิชาชีพ และจากการศึกษาในวิทยาลัยพยาบาลทำให้นักศึกษาได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ และมีความเข้าใจในลักษณะวิชาชีพ การปฏิบัติงานการพยาบาล และความสัมพันธ์กับผู้ร่วมงาน ผู้ป่วยและญาติดีขึ้น และการฝึกภาคปฏิบัติทำให้นักศึกษาได้เรียนรู้ถึงคุณค่าและประโยชน์ของการศึกษาในวิชาชีพ จึงทำให้ผลการวิจัยพบว่าทศนคติต่อวิชาชีพของนักศึกษาอยู่ในระดับดี ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวผลการศึกษาของ อารีย์ สุขก่องวาริ (2537) และศรีสุดา งามขำ (2539) ที่พบว่า ทศนคติต่อวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลอยู่ในระดับดี

เมื่อวิเคราะห์ผลการศึกษา พบว่า ทศนคติต่อวิชาชีพมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับค่อนข้างต่ำกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ($r = .39$) (ตารางที่ 32) อธิบายได้ว่านักศึกษาพยาบาลที่มีทศนคติที่ดีต่อวิชาชีพจะมีการใฝ่รู้มาก เพราะถ้านักศึกษารู้สึกและเชื่อว่าวิชาชีพการพยาบาลดี มีประโยชน์ มีศักดิ์ศรี ทำให้นักศึกษาสนใจเรียน อยากเรียนรู้ และศึกษาค้นคว้า และเป็นผู้ใฝ่รู้ แสวงหาความรู้เพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาชีพการพยาบาล สอดคล้องกับความคิดเห็นและผลการศึกษาของ Bloom (1976); พัฒนวดิ เสรินทวัฒน์ และ จริยาวัตร คมพยัคฆ์ (2531) นิตยา ยงภูมิพุทธา (2543) ที่พบว่าทศนคติต่อวิชาชีพเป็นสิ่งที่จำเป็นที่สุด เพราะจะทำให้ปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ ผู้มีทศนคติที่ดีต่อวิชาชีพจะเรียนด้วยความ

สนใจและมีความกระตือรือร้นทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างรวดเร็ว และทำให้นักศึกษามีการเรียนอย่างมีความสุข ซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาวิชาชีพให้มีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพสามารถร่วมทำนายนการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ อย่างไรก็ตามจากตารางที่ 34 พบว่าทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพทำให้อ่านาการทำนายนการใ้รู้ของนักศึกษาเพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย และมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยต่ำสุด ($Beta = .083$) (ตารางที่ 35) นั่นคือสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงการใ้รู้ได้น้อยสุด ดังนั้นผู้วิจัยมีความเห็นว่าถ้ามีการพัฒนาการใ้รู้ของนักศึกษาควรพัฒนาทัศนคติต่อวิชาชีพเป็นปัจจัยสุดท้าย

4. รูปแบบการใช้ชีวิตของศึกษา

รูปแบบการใช้ชีวิตของศึกษา จากผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข มีรูปแบบการใช้ชีวิตกลุ่มก้าวหน้าสูงที่สุด รองมาคือกลุ่มวิชาชีพ และกลุ่มวิชาการ (ตารางที่ 13) และคะแนนเฉลี่ยรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษามีเพียงกลุ่มเดียวที่อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนกลุ่มอื่นๆอยู่ในระดับสูง แสดงว่าในนักศึกษาพยาบาลหนึ่งคนมีลักษณะของรูปแบบการใช้ชีวิตในทุกกลุ่มใกล้เคียงกัน โดยมีรูปแบบการใช้ชีวิตกลุ่มก้าวหน้าสูงที่สุด รองลงมาคือกลุ่มวิชาชีพ และกลุ่มวิชาการ และกลุ่มกิจกรรม ซึ่งแตกต่าง จากผลการศึกษาของวาสนา เจือทอง (2530) ที่ศึกษารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงกลาโหม พบว่านักศึกษาพยาบาลสังกัดกระทรวงกลาโหม มีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มวิชาชีพสูงที่สุด แสดงว่านักศึกษาพยาบาลจะมีรูปแบบการใช้ชีวิตต่างกันขึ้นกับสภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ของแต่ละสถาบัน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Bolton and Kammeyer (1967) ที่กล่าวว่า หากสิ่งแวดล้อมใดเข้าหรือมีปฏิสัมพันธ์กับนักศึกษามาก นักศึกษาก็จะปรากฏบทบาทนั้นออกมา

ผลการวิจัยพบว่ารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพและกลุ่มวิชาการ มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับค่อนข้างสูงกับการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาล ($r = .64$ และ $.61$ ตามลำดับ) และรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มก้าวหน้าและกลุ่มกิจกรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $.05$ ($r = .53$ และ $.50$ ตามลำดับ) (ตารางที่ 11) อธิบายได้ว่ารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพและกลุ่มวิชาการ มีลักษณะการใช้ชีวิตที่มีความตั้งใจ และมุ่งศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในสิ่งที่ตนเองสนใจอยู่เสมอ จึงมีความสัมพันธ์ค่อนข้างสูงกับการใ้รู้ของนักศึกษา ส่วนรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มก้าวหน้าและกลุ่ม กิจกรรม ซึ่งมีลักษณะการใช้ชีวิตในด้านการเป็นผู้นำ การเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ไม่นับการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ในด้านวิชาการ แต่ก็เป็น

การแสวงหาความรู้ในด้านที่เป็นการเรียนรู้ประสบการณ์ชีวิตจึงมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้เท่านั้น

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่ารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพ กลุ่มก้าวหน้า กลุ่มวิชาการ สามารถพยากรณ์การใฝ่รู้ได้ โดยรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาในกลุ่มวิชาชีพเป็นตัวพยากรณ์ที่มีน้ำหนักมากที่สุด คือสามารถอธิบายความแปรปรวนของการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ร้อยละ 40.5 ($R^2 = .405$) (ตารางที่ 34) อธิบายได้ว่าการที่นักศึกษามีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มวิชาชีพ ซึ่งสนใจเรียนเพื่อให้ตนเองจบไปประกอบอาชีพ สนใจในการฝึกทักษะทางวิชาชีพ ใช้เวลาและให้ความสนอกสนใจกับวิชาหรือกิจกรรมที่สอดคล้องกับวิชาชีพ จะส่งผลให้นักศึกษามีการใฝ่รู้มากที่สุด ซึ่งเห็นได้จากค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยที่สูงสุดในการพยากรณ์การใฝ่รู้ ($Beta = .255$) (ตารางที่ 35) ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนทางพยาบาลศาสตร์ที่มุ่งผลิตที่มีคุณภาพและเป็นผู้ใฝ่รู้ ใฝ่หาความรู้เพื่อพัฒนาตนเองและวิชาชีพให้เจริญก้าวหน้า จึงควรเน้นการส่งเสริมให้นักศึกษามีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มวิชาชีพมากที่สุด ด้วยวิธีการจัดการเรียนการสอนและการจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับวิชาชีพ

4. การดูแลนักศึกษาของอาจารย์

การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ จากผลการวิจัยพบว่า การดูแลนักศึกษาของอาจารย์อยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 3.96$) (ตารางที่ 18) แสดงว่านักศึกษามีการรับรู้การแสดงพฤติกรรมการดูแลของอาจารย์เป็นไปในทางที่พึงพอใจ อธิบายได้ว่าการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์พยาบาลและนักศึกษาพยาบาลนั้นมีความแตกต่างจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์และนักศึกษาทั่วไปที่มีปฏิสัมพันธ์กันในบทบาทผู้สอนและผู้เรียนในชั้นเรียนเท่านั้น ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยทำการศึกษานักศึกษาชั้นปี 2,3,4 ซึ่งนักศึกษามีความใกล้ชิดกับอาจารย์มากขึ้น เนื่องจากมีการเรียนการสอนในภาคปฏิบัติที่อาจารย์ให้การดูแลช่วยเหลือ และให้คำแนะนำนักศึกษาอย่างใกล้ชิด ทำให้ปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์พยาบาลและนักศึกษาพยาบาลจึงเป็นลักษณะของการห่วงใย ใส่ใจช่วยเหลือ สนับสนุน นักศึกษาในการเรียนการสอน อีกทั้งการดูแลช่วยเหลือ ให้คำปรึกษาในเรื่องส่วนตัว และเมื่ออาจารย์พยาบาลตระหนักถึงความสำคัญของการดูแลและให้การดูแลนักศึกษาพยาบาล จะส่งผลให้นักศึกษาสนใจในการเรียนและดูแลเอาใจใส่ผู้รับบริการมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของนางลักษณ์ ศรีแสง และคณะ (2542) ที่พบว่าพฤติกรรมดูแลของอาจารย์อยู่ในระดับดี อาจเนื่องมาจากในปัจจุบันมีการพัฒนาระบบจัดการเรียนการสอนให้ได้มาตรฐาน การประกันคุณภาพการศึกษา อาจารย์จึงต้องพัฒนาตนเองโดยให้ความสำคัญต่อการดูแลเอาใจใส่นักศึกษามากขึ้น ทั้งในด้านการเรียนและเรื่องส่วนตัว เป็นแบบอย่างที่ดีของพยาบาลวิชาชีพ เป็นที่

ปรึกษาที่ดี ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษาคิดอย่างมีเหตุผล และให้อิสระในการเรียนรู้ จึงทำให้นักศึกษามีความพึงพอใจในการดูแลของอาจารย์มากขึ้นกว่าเดิม

ผลการวิจัยพบว่าการดูแลนักศึกษาของอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .52$) (ตารางที่ 32) แสดงว่านักศึกษาที่ได้รับการดูแลที่ดีจากอาจารย์จะมีการใฝ่รู้มาก อธิบายได้ว่าการที่นักศึกษาได้รับการดูแลจากอาจารย์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีอิทธิพลอย่างมากในการจัดการเรียนการสอนทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ นักศึกษาที่ได้รับการดูแลเอาใจใส่ ได้รับคำปรึกษาในด้านต่างๆ รวมทั้งการเป็นแบบอย่างที่ดีของอาจารย์ในการใฝ่หาความรู้ และส่งเสริมให้นักศึกษามีการศึกษาค้นคว้า แสวงหาความรู้ ย่อมทำให้นักศึกษามีเจตคติที่ดีในการแสวงหาความรู้ และมีพฤติกรรมแสวงหาความรู้ เช่นเดียวกับ Bandura (อ้างถึงในสุรางค์ ใคว์ตระกูล, 2541) ที่กล่าวว่าพฤติกรรมของคนเราส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบจากตัวแบบ เริ่มจากความใส่ใจ การจดจำ การแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวอย่าง และแรงจูงใจของผู้เรียนที่จะแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Halldorsdottir (1990) ที่พบว่านักศึกษาที่ได้รับการดูแลที่ดีจากอาจารย์จะรู้สึกมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น มีแรงจูงใจในการเรียนรู้และพัฒนาตนเองมากขึ้น กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่าการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ และด้านสมรรถนะทางวิชาชีพสามารถร่วมทำนายนายการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ ดังนั้นผู้บริหารและอาจารย์ควรสนับสนุนและส่งเสริมให้อาจารย์ตระหนักถึงความสำคัญและให้การดูแลนักศึกษาในการเรียนรู้ในวิชาชีพ เพื่อปลูกฝังให้นักศึกษาเป็นผู้มีจิตใจใฝ่รู้ต่อไป

6. บรรยายภาศการเรียนรู้

จากผลการวิจัยพบว่า บรรยายภาศการเรียนรู้อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=3.49$) (ตารางที่ 25) แสดงว่าสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการเรียนรู้ของนักศึกษาพยาบาลอยู่ในระดับปานกลาง อธิบายได้ว่า บรรยายภาศการเรียนรู้ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมสนับสนุน และกระตุ้นให้นักศึกษามีความกระตือรือร้น ต้องการที่จะศึกษาค้นคว้า แสวงหาความรู้ ยังไม่เหมาะสม และเพียงพอต่อความต้องการของนักศึกษา อาจเนื่องมาจากบรรยายภาศการเรียนรู้เป็นสิ่งที่นักศึกษาประสบอยู่ทุกวัน และการพัฒนาปรับปรุงทำได้ค่อนข้างยาก เนื่องจากในบางด้าน เช่น ด้านอาคารสถานที่ที่มีข้อจำกัดด้านงบประมาณในการปรับปรุง ส่วนด้านกฎระเบียบของสถาบัน ที่ส่วนใหญ่วิทยาลัยจะเป็นผู้กำหนดและมีผลต่อการดำเนินชีวิตของนักศึกษาว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไรและมีการลงโทษอย่างไรเมื่อทำความผิด ทำให้นักศึกษาซึ่งเป็นวัยที่ต้องการอิสระไม่พึงพอใจกับกฎระเบียบข้อบังคับ จึงทำให้ในการศึกษาครั้งนี้พบว่าบรรยายภาศการเรียนรู้อยู่ในระดับ

ปานกลางซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของลดดาพร บุญฤทธิ์ (2538) ที่พบว่าประสบการณ์ชีวิตของบัณฑิตพยาบาลศาสตร์ด้านกฎระเบียบวินัย ด้านส่งเสริมวิชาการ ด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ และบริการวิชาการและสวัสดิการมีความเหมาะสมปานกลาง

ผลการวิจัยพบว่า บรรยากาศการเรียนรู้มีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลางกับการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .59$) (ตารางที่ 32) แสดงว่าบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดีจะให้นักศึกษามีการใ้รู้ดีขึ้น ถ้าบรรยากาศการเรียนรู้ไม่ดีจะทำให้ นักศึกษามีการใ้รู้อยู่ในระดับต่ำ อธิบายได้ว่าบรรยากาศการเรียนรู้เป็นสภาพแวดล้อมที่นักศึกษาต้องสัมผัสตลอดเวลาในขณะที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัย บรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมจะกระตุ้นและส่งเสริมให้นักศึกษามีความสนใจใ้หาความรู้ ซึ่งเป็นไปในแนวทางเดียวกับแนวคิดของ Astin (1988) และ สำเนาวิ ขจรศิลป์ (2538) ที่กล่าวว่า สภาพแวดล้อมในสถาบันเป็นตัวเร้าที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของนักศึกษา ทำให้นักศึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์ของตน บรรยากาศที่ดีย่อมสนับสนุนให้นักศึกษากระตือรือร้นและขวนขวายหาความรู้ อยู่เสมอ ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้จึงพบว่าบรรยากาศการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาล

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และด้านกฎระเบียบของสถาบันร่วมกันพยากรณ์การใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ และเป็นตัวพยากรณ์ที่สามารถทำให้อธิบายการใ้รู้ได้เพิ่มขึ้นเป็นอันดับที่ 2 และ 3 ต่อจากรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ (ตารางที่ 34) ดังนั้นในการพัฒนาการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาล ผู้บริหารสถานศึกษา และอาจารย์ควรให้ความสำคัญกับบรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และด้านกฎระเบียบของสถาบัน และพัฒนาปรับปรุงเป็นอันดับรองลงมาจากรูปแบบการใช้ชีวิตกลุ่มวิชาชีพ

กล่าวโดยสรุปจะเห็นได้ว่า จากการศึกษาในครั้งนี้พบว่าปัจจัยที่สามารถร่วมกันทำนายการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาล ทั้งหมด 8 ตัวพยากรณ์ คือ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน บรรยากาศการเรียนรู้ด้านกฎระเบียบของสถาบัน การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มก้าวหน้า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาการ การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ และทัศนคติต่อวิชาชีพด้านลักษณะวิชาชีพ โดยสามารถร่วมกันทำนายการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้ถึงร้อยละ 58.8 และเป็นที่น่าสังเกตว่า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพ บรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และด้านกฎระเบียบของสถาบัน เป็นตัวพยากรณ์ที่ร่วมกันทำนายการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาลได้มากที่สุด ดังนั้นในการพัฒนาการใ้รู้ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลจึงควรพัฒนาให้นักศึกษามี

รูปแบบการใช้ชีวิตกลุ่มวิชาชีพเป็นอันดับแรก และพัฒนาบรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และด้านกฎระเบียบของสถาบันตามลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา จากผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษากลุ่มวิชาชีพเป็นตัวอย่างการณที่สามารถพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษามากที่สุด ดังนั้นผู้บริหารและอาจารย์ควรให้ความสำคัญกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ช่วยส่งเสริมให้นักศึกษามีรูปแบบการใช้ชีวิตในกลุ่มวิชาชีพ เพื่อการส่งเสริมการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

1.2 บรรยากาศการเรียนรู้ จากการศึกษาพบว่าบรรยากาศการเรียนรู้ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน และกฎระเบียบของสถาบันเป็นพยากรณ์ที่ร่วมกันพยากรณ์การใฝ่รู้ของนักศึกษาเป็นอันดับ 2 และ 3 ต่อจากรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา ดังนั้นวิทยาลัยพยาบาลควรสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการใฝ่รู้ของนักศึกษา โดยปรับปรุงบรรยากาศในชั้นเรียนให้มีลักษณะของการกระตุ้นและส่งเสริมให้นักศึกษาอยากเรียนรู้ และมีการศึกษาค้นคว้าอยู่เสมอ สำหรับกฎระเบียบของสถาบันควรให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการกำหนดกฎระเบียบเพื่อให้นักศึกษาพึงพอใจ และสามารถนำไปปฏิบัติได้ อีกทั้งยังต้องมีการพัฒนาระบบการให้บริการทางวิชาการ และพัฒนาด้านอาคารสถานที่ อุปกรณ์ สื่อทัศนูปกรณ์ต่างๆ ที่เอื้ออำนวยให้นักศึกษาได้ใช้บริการในศึกษาค้นคว้าหาความรู้อย่างสะดวกและทั่วถึง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ศึกษาการจัดกิจกรรมที่สามารถพัฒนาการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล

2.2 ศึกษาเปรียบเทียบการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

และนักศึกษาพยาบาลในสังกัดอื่นๆ เช่น ทบวงมหาวิทยาลัย กระทรวงกลาโหม เป็นต้น

2.3 ศึกษาการใฝ่รู้ของพยาบาลวิชาชีพ และตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการใฝ่รู้ของพยาบาลวิชาชีพ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2539. **คู่มือการพัฒนาโรงเรียนเข้าสู่มาตรฐานการศึกษา ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ครุสภาลาดพร้าว.
- กุลยา ตันติผลาชีวะและคณะ. 2536. การออกจากวิทยาลัยกลางคืนของนักศึกษาพยาบาล. **วารสารการศึกษาพยาบาล**. 4 (มกราคม): 55-67.
- ไชนภา แก้วจันทร์. 2542. **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี กรุงเทพฯ**. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- จรัส สุวรรณเวลาและคณะ. 2540. **บนเส้นทางอุดมศึกษา**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.
- ชิตสุภางศ์ ทิพย์เที่ยงแท้และคณะ. 2543. การเปรียบเทียบพฤติกรรมการใช้ก่อนและหลังการเรียนโดยใช้ปัญหาเป็นหลัก. **วารสารวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี**. 12(กุมภาพันธ์):12-17.
- ดรุณี ชุณหวัตและคณะ. 2523. **รายงานการวิจัยเรื่องทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลของ นักศึกษาพยาบาล**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาล รามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เตือนใจ ชิวภักดี. 2526. **ศักยภาพของคนหนุ่มสาว เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของ ประเทศในเยาวชนไทย**. พระนคร: สถาบันวิจัยสังคม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนา บุญทอง. 2533. การพยาบาลกับการพัฒนาบุคลิกภาพ. **เอกสารประกอบการสอน ชุดวิชาประสบการณ์วิชาชีพการพยาบาล หน่วยที่ 1-8**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย สุโขทัยธรรมมาธิราช.
- นงลักษณ์ ศรีแสงและคณะ. 2542. **รายงานวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมการดูแลของ อาจารย์พยาบาล การรับรู้ต่อค่าของงาน กับความยึดมั่นผูกพันต่อวิชาชีพของ นักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี สรรพสิทธิประสงค์**. มปท.
- นรินทร์ ศรีสว่าง. 2541. **การสร้างแบบทดสอบวัดจริยธรรมการใฝ่รู้ สำหรับนักเรียนชั้นปีที่ 6ในจังหวัดร้อยเอ็ด**. ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

- นฤชล จรุงเรือง และลักษณะนา อินทร์กลับ. 2542. การเปรียบเทียบพฤติกรรมการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 1 ระหว่างนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลกึ่งการุณย์กับนักศึกษา คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. **วารสารสภาการพยาบาล** 14 (เมษายน): 10-22.
- นฤมล เดือนมา. 2539. **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล สิ่งแวดล้อมในวิทยาลัย และความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลในสังกัดกระทรวงสาธารณสุข.** วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นัยนา อ่างสันติธรรม. 2522. **การวิเคราะห์องค์ประกอบสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยไทย.** ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นิตยา ยงภูมิพุทธา. 2543. **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านนักศึกษา คุณลักษณะครูที่เลี้ยง สภาพแวดล้อมทางคลินิก กับการเรียนภาคปฏิบัติอย่างมีความสุขของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข.** วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิรันดร์ ตั้งธีระบัณฑิตกุล และคณะ. 2542. รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีผลต่อคุณลักษณะการใฝ่รู้ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตการศึกษา 8. มปท.
- บรเวท กิตติศักดิ์. 2538. การสร้างบรรยากาศการเรียน. **สารสถาบันภาษาไทย**. 2 (เมษายน) :74-80.
- บุญชิต มณีโชติ. 2540. **ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วมกับ พฤติกรรมการใฝ่รู้ของนักศึกษาพยาบาล.** ปริญญานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลอนามัยชุมชน มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ประกอบ คูรัตน์. 2525. นิสิตนักศึกษาและการเมือง. **นิสิตนักศึกษา.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประกาศทบวงมหาวิทยาลัย. 2542. **เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. 2542.** ม.ป.ท.
- ประคอง กรรณสูต. 2538. **สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประนอม รอดคำดี. 2532. รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษาพยาบาลและการเสริมสร้างบรรยากาศเพื่อการเรียนรู้. **วารสารพยาบาลศาสตร์ จุฬาฯ.** 1(ธันวาคม): 85-92.
- ปรัชญานันท์ เทียงจรรยา. 2539. **ความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นอิสระแห่งตน ความเชื่ออำนาจภายในตน พฤติกรรมการดูแลของอาจารย์พยาบาล กับความเป็นอิสระแห่งวิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล.** วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ปราณี รามสูต. 2542. **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ผดุงชาติ สุวรรณวงศ์และไพฑูรย์ สีนลารัตน์. 2542. **ทิศทางการปฏิรูปอุดมศึกษาของโลกในศตวรรษที่ 21**. กรุงเทพฯ: ทีพี พรินท์.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. 2542. **จิตวิทยาการศึกษา**. กรุงเทพฯ: วิสิทธิ์พัฒนาจำกัด.
- พนารัตน์ วิศเวทนิมิตร. 2539. **สมรรถนะที่พึงประสงค์ของพยาบาลศาสตร์ใน พ.ศ. 2544-2549**. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรณี ช เจนจิต. 2538. **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน แกรมมี.
- พรสวรรค์ พิมพ์พะนิตย์. 2537. **การสร้างแบบทดสอบวัดเหตุผลเชิงจริยธรรมวิชามนุษย์กับการใช้เหตุผลและจริยธรรมสำหรับนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- พวงรัตน์ บุญญานรักษ์. 2531. **ศาสตร์การดูแล: กระจกของวิชาชีพการพยาบาล. วารสารการพยาบาล 3 :3-9**
- พวงรัตน์ บุญญานรักษ์. 2538. **การประกันคุณภาพการพยาบาล**. กรุงเทพฯ :วังใหม่บลูพรินต์.
- พัฒน์วดี เสรินทวัฒน์ และจรรยาวัตร คมพยัคฆ์. 2531. **รายงานการวิจัยเรื่องทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อวิชาชีพพยาบาล**. ทุนอุดหนุนจาก China Medical Board of New York In.
- พัฒน์วดี เสรินทวัฒน์. 2527. **ทัศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อวิชาชีพพยาบาล**. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาพยาบาลสาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิมศรี เปานิล. 2530. **บรรยากาศการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตรตามทัศนะของนิสิตและอาจารย์**. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. 2530. **รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิจัย ฝ่ายวิจัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภรณ์ี เชาวกุล. 2542. **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กิจกรรมการจัดการเรียน การสอนของอาจารย์พยาบาลและสภาพแวดล้อมของสถาบัน กับสมรรถนะเชิง วิชาชีพของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.**

มณี ดีประสิทธิ์. 2540. **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล การมีส่วนร่วมในกิจการ นักศึกษา และสภาพแวดล้อมของวิทยาลัยพยาบาลกับภาวะผู้นำของนักศึกษา พยาบาลวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์ปริญญา พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**

มาสริน จันทงาม. 2543. **ผลของการเรียนการสอนแบบเน้นวิจัยต่อการใฝ่รู้และความ สามารถ**

ในการคิดวิจารณ์ของนักศึกษาพยาบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตร มหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ยุวดี วัฒนานนท์. 2522. **ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับลักษณะความเป็นผู้นำของนักศึกษา พยาบาล**

ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการ พยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิเรืองรอง รัตนวิไลสกุล. 2543. การศึกษารูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี พระจอมเกล้าธนบุรี. **วารวิจัยและพัฒนา มจร 23 (พฤษภาคม – สิงหาคม): 95-103.**

ลดดาพร บุญฤทธิ์. 2538. **ความสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์ชีวิตนักศึกษา กับเจตคติใน วิชาชีพของบัณฑิตสาขาพยาบาลศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตร มหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**

ลักษณะ อินทร์กลับและคณะ. 2542. พฤติกรรมการใฝ่รู้ทางการเรียนกับความรู้สึกเป็นสุขของ นักศึกษาพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. **วารสารสภาการพยาบาล. 14 (กรกฎาคม - กันยายน): 59 -71.**

ลัดดา กิติวิภาดา. 2532. **ทัศนคติทางสังคมเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.**

วรรณวดี เนียมสกุล. 2538. **ความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมในวิทยาลัยกับแบบการ เรียนที่พึงประสงค์ของนักศึกษาพยาบาลหลักสูตรต่อเนื่อง ในวิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขา การพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**

- วาสนา เจือทอง. 2531. **ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลัง รูปแบบการใช้ชีวิต กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลในสถาบันการศึกษาพยาบาล สังกัดกระทรวงกลาโหม.** วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาพยาบาลสาธารณสุข มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. 2542. **กระบวนการทัศน์ใหม่: การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพของบุคคล.** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์สายธาร.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. 2543. **วิสัยทัศน์การศึกษา.** กรุงเทพฯ: เอสอาร์พรีนติ้ง.
- วินัย พัฒนรัฐและคณะ. 2538. **การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพด้านความเชื่อมั่นในตนเองสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดเชียงใหม่.** วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วิโรจน์ วัฒนานิมิตรกุล. 2540. **การพัฒนารูปแบบการสอนโดยใช้สาระอิงบริบทเพื่อส่งเสริมความใฝ่รู้ของนักเรียนระดับประถมศึกษา.** วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีสุดา งามขำ. 2539. **พฤติกรรมการณ์ดูแลนักศึกษาพยาบาลในการสอนการพยาบาลทางคลินิก และทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาลของนักศึกษาพยาบาลสังกัดกระทรวงสาธารณสุข.** วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการพยาบาล. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ศิริรัตน์ จันทร์แสงรัตน์. 2538. **ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล กิจกรรมนักศึกษา และสภาพแวดล้อมกับคุณภาพชีวิตของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข.** วิทยานิพนธ์ปริญญาพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการพยาบาลศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศูนย์พัฒนาการศึกษาแห่งประเทศไทย ทบวงมหาวิทยาลัย. 2529. **รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาสภาพแวดล้อมในห้องเรียนพฤติกรรมของครูและพฤติกรรมของนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สุโขทัยธรรมธิราช.
- สถาบันพระบรมราชชนก กระทรวงสาธารณสุข. 2540. **หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต พ.ศ. 2542.** ม.ป.ท.
- สมคิด อิศระวัฒน์. 2531. **ประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้ใหญ่.** วารสารการศึกษาอนุกระบบ. 3 (พฤษภาคม – สิงหาคม): 19 - 27.
- สมชาย ฐานวุฒิโฒ. 2533. **มงคลชีวิตฉบับธรรมทายาท.** กรุงเทพฯ: รวิกานต์.

สมชาย ธีบุญกุล. 2526. **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์พัฒนเศ.

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์. 2522. **การสร้างแบบสำรวจสภาพแวดล้อมมหาวิทยาลัยไทย:**

รายงานการวิจัย. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สร้อย อนุสรณ์ธวัชกุล. 2543. ทศนคติของนักศึกษาพยาบาลต่อวิชาชีพการพยาบาล. **วารสาร**

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น 23(กุมภาพันธ์-เมษายน): 37-51.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2542. **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.**

2542. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิค.

สำเนา ขจรศิลป์. 2538. **มิติใหม่ของกิจการนักศึกษา 2: การพัฒนานักศึกษา**. กรุงเทพฯ:

มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.

สุชา จันทน์เอม. 2536. **จิตวิทยาวัยรุ่น**. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

สุภาภรณ์ สุภาพงศ์. 2543. เราจะเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการเรียนรู้ในห้องเรียนได้อย่างไร.

วารสารวิชาการ 3 (มกราคม): 40-41.

สุรางค์ ไคว้ตระกูล. 2541. **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เสาวนีย์ กานต์เดชารักษ์. 2539. **การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบเน้นการวิจัยทาง**

การศึกษาพยาบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต ภาควิชาอุดมศึกษา

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อนุช อาภาภิรมย์. 2526. **อุดมคติ: คนหนุ่มสาวกับสังคมไทย**. **มหาวิทยาลัย**. 26 (สิงหาคม)

: 17-19.

อารี พันธุ์ณี. 2534. **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: ต้นอ่อน.

อารี พันธุ์ณี. 2542. **จากการสอน...สู่การจุดประกายความใฝ่รู้**. **การแนะแนวและจิตวิทยา**

การศึกษา. 1 (มกราคม-มิถุนายน): 38-41.

อารีย์ สุขก่องวารี. 2537. . 2527. **การเรียนการสอนผู้ใหญ่เพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์**.

กรุงเทพฯ: กรุงเทพมหานครพิมพ์.

ภาษาอังกฤษ

Anastasi,A. 1976. **Psychological Testing**. 2nd ed. New York: The Mc Milan.

Astin, A.W. 1968. **The College Environment**. 3rd ed. Washington D.C.: The American Council on Education.

- Astin, A.W. 1993. **What Matter in College ? Four Critical Year Revisited**. San Francisco: Jossey – Bass.
- Bauer, J.A. 1990. Caring as the central focus in nursing curriculum development. In Leininger ,M. and Watson, J. (eds.),**The Caring Imperative in Education**. New York : Nation League for Nursing.
- Betz, E.L. and Klingen, J.E. A dimensional analysis of college student satisfaction. **Measurement and Evaluation in Guidance** 4: 99-106.
- Bloom, B.S. 1976. **Human Characteristic and School Learning**. New York: Mc Graw-Hill.
- Bolton , C.D.and Kammeyer Kanne C.W. 1968. **The University Student: A Study of Student Behavior and Values**. New Haven Connecticut: College and University Press.
- Brown, L. 1986. The experience of care patient perspective. **Topic in Clinical Nursing**. 8 : 57- 62.
- Chickering ,W.A. and Reisser,L. 1993. **Education and Identity**. 2nd ed . San Francisco: Jossey-Bass.
- Clark, B.R. 1962. **Educational the Expert Society**. San Francisco: Chandler.
- Farrel, D.M. 1976. College student subculture and institutional goal preference longitudinal analysis. **Dissertation Abstracts**. San Francisco: Jossey-Bass
- Feldman, K.A. and Newcomb, T.M. 1970. **The Impact of College Student**. San Francisco : Jossey – Bass.
- Feldman, K.A. 1972. **College and Student: Select Reading in the Social Psychology of Higher Education**. New York: Pergamon Press.
- Forsyth and other. 1989. Can caring behavior be taught? **Nursing Outlook**, 37: 64-167.
- Good, V.C. 1973. **Dictionary of Education**. New York: Mc Graw Hill Book Company.
- Halldorsdottir,S. 1990. The essential structure of caring and uncaring encounter with a teacher: **The Caring imperative in Education**. New York: Nation League for Nursing.
- Hanson, L.E. and Smith, M.J. 1996. Nursing student ' perspective: experiences of caring and not – so –caring interaction with faculty. **Journal of Nursing Education**, 35: 105 –112.

- Klausmeier, H.J. and Ripple, R.E. 1971. **Learning and Human Abilities: Education Psychology**. 3rd ed. New York: Haper and Row.
- Knowles, S.M. 1984. **Adult Learner: A Guide for Learner and Teachers**. New York: Follet .
- Koerner,L.B. 1981. Select correlation of job performance of community health nurse. **Nursing Research**. 30: 43-48.
- Leininger, M.M. 1988. **Caring : An Essential Human Need**. Michigan: Wayne State University Press.
- Locklin, P.H. 1976. Institution tensions : a multiple case study of four composes using the transactional analysis of personality and environment. **Dissertation Abstracts International** 37: 149-A.
- Mayreroff,M. 1971. **On Caring**. New York: Barnes and Nobel Books.
- Oskamp,S. 1991. **Attitude and Opinions**. 2nd ed. New Jersey: Prentice Hall.
- Paterson, B. and Crawford, M. 1994. Caring in nursing education: an analysis. **Journal of Advance Nursing**, 19: 164-173.
- Purkey, W.W. 1970. **Self Concept and School Achievement**. New Jersey: Prentice Hall.
- Reilly,E.D. and Oerman H.M. 1992. **Clinical Teaching in Nursing Education**. 2nd ed. New York: Nation League for Nursing.
- Roach, M.S. 1987. **The Human Act of Caring: A Blueprint for the Health Professions**. Ottawa: Canadian Hospital Association.
- Sanford,N. 1972. Implication of personality studies for curriculum and personnel Planning. **Personnality**. Factor on the College Campus: The University of Texas.
- Sarnit, W. 1982. **Knowledge of Inquiry and Inquiry Behavior of Science Instructors in Teacher's Colleges in Thailand**. Michigan: University Microfilms International.
- Sisco,B.R. 1991. **New Direction for Institutional Research**. San Francisco: Jossey-Bass.
- Sheston, M.L. 1990. caring in nursing education: a theoretical blueprint. In Leininger ,M. and Watson, J. (eds.), **The Caring Imperative in Education**. New York: Nation League for Nursing.
- Tanner, C.A. 1990. **Caring as a Value in Nursing Education**. *Nursing Outlook*, 38:

70-72.

Tetreault, A.I. **Select Factors Associated with Profession Attitude of Baccalaureate Nursing Students.** *Nursing Research.* 25: 49-53.

Triandis, H.C. 1971. **Attitude and Attitude Change.** New York: John Wiley and Sons .

Watson,J. 1985. **Nursing The Philosophy and Science of Caring.** Boulder: Colorado Associated University Press.

Watson,J. 1988. **Nursing: Human Science and Human Care.** New York: Nation League for Nursing.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. กุลยา ตันติผลาชีวะ อาจารย์ประจำสาขาการศึกษาปฐมวัย
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุณีย์ ละกำป็น อาจารย์ประจำภาควิชาสุขศึกษาและ
พฤติกรรมศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมพิศ ไยสุ่น อาจารย์ประจำภาควิชาการพยาบาลสูติศาสตร์
วิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย
4. นาวาอากาศโทหญิง ดร.สุพิศ ประสพศิลป์ หัวหน้าภาควิชาการพยาบาลผู้ใหญ่
วิทยาลัยพยาบาลทหารอากาศ
5. อาจารย์ ดร. ละเอียด แจ่มจันทร์ ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี
นพรัตน์วิชะ
6. นาวาโทหญิง ชลลดา วรรณพัทธ์ หัวหน้าฝ่ายปกครอง วิทยาลัยพยาบาลกองทัพเรือ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. การคำนวณขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

ใช้สูตรของ Taro Yamane (1973 อ้างถึงในประคอง กรรณสูตร, 2538)

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

- เมื่อ n คือ ขนาดกลุ่มตัวอย่าง
 N คือ ขนาดกลุ่มประชากร
 e คือ ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง

2. การคำนวณหาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ

โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) มีสูตรดังนี้

$$\alpha = \frac{k}{k-1} \frac{1 - \sum S_i^2}{S_t^2}$$

- เมื่อ α คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค
 k คือ จำนวนข้อคำถามทั้งหมดในแบบสอบถาม
 $\sum S_i^2$ คือ ผลรวมของความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ
 S_t^2 คือ ความแปรปรวนของคะแนนรวม

3. การคำนวณหาค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ	P	คือ	ค่าร้อยละ
	f	คือ	จำนวนที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	คือ	จำนวนรวมทั้งหมด

4. การคำนวณหาค่าเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตรดังนี้

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	คือ	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	คือ	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	คือ	จำนวนข้อมูล

5. การคำนวณส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตรดังนี้

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	S.D.	คือ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	คือ	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$N\sum X^2$	คือ	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	N	คือ	จำนวนข้อมูล

6. การคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ใช้สูตรดังนี้

$$r_{xy} = \frac{N\sum XY - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[N\sum X^2 - (\sum X)^2][N\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	r_{xy}	คือ	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร X กับ Y
	ΣX	คือ	ผลรวมของที่วัดได้จากตัวแปร X
	ΣY	คือ	ผลรวมของที่วัดได้จากตัวแปร Y
	$N\Sigma XY$	คือ	ผลรวมของผลคูณระหว่างค่าตัวแปร X กับ Y
	$N\Sigma X^2$	คือ	ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลจากตัวแปร X
	$N\Sigma Y^2$	คือ	ผลรวมของกำลังสองของข้อมูลจากตัวแปร Y
	N	คือ	จำนวนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง

6. การทดสอบค่าไคสแควร์ (Chi – Square) ใช้สูตรดังนี้

$$\chi^2_{df} = \sum \left| \frac{(O - E)^2}{E} \right|$$

เมื่อ	χ^2	คือ	ค่าไคสแควร์
	df	คือ	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)
	Σ	คือ	ผลรวมตั้งแต่ช่วงแรกถึงช่วงสุดท้าย
	E	คือ	ความถี่ที่คาดหวังว่าจะเป็นจริง

7. การสร้างสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ

สมการในรูปคะแนนดิบ

$$Y = a + b_1X_1 + b_2X_2 + \dots + b_kX_k$$

เมื่อ	Y	คือ	คะแนนดิบของตัวแปรเกณฑ์
	a	คือ	ค่าคงที่
	b_1, b_2, \dots, b_k	คือ	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
	X_1, X_2, \dots, X_k	คือ	คะแนนดิบของตัวแปรพยากรณ์แต่ละตัว

8. การสร้างสมการพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน

สมการในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = B_1Z_1 + B_2Z_2 + \dots + B_kZ_k$$

เมื่อ	Z	คือ	คะแนนมาตรฐานของตัวแปรเกณฑ์
	b_1, b_2, \dots, b_k	คือ	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวแปรพหุคูณในรูปคะแนนมาตรฐาน
	Z_1, Z_2, \dots, Z_k	คือ	คะแนนมาตรฐานของตัวแปรพหุคูณแต่ละตัว

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ทักษะคติต่อวิชาชีพ รูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา การดูแลนักศึกษาของอาจารย์ และบรรยากาศการเรียนรู้กับการใฝ่รู้ของนักศึกษายาบาล วิทยาลัยพยาบาล สังกัดกระทรวงสาธารณสุข

คำชี้แจง

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 6 ตอนดังนี้
 - ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป
 - ตอนที่ 2 แบบวัดทักษะคติต่อวิชาชีพการพยาบาล
 - ตอนที่ 3 แบบสอบถามรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา
 - ตอนที่ 4 แบบประเมินการดูแลนักศึกษาของอาจารย์
 - ตอนที่ 5 แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนรู้
 - ตอนที่ 6 แบบสอบถามการใฝ่รู้
2. การตอบแบบสอบถาม ขอความกรุณาให้ท่านตอบทุกข้อตามความเป็นจริง ทั้งนี้เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลใกล้เคียงกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอขอบคุณในความร่วมมือน

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

คำชี้แจง โปรดเติมคำในช่องว่าง และทำเครื่องหมาย / หน้าข้อความที่ตรงกับข้อมูลของนักศึกษา

1. ปัจจุบันอายุ ปี
2. เพศ () หญิง
() ชาย
3. ปัจจุบันศึกษาอยู่ในระดับ () ชั้นปีที่ 2
() ชั้นปีที่ 3
() ชั้นปีที่ 4
4. คะแนนเฉลี่ยสะสมในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2544

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 แบบวัดทัศนคติต่อวิชาชีพการพยาบาล

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแบบวัด แล้วพิจารณาว่าข้อความแต่ละข้อนั้น ตรงกับความคิดเห็นหรือสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาอยู่ในระดับใดมากที่สุดเพียงระดับเดียว โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องแสดงระดับความคิดเห็นให้ตรงกับข้อความทางซ้ายมือเพียงช่องเดียว โดยพิจารณาจากเกณฑ์ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	หมายความว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนั้นมากที่สุด
เห็นด้วยมาก	หมายความว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนั้นมาก
เห็นด้วยปานกลาง	หมายความว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนั้นปานกลาง
เห็นด้วยน้อย	หมายความว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อย
เห็นด้วยน้อยที่สุด	หมายความว่า นักศึกษาเห็นด้วยกับข้อความนั้นน้อยที่สุด

ข้อความ	เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด
ด้านค่านิยมของสังคม					
1.วิชาชีพการพยาบาลมีประโยชน์ต่อตนเอง ครอบครัวและสังคม.....
.					
.					
.					
.					
.					
.					
.					
37.พยาบาลส่วนใหญ่คิดว่าพยาบาลเป็นอาชีพไม่ใช่งานบริการสังคม.....

ตอนที่ 3 แบบสอบถามรูปแบบการใช้ชีวิตของนักศึกษา

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วพิจารณาว่าข้อความแต่ละข้อนั้น ตรงกับความ คิดเห็นหรือการปฏิบัติตามสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาอยู่ในระดับใดมากที่สุดเพียงระดับเดียว โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องแสดงระดับความคิดเห็นให้ตรงกับข้อความทางซ้ายมือเพียงช่องเดียว โดยพิจารณาจากเกณฑ์ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

เป็นประจำ หมายถึง นักศึกษามีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำ และสม่ำเสมอ

บ่อยครั้ง หมายถึง นักศึกษามีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำ แต่ไม่สม่ำเสมอ

บางครั้ง หมายถึง นักศึกษามีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นนานๆครั้ง

น้อยครั้ง หมายถึง นักศึกษามีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นน้อยครั้ง

ไม่เคยเลย หมายถึง นักศึกษาไม่เห็นด้วยหรือไม่ได้ปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย

ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคยเลย
1. ข้าพเจ้ามีเป้าหมายในการเรียนคือการทำคะแนนให้ได้ในระดับสูงที่สุด.....
.					
.					
.					
.					
.					
.					
.					
.					
40. ข้าพเจ้าเรียนรู้วิธีการและแนวคิดต่างๆที่จะช่วยพัฒนาวิชาชีพให้มีความก้าวหน้า.....

ตอนที่ 4 แบบประเมินการดูแลนักศึกษาของอาจารย์

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแบบประเมิน แล้วพิจารณาว่าข้อความแต่ละข้อนั้นตรงกับการปฏิบัติของอาจารย์ตามความคิดเห็นหรือความรู้สึกของท่านมากที่สุดเพียงระดับเดียว โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องแสดงระดับความคิดเห็นให้ตรงกับข้อความทางซ้ายมือเพียงช่องเดียว โดยพิจารณาจากเกณฑ์ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

- เป็นประจำ หมายถึง อาจารย์ปฏิบัติตามข้อความที่ระบุเป็นประจำบ่อยที่สุด
 บ่อยครั้ง หมายถึง อาจารย์ปฏิบัติตามข้อความที่ระบุบ่อยมาก
 บางครั้ง หมายถึง อาจารย์ปฏิบัติตามข้อความที่ระบุเป็นครั้งคราว
 น้อยครั้ง หมายถึง อาจารย์ปฏิบัติตามข้อความที่ระบุน้อย
 ไม่เคยเลย หมายถึง อาจารย์ไม่เคยปฏิบัติตามข้อความที่ระบุเลย

ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคยเลย
ด้านการมีสมรรถนะทางวิชาชีพ					
1.อธิบายให้เข้าใจถึงขอบเขต สิทธิและหน้าที่ของพยาบาลวิชาชีพในการเรียนการสอนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ.....
.					
.					
.					
.					
.					
.					
39.ให้โอกาสนักศึกษาเรียนรู้ที่จะรับผิดชอบและฝึกปฏิบัติหน้าที่ของพยาบาลวิชาชีพ โดยเป็นผู้คอยให้คำแนะนำ.....

ตอนที่ 5 แบบสอบถามบรรยากาศการเรียนรู้

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วพิจารณาว่าข้อความแต่ละข้อนั้น ตรงกับความ คิดเห็นหรือสภาพความเป็นจริงของท่านมากที่สุดเพียงระดับเดียว โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่อง แสดงระดับความคิดเห็นให้ตรงกับข้อความทางซ้ายมือเพียงช่องเดียว ตามความหมายดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของนักศึกษา
มากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของนักศึกษามาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของนักศึกษา
ปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของนักศึกษา
น้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงหรือความรู้สึกของนักศึกษา
น้อยที่สุด

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ด้านกลุ่มเพื่อน					
1.ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทที่มีลักษณะนิสัย ความสนใจและมีรสนิยมคล้ายกันกับข้าพเจ้า.....
.					
.					
.					
.					
.					
.					
42.มีสถานที่ที่จัดไว้เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจสำหรับนักศึกษาอย่างเพียงพอ.....

ตอนที่ 6 แบบสอบถามการไม่รู้

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วพิจารณาว่าข้อความแต่ละข้อนั้น ตรงกับความ คิดเห็นหรือการปฏิบัติตามสภาพความเป็นจริงของนักศึกษาอยู่ในระดับใดมากที่สุดเพียงระดับเดียว โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องแสดงระดับความคิดเห็นให้ตรงกับข้อความทางซ้ายมือเพียงช่องเดียว โดยพิจารณาจากเกณฑ์ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ระดับดังนี้

เป็นประจำ หมายถึง นักศึกษามีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำ และสม่ำเสมอ

บ่อยครั้ง หมายถึง นักศึกษามีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นบ่อยครั้งแต่ไม่ สม่ำเสมอ

บางครั้ง หมายถึง นักศึกษามีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นครั้งคราว

น้อยครั้ง หมายถึง นักศึกษามีความคิดเห็นหรือปฏิบัติตามข้อความนั้นนานๆครั้ง

ไม่เคยเลย หมายถึง นักศึกษาไม่เห็นด้วยหรือไม่ได้ปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย

ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคยเลย
ด้านเจตคติต่อการแสวงหาความรู้					
1. ข้าพเจ้าเชื่อว่าการศึกษาค้นคว้าและการเรียนรู้ ในสิ่งใหม่ๆทำให้ชีวิตมีคุณค่า.....
.					
.					
.					
.					
.					
.					
.					
38.ข้าพเจ้ามักพุดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับ เพื่อนเกี่ยวกับผลการศึกษาค้นคว้า.....

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาว ยุคฉรร แจ่มฤทธิ์ เกิดเมื่อวันที่ 23 ตุลาคม 2517 ที่จังหวัดเพชรบุรี สำเร็จการศึกษา
 หลักสูตรประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ จากวิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้า จังหวัดเพชรบุรี ปีการศึกษา
 2538 เข้าศึกษาต่อในหลักสูตรพยาบาลมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 เมื่อปีการศึกษา 2543 ปัจจุบันรับราชการพยาบาลวิชาชีพ 4 ปฏิบัติงานเป็นอาจารย์ประจำภาควิชา
 การพยาบาลสูติศาสตร์และกุมารเวชศาสตร์ วิทยาลัยพยาบาลพระจอมเกล้า จังหวัดเพชรบุรี

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย